

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hawke_Simon-Dark_Sun_02-Hledac.pdb

PDB Name: Hawke-Dark Sun 2 - Hledac

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 20.9.2007

Modification Date: 20.9.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

HLEDAČ

SIMON HAWKE

Cesta kterou ještě nikdo nepřežil...

Vychován mystickými kněžkami Villichy podle Cest Druidů a Ochránce, Sorak - elfčík se vydává na cestu, aby našel záhadného, samotářského čaroděje, známého pouze pod jménem Mudrc. Veden kouzelným svitkem a svými mučivými vnitřními hlasy, musí Sorak překročit neplodnou, kamením posetou pustinu, ze které ještě nikdo nevyvázl živý, a pokračovat dál do Nibenay, kde musí vyhledat tajné Bratrstvo zahalených.

Spolu s Ryanou, překrásnou kněžkou Villichy, která porušila svoje sliby, aby ho provázela na jeho cestě, a roztomilou, zhýčkanou dcerou čaroděje-krále, kterou unesli z karavany vznešeného šlechtice, Sorak čelí neznámému nebezpečí divoké Athaské pouště... pronásledován krutým, neúnavným nepřítelem, který se nezastaví před ničím, aby získal zpět princeznu, kterou mu uloupili.

DARKSUN

and the TSR logo are

trademarks owned by TSR, Inc.

©1994, 1996 TSR, Inc.

All Rights Reserved.

Cena včetně DPH 130 Kč
ISBN 80-7174-063-2

Zdálo se, že Ryana, s kuší připravenou, zkameněla na celou věčnost. Mimo tábor už nebyly žádné známky pohybu a neslyšela teď nic jiného než šumění větru v suché pouštní trávě a ve větvích pagafového stromu nad svou hlavou. Oheň už úplně vyhasínal. Zhluboka vydechla, uvědomující si, že zadržovala dech, odložila samostříl a natáhla se pro pár větví, aby je přihodila na oheň. Najednou se přes ni převalil obrovský stín a mocné ruce se zezadu ovinuly kolem jejího těla.

HLEDAČ

SIMON HAWKE

NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT o 1996

This work is protected under international copyright law and the Berne Convention.
Any reproduction or other unauthorized use of the material or artwork contained herein is prohibited without the express written permission of TSR, Inc.

TRIBE OF ONE TRILOGY

Book Two

THE SEEKER

Cover Art by BROM
Czech translation by JANA BĚLOHLÁVKOVÁ

All characters in this book are fictitious. Any resemblance to actual persons, living or dead, is purely coincidental.

All TSR characters, character names, and the distinct likenesses thereof are trademarks owned by TSR, Inc.

DARK SUN is a trademark owned by TSR, Inc.
The TSR logo is a trademark owned by TSR, Inc.

© Copyright 1994, 1996 TSR, Inc. All Rights Reserved.

ISBN 80-7174-063-2

S přáním všeho dobrého
Rodu a Shari

Poděkování

Zvlášť srdečné poděkování patří Bruceovi a Peggy Wileyovým, Becky Fordové, Pat Connors, Robertu M. Powersovi a Sandře Westové; Pamele Lloydové; Michel Leckbandové, zaměstnancům a vedení Acton, Dystel, Leone a Jaffe Inc. Děkuji tímto také Nancy L. Thompsonové z Pimské Obecné vyšší školy a všem mým studentům za to, že mě udržovali svěžím a na vrcholu tvořivosti. A jestli jsem na někoho zapomněl, omlouvám se, bylo to únavou...

THE SEEKER'S QUEST - HLEDAČOVA CESTA

Altaruk - Altaruk; Great Alluvial Sand Wastes - Velká aluviální písečná poušť; Gulg - Gulg; Nibenay - Nibenay; Ringing Mountains - Zvučící hory; Salt View - Solná Vyhlídka; Silver Spring - Stříbrný pramen; The Tablelands - Planiny; Tyr - Tyr

Prolog

Když se temné slunce skrylo za horizont, dvojité měsíce Athasu zaplavil celou poušť svou přízračnou září. Teplota prudce klesla a Ryana se zahřívala u táborového ohně, šťastná, že opustili město.

Tyr pro ni nepředstavoval nic jiného než nepříjemné vzpomínky. Jako mladá dívka, vyrůstající v klášteře kněžek villich, vždy snila, že navštíví město na úpatí Zvučících hor. Tyr se jí tenkrát zdál velmi exotickým a vzrušujícím místem, když si v myšlenkách představovala jeho rušná tržiště a vábivý noční život. Slyšela o městě z vyprávění starších kněžek, které se vrátily ze svých poutí, a těšila se, až přijde den, kdy i ona sama bude moci podniknout svou pouť a opustit zdi kláštera, aby se seznámila s vnějším světem. Teď ho poznala a neměl nic společného se sny jejího mládí.

Když si ve svých dívčích snech představovala přečpané ulice a okouzlující tržiště Tyru, vykreslila si je bez žalostně shrbených žebráků, kteří se krčili v prachu a tklivě skučeli pro pár měďáků se špinavými rukama prosebně nataženými ke každému kolemjdoucímu. Barvitý obraz, který si vytvořila ve své představivosti, postrádal odporný zápach hnoje, který se valil od všech těch zvířat zavřených v ohradách na tržišti, i odpadky, které produkovali obyvatelé města, kteří jednoduše vyhazovali zbytky ze svých oken dolů do ulic a uliček. Snila o městě plném velkolepých impozantních staveb, jako by celý Tyr byl stejně ohromující jako Zlatá věž nebo Kalakův zikkurat. Místo toho našla většinou stárnoucí bloky uniformních domů zemitých barev, postavených z neuměle spojených cihel, které byly ohozené dnes již pukající a odlupující se omítkou, jakými byly například chatrče v nepřehledných slumech. Tady bydleli chudí obyvatelé Tyru, v ubohých, politováníhodných podmínkách, namačkání jeden na druhého jako dobytek tísnící se v páchnoucích ohradách.

Rozhodně si nepředstavovala všechnu tu havěť a hmyz, mouchy a nakažlivý puch rozkládajících se odpadků, které hnily na ulici, nebo kapsáře a hrdlořezy a sprosté, zmalované prostitutky nebo bouřící se davy zoufalých lidí, kteří se topili v obtížném přechodném údobí města, jež se snažilo přeměnit se z města ovládaného tyranským čarodějem - králem v město s otevřenější, demokratičtější formou vlády.

Nevěděla, že nevzkročí do města jako putující kněžka, ale jako mladá žena, která porušila svaté sliby a přehla v noci z kláštera, aby následovala jediného muže, kterého kdy poznala a milovala. Také si nemyslela, že dřív, než opustí město, pozná na vlastní kůži, co to znamená zabíjet.

Obrátila svůj pohled od nejasného obrysu města, rysujícího se v dálce, a nepocíťovala žádnou lítost nad tím, že ho opustila, a pohlédla na poušť, která se pod ní rozprostírala. Spolu se Sorakem se utábořili na hřebeni kopce, který se tyčil nad údolím Tyr, přímo na východ od města. Za městem, směrem na západ, se zvedalo předhoří vstříc Zvučícím horám. K východu postupně klesalo, obklopující údolí téměř ze všech stran, kromě průsmyku, který směřoval na jih a kudy vedla kupecká stezka z Tyru napříč náhorními planinami. Karavany vždycky projížděly průsmykem a potom směřovaly buď do Altaruku, nebo odbočily na severovýchod směrem ke Stříbrnému prameni, než se vydaly na sever do Uriku nebo na severovýchod do Raam a Draje. Na východ od oázy, která se jmenovala Stříbrný pramen, nebylo nic než kamenitá nehostinná poušť, pustý kraj bez jediné stezky nebo cesty známý jako Kamenná pustina. Táhl se na míle daleko až k Hraničním horám, za kterými ležela města Gulg a Nibenay.

Všechny karavany znají svůj směr, pomyslela si Ryana, zatímco náš je ještě ve hvězdách. Seděla úplně

sama schoulená ve svém plášti, její dlouhé stříbřitě bílé vlasy jemně čechral vánek, a přemýšlela, kdy by se mohl vrátit Sorak. Nebo aby byla přesnější, spíše Stopař. Sorak krátce předtím, než opustil tábor, usnul a do popředí vystoupil Stopař, aby převzal kontrolu nad jeho tělem. Moc dobře Stopaře neznala, i když se s ním v minulosti už několikrát setkala. Stopař toho moc nenamluvil. Byl lovcem a stopařem zvěře, bytost znalá všeho, co se týkalo hor, lesů a pouštních planin.

Stopař se živil syrovým masem stejně jako ostatní, kteří tvořili Sorakovo vnitřní společenství. Sorak, podobně jako kněžky villichí, mezi kterými vyrůstal, byl vegetarián. Toto byla jedna z anomálií jeho mnohočetné osoby. Ačkoliv se Sorak nenarodil jako villichí, byl stejně jako Ryana vychován v jejich klášteře a osvojil si mnoho z jejich zvyků. A stejně jako všechny villichí i on přísahal, že bude žít podle Cesty Druidů a Ochránce.

Ryana vzpomínala na ten den, kdy ho starší z pyreenejek přivedla do kláštera. Byl zapuzen svým kmenem a měl zemřít jenom proto, že se narodil jako míšenec. I když se lidské a pololidské rasy na Athasu často křížily a míšenci jako polotrapslíci, půlobři a půlelfi nebyli vzácností, Sorak byl elfčkem, možná jediným svého druhu.

Elfí a půlčíci byli zapřísnělými nepřáteli a většinou se na setkání vraždili. Přesto se nějakým způsobem elf a půlčík spojili a plodem tohoto spojení byl Sorak, který získal charakteristické rysy obou ras. Půlčíci byli malé postavy, i když mohutně stavění, naproti tomu elfové byli nezvykle vysocí, hubení a měli velmi dlouhé končetiny. Sorakovy proporce, směsice těchto dvou typů, byly podobné lidským. Vlastně na první pohled vypadal úplně stejně jako člověk.

Rozdíly zde byly velmi jemné, ale podstatné. Měl dlouhé, černé, velmi husté, bujné kadeře, stejně jako byly hřívy půlčíků. Jeho tmavé oči byly hluboko posazené, s nepokojným, pronikavým výrazem, a stejně jako elfí a půlčíci Sorak viděl ve tmě. Jeho zorničky v temnotě zářily jako oči kočky stejně jako půlčíkům. Rysy jeho tváře byly blízké elfům, ostře řezané, s vystouplými lícními kostmi, ostrým nosem, úzkou, trochu vystupující bradou, širokými smyslnými ústy, obloukovitým obočím a špičatými ušima. Stejně jako elfům ani jemu nerostly vousy.

Ale jakkoli unikátní byla jeho vnější fyzická podoba, jeho duševní svět byl ještě neobvyklejší. Sorak byl společenstvím v jednom. Tento stav byl nesmírně vzácný, a pokud si Ryana vzpomínala, pouze kněžky villichí byly schopné toto vnitřní rozpoložení pochopit. Ona sama věděla o dvou případech, které však mezi villichí existovaly dávno předtím, než se narodila. Obě kněžky, které byly takto postižené, si vedly obsáhlé deníky a Ryana je jako dívka velmi pečlivě studovala v klášterní knihovně, aby mohla lépe porozumět svému příteli.

Když Soraka přivedli do kláštera, bylo jí teprve šest let a on byl přibližně stejně starý. Nepamatoval si naprosto nic ze své minulosti, nic z období před tím, než byl zatracen, takže on sám neměl ponětí, kolik mu bylo let. Trauma, které prožil, nejenže smazalo jeho vzpomínky, ale rozložilo jeho nitro takovým způsobem, že nyní vlastnil přinejmenším tucet různých individualit a každá měla své vlastní skryté schopnosti, z nichž mocné psionické síly rozhodně nebyly jedinými.

Než Sorak přišel do kláštera villichí, nikdy předtím na tuto půdu nevskočil muž. Villichí byly ženskou sektou nejen ze své vlastní vůle, ale rozhodl o tom náhodně osud při jejich narození. Být villichí bylo také velmi vzácné, i když ne tak neobvyklé jako společenství v jednom. Villichí se vždy rodily jako ženy lidské rasy, ale nikdo nemohl říct proč. Byly určitou mutací s takovými fyzickými znaky jako vysokou štíhlou postavou, světlou pletí a vlasy, prodlouženým krkem a končetinami. Soudě podle proporcí měly víc společného s elfy než lidmi, i když elfové byli přece jen vyšší. Ale čím se skutečně lišily, bylo to, že se rodily s plně vyvinutými psionickými schopnostmi. Zatímco většina lidí a mnoho pololidských ras, s určitým psionickým nadáním, se museli celé roky učit psionice u Mistra Cest, aby ji mohli využít, děti villichí se rodily s nadáním v plné síle.

Ryana měla na villichí malou postavu, ačkoli se svými téměř šesti stopami byla stále na obyčejnou ženu vysoká, a její proporce se blížily spíše lidským měřítkům. Jedinou věcí, kterou se odlišovala, byly její stříbřitě bílé vlasy, jako měli albíni. Její oči zářily pronikavou světlou zelení smaragdu a její plet' byla tak bledá, až budila dojem průsvitnosti. Jako všechny villichí i ona se mohla v prudkém athaském slunci snadno spálit, pokud si nedala pozor.

Ryana se narodila chudým rodičům, kteří již živili čtyři další děti. Už tak se jim žilo velmi bídě, i bez

dítěte, které svými psionickými schopnostmi obrátilo všechny věci v domě vzhůru nohama, kdykoli bylo hladové nebo rozpustilé. Když do jejich malé vesničky zavítaly kněžky villichy, s ulehčením předali své těžko zvládnutelné psionické dítě do opatrování řádu, který se věnoval láskyplné péči, výchově a vzdělávání jemu podobných.

Sorakovo postavení bylo odlišné. Nejenže byl muž, což mu už tak bylo na škodu, ale nebyl dokonce ani člověk. Jeho příchod do kláštera rozvířil řadu vášnivých diskusí.

Varanna, nejvyšší kněžka kláštera, ho přijala, neboť byl společenstvím v jednom a byl obdarován neuvěřitelnými psionickými schopnostmi, nejsilnějšími, s jakými se kdy setkala. Ostatní kněžky zpočátku cítily odpor k chlapci ve svém středu, který byl navíc elfčkem.

I když byl ještě dítětem, zvedly se vlny protestů. Muži se snaží ženám vládnout, namítaly, a elfi jsou nechvalně známí falešníci. Co se týče půlčiků, jsou to nejenom divocí masožravci, ale často jedí také lidské maso. Třebaže Sorak nevykazoval žádnou tuto ohavnou vlastnost, mladé villichy cítily, že pouhá přítomnost muže v klášteře bude rušivým elementem. Ale Varanna přísně trvala na svém. I když se Sorak nenarodil jako villichy, byly mu dány do vínku neobvyklé psionické schopnosti, stejně jako všem ostatním v klášteře. Byl také společenstvím v jednom, což značilo, že bez výchovy, které se mu u knězek villichy dostane, by nebyl schopen se vyrovnat se svým neobvyklým postavením a byl by odsouzen k životu plnému utrpení a nakonec k šílenství.

V den, kdy byl Sorak přiveden do Ryanina pokoje, ostatní mladé kněžky vášnivě protestovaly. Jediná Ryana se za něho postavila. Když na to teď vzpomíná, vlastně ani neví proč. Snad proto, že byli oba zhruba stejného věku a Ryana neměla žádného jiného vrstevníka, s kterým by se v klášteře spřátelila. Možná to byla její přirozená vzpurnost a nepoddajnost, která ji nutila lišit se od ostatních a stát na straně elfčika, nebo se možná cítila osamělá a viděla, že i on je sám. Snad už tehdy hluboko ve svém nitru tušila, že je jim souzeno být navždy spolu.

Zdálo se, že je uvnitř zraněn, že je ztracen, úplně osamocený, a ona mu otevřela své srdce. Selhala mu paměť. Nepamatoval si dokonce ani své jméno. Nejvyšší paní mu dala jméno Sorak, elfi název pro kočovníka, který putuje stále sám. Přes to všechno se stala Ryana jeho partnerkou a vyrůstali spolu jako bratr a sestra. Ryana byla vždycky přesvědčená, že mu rozumí lépe než kdo jiný. Nicméně existovala zde určitá hranice, jak nedávno poznala, a to v den, kdy Sorakovi vyznala lásku - a kdy byla odmítnuta, protože některé ze Sorakových osobností byly ženy a nemohly její lásku opětovat.

Nejprve byla otřesená, potom se cítila pokořená a pak se zlobila, že se jí nikdy nesvěřil, a nakonec ta bolest... kvůli němu, jeho osamocení, zvláštní a hořké skutečnosti jeho existence. Odebrala se do ústraní meditační místnosti ve věži chrámu, aby si vyřídila svoje myšlenky, a když zase vyšla ven, bylo to jen proto, aby zjistila, že Sorak opustil klášter.

Zpočátku vinila sebe a myslela si, že ho vyhnala ona. Nejvyšší kněžka jí však vysvětlila, že nanejvýš mohla být onou spouští pro Sorakovo rozhodnutí, kvůli kterému se již delší čas trápil.

"Vždycky jsem věděla, že nás jednoho dne opustí," řekla paní Varanna. "Nic ho nemohlo zadržet, dokonce ani ty, Ryano. Elfi a půlčici jsou tuláci. Mají to v krvi. A v Sorakovi jsou ještě jiné síly, které ho ženou vpřed. Je plný otázek a on lační po odpovědích, které tady najít nemůže."

"Ale já prostě nemohu uvěřit, že by odešel bez jediného slůvka na rozloučenou," řekla Ryana.

Paní Varanna se usmívala. "Je elfčík. Jeho city nemůžeš srovnávat s našimi. Ty bys to už měla vědět a ze všech nejlépe. Nemůžeš od něho očekávat, že se bude chovat jako člověk."

"Já vím, ale... Prostě jsem... Vždycky jsem si myslela..."

"Chápu tě," řekla nejvyšší paní účastným tónem. "Už delší dobu pozoruji, jaké city k Sorakovi chováš. Je ti to vidět na očích. Ale takový partnerský vztah, v který jsi doufala, nemá budoucnost, Ryano. Sorak je elfčík a společenství v jednom. Ty jsi villichy a villichy nevstupují v manželský svazek."

"Ale v našich slibech nestojí nic, co by to zakazovalo," namítala Ryana.

"Po pravdě řečeno ne, nestojí," souhlasila nejvyšší paní. "Připouštím, že výklad slibů, které skládáme, může být v tomto bodě diskutabilní. Ale ve skutečnosti je hloupé se o tom přít. Nemůžeme přece rodit děti. Naše psionické nadání a naše vzdělání, nemluvě o našem vzhledu, by většinu mužů zastrašilo. Není to pro nic za nic, že se většina knězek rozhodla pro celibát."

"Ale Sorak je jiný," namítala Ryana, nejvyšší paní však zvedla ruku na protest proti dalším námitkám.

"Vím, co se chystáš říct," řekla, "a já souhlasím. Jeho psionické schopnosti jsou nejsilnější, s jakými jsem se kdy setkala. Dokonce ani já nemohu prolomit jeho úctyhodnou obranu. Ale protože je míšenec, může být i pro něho problematické plodit potomky. Navíc má Sorak ještě další svoje vlastní specifické těžkosti, které nemusí v budoucnu vůbec překonat. Nanejvýš najde způsob, jak se s nimi vyrovnat. Jeho Životní pout' je pout' osamělého muže, Ryana. Vím, že je kruté říkat ti teď takové věci a je ještě těžší je pochopit, ale jsi ještě mladá a tvá nejlepší, nejproduktivnější léta leží ještě před tebou.

Brzy," pokračovala, "převezmeš výcvikové hodiny po sestře Tamuře a poznáš, že lze najít hodně uspokojení i ve formování duší a těl mladších sester. Za čas se vypravíš na svou první pout', abys vyhledala jiné dívky nám podobné a přivedla je do našeho společenství věřících a abys nashromáždila znalosti o tom, co se děje tam venku. Až se vrátíš, pomůžeš nám najít způsob, jak napravit všechny Škody, které náš svět utrpěl z viny nečistých čarodějů. Naše poslání je svaté a vznešené a odměna může být dokonce sladší než nehmotné slasti lásky.

Uvědomuji si, že slyšet takové věci je velmi nepříjemné, zvláště když je člověk mladý," říkala Varanna s úsměvem. "I já sama jsem byla kdysi mladá, takže ti rozumím, ale čas s sebou přináší střízlivý rozum. Čas a trpělivost. Dala jsi Sorakovi to, čeho mu bylo nejvíc zapotřebí. Své přátelství a porozumění. Víc než kdo jiný jsi mu pomohla načerpat sílu, kterou potřeboval k tomu, aby vyrazil do světa a našel v něm svoje místo. Nadešel ten pravý čas a ty musíš jeho rozhodnutí respektovat. Musíš ho nechat jít."

Ryana si snažila namluvit, že nejvyšší paní má pravdu, že nejlepší věc, kterou může pro Soraka udělat, je nechat ho jít, ale nedokázala sama sebe přesvědčit. Znali se spolu deset let, již od dětství, a se žádnou sestrou villich se nikdy nesblížila tak jako se Sorakem. Snad v sobě živila neuskutečnitelné představy o jejich vztahu, ale třebaže jí bylo nyní jasné, že se nikdy nemohou stát milenci, věděla, že ji Sorak miluje tak hlubokou láskou, jaké byl jen schopen. Co se jí týkalo, po nikom jiném nikdy netoužila. Vlastně v životě jiného muže ani nepoznala. Kněžky často diskutovaly o rozličných formách tělesných tužeb.

Příležitostně se nějaká kněžka na své pouti oddala tělesným rozkoším, protože jim to sliby výslovně nezakazovaly, ale i ty, které tak učinily, si nakonec zvolily život v čistotě. U mužů, říkávaly, musíš o takové věci jako jsou přátelství, vzájemná úcta a duchovní sblížení hodně prosit. Ryana byla ještě panna, takže neměla zkušenosti, aby si utvořila svůj vlastní názor, ale zřejmě fyzická stránka lásky nebyla zdaleka tak důležitá. Co bylo důležité, bylo pouto, které mezi ní a Sorakem již od dětství existovalo. S jeho odchodem cítila v srdci takovou prázdnotu, že ji nemohla ničím zaplnit.

Té noci, když se všichni odebrali na lože, sbalila rychle do batohu svůj skromný majetek a potom se vkradla do zbrojnice, kam sestry ukládaly veškeré zbraně používané při bojovém výcviku. Villich vždy zastávaly filosofii ve zdravém těle zdravý duch. Od chvíle, kdy poprvé vkročily do kláštera, byly všechny sestry cvičeny v boji s mečem, holí, dýkou a kuší a navíc v boji s takovými zbraněmi jako cahulakem, palcátem a cepem, kopím, srpem a vdovím nožem. Osamělá kněžka villich na pouti nebyla zdaleka tak zranitelná, jak se na první pohled mohlo zdát.

Ryana se opásala širokým železným mečem a do každé své vysoké mokašiny zastrčila po jedné dýce. Také si vybrala dlouhou hůl a přes záda si přehodila samostříl spolu s toulcem šípů. Ty zbraně nebyly její a možná by je neměla brát, ale podílela se na nich svým dílem, když po určitou dobu pracovala ve zbrojářské dílně vyrábějící luky a šípy a u výhně, kde kula meče a dýky. Takže cítila, že v určitém směru si na ně může činit nárok. Nemyslela si, že by se na ni sestra Tamura kvůli tomu nějak horšila. Jestli by ji někdo pochopil, byla by to Tamura.

Potom Ryana přešla klášterní zeď, aby nepoplašila starou vrátnou. Sestra Dyona by jí asi nebránila v odchodu, ale Ryana si byla jistá, že by se jí to snažila vymluvit a trvala by na tom, aby to nejdřív prodiskutovala s Paní Varannou. Ryana neměla náladu na hádky nebo ospravedlňování svých činů. Už se rozhodla a bude celý svůj další život nést následky tohoto rozhodnutí. Tím bylo prozatím to, že neměla vůbec žádnou představu o tom, co ji v budoucnu čeká.

Věděla pouze tolik, že musí najít čaroděje, který se jmenoval Mudrc. To se lehko řekne. Většina lidí věřila, že Mudrc není nic než pouhý mýtus, legenda vymyšlená pro prosté lidi, aby neztráceli svou životní naději, naději, že jednoho dne bude moc nečistých čarodějů zlomená, poslední z draků zabit a Athas se opět zazelená.

Podle tohoto příběhu žil Mudrc v osamění a byl to kouzelník a ochránce, který se vydal na bolestivou

cestu proměn v avangiona. Ryana netušila, čím by měl avangion vlastně přesně být. Na celém Athasu se ještě nikdy avangion nenarodil, ale prastaré knihy kouzel a zaklínadel o tom hovořily. Ze všech zaklínadel, které působily proměny, byla transformace v avangiona nejobtížnější, nejnáročnější a nejnebezpečnější. Vedle nebezpečí, které s sebou nese sama proměna, zde hrozilo nebezpečí ze strany nečistých, hlavně čarodějů - králů, pro které avangion představoval největší hrozbu.

Za magii se drazé platilo a tato daň byla nejznatelnější na samotném Athasu, který se proměnil v umírající planetu pokrytou samými pouštěmi. Templáři a čarodějové - králové prohlašovali, že to není jejich magie, která poskvrní krajinu Athasu. Tvrdili, že ničení ekosystému začalo již před tisíci lety s těmi, kdo se snažili ovládnout přírodu, a že k tomu přispěly i sluneční změny, které nikdo nemohl ovlivnit. Mohla na tom být trocha pravdy, ale málo lidí uvěřilo jejich tvrzení, protože neexistovalo nic, co by výmluvněji svědčilo proti nim, než devastace, kterou působili provozováním nečistých kouzel.

Ochránci zemi neničili tak jako nečistí, ale většina lidí se nenamáhala rozlišovat mezi nečistými a ochránci. Magie všeho druhu byla obecně odsuzovaná jako síla hubící planetu. Každý jednou zaslechl legendy a nebyla nouze o bardy, kteří je vyprávěli. "Balada o umírající zemi", "Žalozpěv Temného slunce", "Nárek druida" a mnoho jiných byly písněmi, které vyprávěly o tom, jak byl vypleněn svět.

Byly časy, kdy byl Athas zelenou zemí a kdy se s větry vanoucími přes úrodné kvetoucí pláne nesl ptačí zpěv. Kdysi byly jeho husté lesy plné lovné zvěře a střídající se roční období přinášela na zimu pokrývky čistě bílého sněhu a každé jaro vše znovu probouzela k životu. Teď tady byla pouze dvě roční období, jak lidé říkali, "léto a to druhé".

Po většinu roku Athaská poušť ve dne žhnula jako oheň a v noci sálala mrazivý chlad, ale po dva nebo tři měsíce během athaského léta byly tak teplé noci, že se dalo spát venku i bez přikrývky a ve dne bylo tak horko, tak vysoké teploty jako v peci. Tam, kde se kdysi rozprostíraly úrodné zelené pláne, zbyly nyní pouze jalové pouštní planiny řídké porostlé hnědou pouštní travou, keřovitými stromky železného dřeva a stromy pagafa, dále suchovzdornými keři a četnými zástupci ostnatých kaktusů a sukulentů, mnohými smrtelně jedovatými. Lesy většinou ustoupily kamenitým kopcům, kde kolem skalních útesů hvízdal pouze vítr, nařikající jako nějaké obrovské zoufající si zvíře. Pouze ojedinělá místa, jakým byl například Hřeben lesů ve Zvučících horách, byla památkou na svět, jak kdysi vypadal, ale s každým rokem lesy stejně hojně umíraly. A co nezemřelo, bylo zničeno nečistými.

K magii byla potřebná energie a zdrojem mohla být buď životní síla čarujícího, nebo energie z ostatních živých věcí, jako například rostlin. Magie provozovaná nečistými a Ochránci byla téměř stejná, ale Ochránci si podrželi úctu ke všemu živému a pronášeli zaklínadla velmi opatrně, takže energie byla čerpána z rostlin jen v takovém množství, aby se mohly plně zotavit. Kouzla Ochránců nepřinášela smrt. Nečistí naopak provozovali kouzla smrti. Když nečistý čaroděj pronášel zaklínadlo, snažil se načerpat co nejvíce energie, aby co nejvíce vzrostla jeho síla a účinnost kouzla. Poté, co nečistý vysál energii z rostliny, rostlina zvadla a zahynula a půda, kde žila, se stala úplně neplodnou.

Velké kouzlo nečisté magie spočívalo v tom, že byla neuvěřitelně návyková. Umožňovala čaroději zvětšit jeho moc mnohem rychleji než těm, kteří se vydali po Cestě Ochránce, jež hlásala úctu k životu. A jako u jiné návykové drogy, neohraňovaná touha čaroděje po moci si žádala stále větší dávky. Ve svém neúnavném zápase o moc, nečistý nakonec dosáhl konečného množství, které mohl unést, a kdyby ho překročil, pohltilo by jeho samotného... Pouze čarodějové - králové mohli vydržet nápor kompletní nečisté síly, a to díky proměnám. Přeměňovali se bolestivými, zdoluhavými rituály a procházeli postupnými vývojovými fázemi, až se změnili ve tvory, jejichž nenasytné touhy a schopnost absorbovat sílu z nich činily nejnebezpečnější živé bytosti na planetě - draky.

Draci byli odporným zvratkem, pomyslela si Ryana, mutací čarodějů, kteří byli hrozbou pro všechno živé na zemi. Kam vkročili draci, zbyla pouze zpustošená zem a strašlivá daň nesčetných obětí na lidských i pololidských životech.

Jakmile jednou čaroděj - král vykročil na cestu metamorfóz, která ho přeměnila v draka, nebylo už návratu. Byť byla proměna v úplném začátku, nedal se už zachránit. S každým dalším stupněm transformace procházel čaroděj - král fyzickou proměnou, postupně ztrácel úplně lidskou podobu a nabýval vzezření draka. Tehdy nečistí přestali dbát na svoji lidskost nebo její nedostatek. Proměna s sebou přinášela nesmrtelnost a takovou moc, která sahala za hranice jejich současného poznání. Drakovi

bylo jedno, jestli se jeho samotná existence stává hrozbou pro vše živé na zemi; jeho neukojitelný hlad mohl přeměnit svět v neplodnou vyschlou horninu, neschopnou zrodit cokoli živého. Draci se o takové věci nestarali. Draci byli šílení.

Existovala pouze jediná bytost, která mohla čelit moci draků, a tou byl avangion. Tak to alespoň tvrdila legenda. Avangion byl pravý opak draků, výsledek proměn dosažených Cestou Ochránce. Starodávne knihy kouzel se o tom zmiňovaly, ale na Athasu ještě nikdy avangion nebyl, snad proto, že jeho zrod trval mnohem déle než proměna v draka. Podle legendy proces transformace v avangiona nebyl postaven na přijímání živé energie, a tudíž avangion byl mnohem silnější než jeho nečistí nepřátelé. Zatímco draci byli nepřitelem pro všechno živé, avangion byl bojovníkem za život a měl úžasné porozumění pro každé živé stvoření. Avangion mohl zaútočit a porazit mocné draky a pomoci tak obnovit zelenou tvář země.

Podle legendy se jeden muž, Ochránce, čaroděj žijící v ústraní, známý pouze jako Mudrc, vydal na svízelnou a osamělou cestu proměn, jež ho transformují v avangiona. Protože tato dlouhá, nesmírně náročná přeměna plná bolesti potrvá mnoho let, Mudrc se stáhl do ústraní, tajného skrytého místa, aby se mohl plně soustředit na složité formule zaklínadel a ochránit před nečistými, kteří se ho snažili za každou cenu zničit. Dokonce jeho pravé jméno se tajilo, aby ho nečistí nemohli zneužít a získat nad ním moc nebo vyhledat místo jeho úkrytu.

Ten příběh měl mnoho verzí, podle toho, který bard ho zpíval, a koloval už mnoho let a žádný avangion se dosud neobjevil. Nikdo Mudrce nikdy nespatriil, nikdo s ním slova nepromluvil, ani o něm nic nevěděl. Ryana si podobně jako většina lidí vždycky myslela, že tento příběh není nic jiného než pouhý mýtus... až do této chvíle.

Sorak se vydal na pout', aby Mudrce našel. Chtěl jednak odhalit pravdu o své vlastní minulosti, ale také najít smysl svého budoucího života. Nejprve vyhledal Lyru Al'Kali, starší pyreenejku, která ho kdysi našla v poušti a přinesla do kláštera.

Pyreenejové, známí také jako poslové míru, na sebe uměli brát různé podoby a byli Mistrové Cest, zaměřeni na Cestu Druidů a Ochránce. Byli nejstarší rasou Athasu, a i když jejich životy určovaly běh staletí, byli nyní na pokraji vyhynutí. Nikdo nevěděl, kolik jich vlastně zbylo, ale mělo se za to, že velmi malý počet. Pyreenejové byli poutníci, mystikové, kteří putovali světem s cílem mařit zhoubný vliv nečistých, ale obvykle tihli k sobě navzájem a vyhýbali se styku s lidmi a pololidmi. Když Starší Al'Kali přivedla Soraka do kláštera, bylo to poprvé a naposled, co Ryaniny oči spatřily pyreeneje.

Každoročně putovala Lyra Al'Kali na vrchol Dračího zubu, aby obnovila svoje sliby. Sorak ji tam zastihl a ona mu poradila, že vůdcové Bratrstva zahalených - ilegální sítě ochránců, kteří bojovali proti čarodějům - králům - udržují určité spojení s Mudrcem. Sorak se vydal do Tyru, aby je vyhledal. Ve snaze zkontaktovat Bratrstvo zahalených se omylem zapletl do politických intrik namířených na svržnutí vlády, odhalení členů Bratrstva a obnovení moci templářů pod vedením nečistého čaroděje. Sorak napomohl odhalit spiknutí a na oplátku mu vůdcové Bratrstva zahalených předali svitek, který, jak tvrdili, obsahoval vše, co věděli o Mudrci.

"Ale proč to sepsali na svitek?" divil se Sorak poté, co členové Bratrstva odešli. "Proč mi to jednoduše neřekli?"

"Snad proto, že to bylo příliš složité," hádala Ryana, "a mysleli si, že bys to mohl zapomenout, kdyby ti to nenapsali."

"Ale říkali přece, že to musím spálit poté, co si to přečtu," řekl Sorak a kroutil hlavou. "Když se tak obávali, aby tato informace nepadla do nepravých rukou, proč se vůbec namáhali s psaním? Proč riskovali?"

"Je to opravdu velká záhada," souhlasila Ryana.

Sorak zlomil pečeť svitku a rozvinul ho.

"Co tam stojí?" ptala se netrpělivě Ryana.

"Není toho mnoho," odpověděl Sorak. "Je tam napsáno: Vylez na vrchol hřebene západně od města. Sečkej do svítání. Až vyjde slunce, hoď svitek do ohně. Kéž Tulák vede tvé kroky během tvého hledání. A to je všechno." Zavrtěl hlavou. "Nedává to žádný smysl."

"Možná ano," řekla Ryana. "Vzpomeň si, že členové Bratrstva zahalených jsou čarodějové."

"Myslíš, že je ten svitek kouzelný?" zamyslel se Sorak. Potom přikývl. "Ano, to by mohlo být. Jinak bych

byl oklamán a zmanipulován jako hlupák."

"Tak nebo tak, zítra za svítání budeme vědět víc," řekla Ryana.

Když padla noc, dosáhli vrcholu kopce a rozdělali tábor. Ryana na chvíli usnula a potom vstala, aby převzala hlídku a Sorak se mohl trochu prospat. Jakmile zavřel víčka, ovládl jeho tělo Stopař. Potichu se postavil na nohy a nepozorovaně se odplížil do temnoty s očima žhnoucíma jako oči kočky. Věděla, že Sorak spí hlubokým spánkem, ponořen hluboko ve svém nitru, jak sám říkával. Až se probudí, nebude si vůbec pamatovat, že Stopař byl na lovu.

Ryana si zvykla na toto podivné chování, už když byli dětmi v klášteře. Sorak z úcty ke kněžkám villichí, které ho vychovaly, by nikdy nepozřel maso. Nicméně jeho vegetariánská strava se přičila jeho přirozenosti zděděné po elfech a půlčících a ostatní jeho aspekty nesdílely jeho nadšení žít podle způsobů villichí. Aby se vyhnuli konfliktu, jeho vnitřní společenství učinilo jedinečný kompromis. Zatímco Sorak spal, Stopař chodíval lovit a zbytek společenství mohl vychutnat chuť teplé krve z čerstvě skoleného zvířete, aniž by se Sorak hodování zúčastnil. Ten se probouzel s plným žaludkem, ale nevzpomínal si, jak došlo k jeho nasycení. Věděl by to, kdyby on sám ulovil a pojedl zvěřinu, ale takto bylo jeho vědomí zamlžené.

Ryana si pomyslela, že je to podivná logika, ale zjevně Soraka uspokojovala. Co se jí týkalo, bylo jí vcelku jedno, zda jedl maso, či nikoli. Byl elfčkem a bylo pro něho přirozené tak činit. Z tohoto pohledu, přemýšlela, by se jeden mohl přit, zda i pro lidi bylo samozřejmé konzumování masa. Jelikož porušila dané sliby svým odchodem z kláštera, nemohla nic ztratit tím, kdyby jedla maso, ale nedělala to. Jen samotné pomyšlení se jí přičilo. Stačilo jí, když Sorakovo vnitřní společenství odešlo, aby skolilo a snědlo zvíře daleko od tábora. Ušklíbla se při představě, jak Sorak trhá pořádný kus syrového, ještě teplého krvavého masa. Rozhodla se, že zůstane vegetariánkou.

Už se téměř rozednívalo, když se Stopař vrátil. Našlapoval tak tiše, že i ona, villichí, se svými vycvičenými smysly ho neslyšela, dokud se neobjevil v záři táborového ohně a neposadil se se zkříženými nohama vedle ní. Zavřel oči, svěsil hlavu na hrudník... a neuběhl ani okamžik a Sorak se probudil a vzhlédl k ní.

"Odpočinul sis dobře?" zeptala se ho trošku uštěpačným tónem.

Jenom něco zabručel. Díval se vzhůru na nebe. "Už je téměř den." Sáhl do svého pláště a vytáhl srolovaný svitek. Rozvinul ho a znovu se na něj zadíval. "Při východu slunce vhod' svitek do ohně. Kéž Tulák vede tvé kroky během tvého hledání," četl.

"Zdá se to být jednoduché," řekla Ryana. "Vyšplhali jsme na hřeben a rozdělali oheň. Za chvíli se dozvíme ostatní... ať už je to cokoli, co máme vědět."

"Přemýšlel jsem o té poslední větě," řekl Sorak. "Ať Tulák vede tvé kroky během tvého hledání." Je to běžný obrat, když někomu chceme popřát šťastnou cestu, ale ten výraz "hledání" je v tomto případě použit místo slova "cesta".

"No, věděli, že tvá cesta je hledání," řekla Ryana a pokrčila rameny.

"To je pravda," řekl Sorak, "ale ostatní slova napsaná na svitku jsou jednoduchá a přímá, bez jakéhokoli přání nebo oslovení."

"Myslíš, že to může znamenat něco víc?"

"Snad," odpověděl Sorak. "Zdá se, že je to odkaz na Tulákovy zápisky. Sestra Dyona mi dala svůj výtisk v den, kdy jsem odešel z kláštera."

Otevřel svůj tlumok, chvíli se v něm přehraboval a potom vytáhl malou, prostou, v kůži vázanou knihu, sešitou zvířecím střívkem. Nebyla to kniha napsaná kněžkami villichí, ty své znalosti zaznamenávaly do svitků. "Vidíš, co tam napsala?"

"Malý dárek, který povede tvé kroky na tvé cestě. Je to jemnější zbraň než tvůj meč, ale ve své podstatě neméně účinná. Používej ji s rozumem."

"Velmi jemná zbraň," opakoval, "používej ji s rozumem. A teď, jak se zdá, svitek od Bratrstva na ni opět naráží."

"Víš se, že Bratrstvo zahalených kopírovalo a rozšiřovalo tento deník," řekla zamyšleně Ryana. "Ta kniha je zakázaná, protože pravdivě mluví o nečistých, ale proč se domníváš, že se za tím skrývá něco víc?"

"Nevím," odpověděl Sorak. "Pročetl jsem si to, ale asi by to chtělo pozorně prostudovat. Je možné, že

ten vzkaz obsahuje nějaké skryté poselství." Vzhledl znovu k nebi. Svítalo.

"Za chvíli vyjde slunce." Ještě jednou rozvinul svitek, podržel ho nad ohněm a zamyšleně se zadíval na písmo. "Co myslíš, že se stane, až ho spálíme?"

Zavrtěla hlavou. "Nemám potuchy."

"A když to neuděláme?"

"Vždyť už víme, co je tam napsáno," řekla. "Nezdá se, že by nám byl k něčemu dobrý, kdybychom si ho ponechali."

"Při východu slunce," opakoval. "To je na tom velice zvláštní. A tady na tomto hřebeni. Na vrcholku, píší."

"Udělalí jsme všechno, jak žádali. Proč ještě váháš?"

"Protože držím ve své ruce kouzelný svitek," odpověděl. "Jsem si tím nyní zcela jist. Co nevím, je, jakým kouzlům dáme průchod, když ho spálíme."

"Členové Bratrstva zahalených jsou ochránci," připomínala mu. "Nebude to nečisté kouzlo. To by se přičilo všemu, v co věříme."

Přikývl. "Také si to myslím. Ale mám určité obavy, co se týče magie. Nevěřím jí."

"Pak důvěřuj svým instinktům," řekla Ryana. "Budu stát při tobě, ať se rozhodneš pro cokoli."

Podíval se na ni a usmíval se. "Je mi opravdu líto, že jsi kvůli mně porušila sliby," řekl, "ale jsem moc rád, že jsi přišla."

"Vychází slunce," upozornila Ryana, když se temné slunce vyhouplo nad horizont.

"Tak tedy...", řekl a vhodil svitek do ohně.

Okamžitě zčernal a obrátil se v plamen. Hořel modrým plamenem, který náhle zezelenal a potom opět přešel do modravého tónu. Svitek pohlcován ohněm metal jiskry, které tančily nad ohništěm a vznášely se výš a výš, točíce se ve stoupajícím modrozeleném kouři a úžasnou rychlostí tvořící trychtýř podobný zvlněnému písečnému víru, který visel nad ohněm a stále nabíral na rychlosti. Jako by vysával plameny z ohně a vytahoval je vzhůru do svého středu, kde to jiskřilo a praskalo magickou silou. Zvedl se vítr a opíral se do jejich plášťů, cuchal jim vlasy a oči zalepil prachem.

Vír se s hvízdáním zvedl vysoko nad nyní již vyhaslé ohniště a najednou se zdálo, že k nim promluvil hlas, hluboký, zvučný hlas, který vycházel z modrozeleného mraku kouře a řekl jediné slovo.

"Níbenaaaay..."

Pak se zářící trychtýřovitý mrak vznesl vzhůru, sklouzl dolů ze svahu hory, nabral na rychlosti a smýkl se po písku pouště. Rychle se ztrácel v dáli náhorní planiny, směřující k východu, směrem na Stříbrný pramen a rozlehlou poušť, která se za ním rozkládala. Dívali se, jak se vzdaluje takovou neuvěřitelnou rychlostí, že za sebou nechával pruh modrozeleného světla, jako by naznačoval trasu. Potom se jim úplně ztratil z očí a všude se zase rozprostřelo naprosté ticho.

Oba tam stáli, hledíce za ním, a chvíli nebyli schopni slova. Potom Sorak prolomil hrobové ticho. "Slyšela jsi ho?" zeptal se.

Ryana přikývla. "Ten hlas řekl ‚Níbenay‘. Myslíš, že to byl Mudrc, kdo promluvil?"

"Nevím," odpověděl Sorak. "Ale zmizel na východě. Ne jihovýchodním směrem, kudy vedou obchodní stezky do

"Velmi jemná zbraň," opakoval, "používej ji s rozumem. A teď, jak se zdá, svitek od Bratrstva na ni opět naráží."

"Víš se, že Bratrstvo zahalených kopírovalo a rozšiřovalo tento deník," řekla zamyšleně Ryana. "Ta kniha je zakázaná, protože pravdivě mluví o nečistých, ale proč se domníváš, že se za tím skrývá něco víc?"

"Nevím," odpověděl Sorak. "Pročetl jsem si to, ale asi by to chtělo pozorně prostudovat. Je možné, že ten vzkaz obsahuje nějaké skryté poselství." Vzhledl znovu k nebi. Svítalo.

"Za chvíli vyjde slunce." Ještě jednou rozvinul svitek, podržel ho nad ohněm a zamyšleně se zadíval na písmo. "Co myslíš, že se stane, až ho spálíme?"

Zavrtěla hlavou. "Nemám potuchy."

"A když to neuděláme?"

"Vždyť už víme, co je tam napsáno," řekla. "Nezdá se, že by nám byl k něčemu dobrý, kdybychom si ho ponechali."

"Při východu slunce," opakoval. "To je na tom velice zvláštní. A tady na tomto hřebeni. Na vrcholku, pší."

"Udělalí jsme všechno, jak žádali. Proč ještě váháš?"

"Protože držím ve své ruce kouzelný svítek," odpověděl. "Jsem si tím nyní zcela jist. Co nevím, je, jakým kouzlům dáme průchod, když ho spálíme."

"Členové Bratrstva zahalených jsou ochránci," připomínala mu. "Nebude to nečisté kouzlo. To by se přičilo všemu, v co věříme."

Přikývl. "Také si to myslím. Ale mám určité obavy, co se týče magie. Nevěřím jí."

"Pak důvěřuj svým instinktům," řekla Ryana. "Budu stát při tobě, ať se rozhodneš pro cokoli."

Podíval se na ni a usmíval se. "Je mi opravdu líto, že jsi kvůli mně porušila sliby," řekl, "ale jsem moc rád, že jsi přišla."

1

Putovali směrem na východ svěžím, ale ne uspěchaným tempem. Oáza Stříbrný pramen se nacházela asi šedesát mil přímým směrem přes poušť od místa, kde rozdělali tábor. Sorak odhadoval, že jim cesta bude trvat nejméně dva dny, pokud denně půjdou osm až deset hodin. Dovolili si na své pouti krátké, pravidelné chvilky odpočinku, ale nic jiného, co by mohlo zpomalit jejich pochod.

Ryana si byla vědoma, že by Sorak vzdálenost urazil za mnohem kratší dobu, kdyby putoval sám. Díky svému elfímu původu a předkům půlčikům byl vybaven pro cestování v poušti mnohem lépe než ona.

Ryana byla villichí a měla fyzické schopnosti nesrovnatelně lepší než většina lidí a také výcvik v klášteře přispěl k její vynikající kondici. Ale i tak nemohla doufat, že by se kdy mohla vyrovnat Sorakově vrozené vytrvalosti. Temné slunce zpravidla velmi rychle vysálo z každého poutníka všechnu sílu, ale Elfi byli i v nemilosrdném, spalujícím horku athaského léta schopni uhánět otevřenou pouští takovou rychlostí, která by roztrhla srdce každému, kdo by chtěl s nimi udržet krok. Co se týče půlčiků, co jim chybělo na velikosti a rychlosti, to vyrovnali svou brutální silou a vytrvalostí. Sorak představoval kombinaci těch nejlepších vlastností obou ras.

Jak mu Ryana připomněla, poušť si na něho už jednou brousila zuby, ale prohrála. Lidské dítě opuštěné v poušti by nemělo žádnou šanci na přežití, snad pár hodin, víc ne. Sorak přežíval celé dny bez jídla a vody, dokud ho nezachránili. Ale přece už je to velmi dávno, co byl Sorak na poušti, a měl o ní už jen mlhavou představu. Vždycky považoval za svůj domov Zvučící hory, ale poušť byla místem jeho zrození a málem i místem jeho smrti.

Když Ryana kráčela po jeho boku, Sorak mlčel, jako by zapomněl na její přítomnost. Ryana věděla, že to není ignorance, ale že byl ponořen do tichého rozhovoru se svým vnitřním společenstvím. Poznala to na něm. Tehdy se Sorak vždycky zdál být velmi zaneprázdněn a jakoby na míle daleko. V tváři mívál neutrální výraz, ale zračila se na ní zvláštní, zdánlivě netečná ostražitost. Kdyby na něho promluvila, slyšel by ji nebo, lépe řečeno, Strážkyně by ji uslyšela a přesměrovala by Sorakovu pozornost na vnější impulsy. Ale zůstala raději potichu, aby nerušila konverzaci, kterou nebyla schopná svým sluchem zachytit.

Po celou tu dobu, co Soraka znala, což bylo téměř celý její život, se neustále divila, jaké to pro něho musí být mít v sobě tolik různých lidí. Byla to zvláštní, úžasná skupinka. Některé z nich znala docela dobře; o některých skoro nic nevěděla. A byli zde i tací, o kterých neměla ani potuchy. Sorak se jí svěřil, že si je vědom nejméně tuctu osobností, které v něm přebývaly. Ryana věděla pouze o devíti.

Prvním z nich byl Stopař, který se cítil nejlépe, když putoval horskými lesy nebo lovil uprostřed divoké přírody. Nemiloval města, a když se Sorak zdržoval v Tyru, zřídkakdy vystoupil na povrch. Když Ryana a Sorak jako děti podnikali vycházky do lesa, byl to vždycky Stopař, kdo ovládl Sorakovo vědomí. Byla to silná, vyrovnaná osobnost. Jak dalece Ryana věděla, jediným ze Sorakova vnitřního společenství, s kým Stopař komunikoval, byl Lyrik, jehož hravost a dětská radost ze života vyrovnávaly Stopařův tvrdošíjný introspektivní pragmatismus.

Ryana se s Lyrikem už několikrát setkala, ale měla ho raději ve svém dětství než nyní. Zatímco ona a Sorak dospěli, Lyrik v podstatě zůstal děčkem. Pokud vystoupil na povrch, bylo to obvykle proto, aby se rozplýval nad nějakou planou květinou nebo aby si zahrál písničku na dřevěné flétně, kterou Sorak nosil přivázanou ke své torbě. Nástroj měl délku jeho ruky a byl vyřezaný z tvrdého modrého

pagafového dřeva. Sorak na ni neuměl hrát, ale Lyrik, jak se zdálo, měl vrozenou schopnost hrát na kterýkoli nástroj, jež vzal do ruky. Ryana netušila, kolik by mohlo být Lyrikovi let, ale očividně se "narodil" někdy potom, co Sorak přišel do kláštera. Předtím asi neexistoval vůbec, přemýšlela Ryana, protože všechny charakteristické rysy Sorakovy povahy se vytříbily až v něm samotném. Sorakovo rané dětství muselo být opravdu strašné. Ryana nechápala, co by tím Sorak získal, kdyby se mu podařilo se na ně rozpomenout.

Eyron to také nechápal. Jestli Lyrik byl dítětem, pak Eyron byl cynický, životem omrzelý dospělý muž, který neustále zvažoval následky každého skutku ostatních. Pokud měl Sorak důvod pro své jednání, Eyron obvykle vystoupil se třemi nebo čtyřmi argumenty proti. Sorakovo pátrání by mohlo sloužit jako názorný příklad. Eyron zastával názor, že Sorak by měl i nadále zůstat v nevědomosti, co se týče minulosti. Co se ve skutečnosti změnil, ptal se, když se Sorak dozví, z kterého kmene pochází. Nanejvýš bude vědět, který kmen ho ztratil. Jak mu to prospěje, když bude vědět, kdo byli jeho rodiče? Jeden byl elf, druhý půlčík. Existoval nějaký naléhavý důvod, aby věděl víc? Co se změnil, ptal se Eyron, jestli se Sorak dozví o okolnostech, které vedly k jeho narození? Možná se jeho rodiče náhodou setkali, zamilovali se do sebe a zplodili dítě, navzdory všem pravidlům a přesvědčení jejich vlastních kmenu a ras. Jestli tomu tak bylo, oni sami mohli být vypovězeni nebo se jim mohlo přihodit ještě něco horšího. Na druhé straně, Sorakova matka mohla být také znásilněna během útoku na její kmen a Sorak mohl být výsledkem - nechtěné dítě, kletba jak pro matku, tak pro její lid. Ať už byla pravda jakákoli, Eyron tvrdil, že s tím nemohou nic vyzískat. Sorak odešel z kláštera a mohl začít nový život. Mohl žít, jak se mu líbí.

Sorak takto neuvažoval a věřil, že nemůže najít opravdový smysl a cíl svého života, dokud nezjistí, odkud vlastně přišel. I kdyby se rozhodl nechat svou minulost spát, musí nejprve zjistit, čeho se vlastně vzdává. Když řekl Sorak Ryaně o této hádce, uvědomila si, že se Sorak vlastně hádal sám se sebou. Byla to debata mezi dvěma úplně odlišnými osobnostmi, ale zároveň to byla roztržka mezi různými povahovými stránkami jedné osoby. Samozřejmě v Sorakově případě se tyto jednotlivé povahové aspekty plně vyvinuly v samostatné individuality. Ochránkyně byla prvním příkladem. Sorakova výchovná, empatická a ochraňující stránka povahy se vtělila do mateřsky založené osobnosti, jejíž úloha nebyla pouze chránit celé společenství, ale také udržovat rovnováhu mezi všemi jeho členy.

Když Ryana pročetla deníky dvou kněžek villich, které byly také společenstvím v jednom, dozvěděla se, že spolupráce mezi jednotlivými osobnostmi nebyla vůbec pravidlem. Ba naopak. Obě ženy psaly, že zamlada vůbec nechápaly, v jakém jsou postavení, a že často zažívaly "chvíle nevědomosti", jak je nazývaly, během kterých si nebyly schopné vybavit časové úseky, trvající od několika hodin až po celé dny. Během těchto časových úseků jedna z bytostí přebývajících v jejich těle vystoupila na povrch a převzala kontrolu a často se chovala úplně v rozporu s chováním původního člověka. Zpočátku si ani jedna z kněžek nebyla vědoma přítomnosti ostatních osobností, a i když tyto si uvědomovaly primární osobu, nevěděly často o sobě navzájem. Byla to, jak psaly oběti, velmi nepřehledná a dosti děsivá existence.

Stejně jako Sorakovi, oběma ženám umožnil výcvik, kterého se jim dostalo v klášteře villich, poznat své ostatní součásti a naučit se s nimi žít. Výchova v duchu Cest nejenže uchránila jejich duševní zdraví, ale umožnila jim žít plným, plodným životem.

V Sorakově případě to byla Ochránkyně, s kterou poprvé komunikoval a která sloužila jako spojka mezi Sorakem a ostatními členy jeho vnitřního společenství. Měla psionické schopnosti ovládající telepatii a telekinezi, zatímco Sorak, v rozporu s počátečními představami, neměl vůbec žádné psionické nadání. Během vyučovacích hodin to Soraka nesmírně trápilo, a když už dosáhlo jeho zoufalství vrcholu, Ochránkyně vždycky převzala jeho úlohu. Byla to Paní Varanna, která si toho všimla jako první a která přesvědčila Ochránkyni, aby otevřeně, v Sorakově zájmu, vystoupila, neboť nebylo dobré zatajovat před ním pravdu. Pro Soraka to byla rozhodující chvíle jeho života.

Jelikož Ochránkyně promlouvala vždycky Sorakovým hlasem, Ryana nikdy nepoznala, že je vlastně ženou. A nedozvěděla se to dřív, než odhalila Sorakovi svoje city a touhy. Tehdy poznala o Ochránkyni pravdu. Neméně šokující byla pro ni skutečnost, že Sorak v sobě má nejméně další dvě osobnosti ženského pohlaví - Strážkyni, která byla stále ve stěhu a zřídka kdy promluvila, a Kivaru, nezbedné,

uličnické mladé děvče s nesmírně zvědavou a nestydatou povahou. Ryana se Strážkyni ještě nemluvila, protože se navenek nikdy neprojevovala, a také se ještě nesetkala s Kivarou. Když Sorakovo tělo ovládla Ochránkyně, nebylo to na Sorakově osobě a jeho vystupování vůbec znát. Z toho, jak Sorak mluvil o Kivaře, bylo jasné, že ta by se nikdy nemohla chovat tak nenápadně. Ryana si nedovedla představit, jaká Kivara mohla být. A nebyla si ani jistá, zda by to chtěla vědět.

Zнала ještě tři další osobnosti, které sdílely se Sorakem společné tělo. Nebo lépe řečeno, které ovládaly jeho samotného. Byl zde Skřek, zvířeti podobná bytost, která byla schopná komunikovat pouze s jinými divokými tvory, a Přízrak, temná, ponurá a děsivá postava, která přebývala hluboko v Sorakově podvědomí a která se vynořila jen tehdy, když byl ohrožen život celého společenství. A konečně tady byl Kether, jediná, ale největší záhada Sorakovy složité rozštěpené osoby.

Ryana se potkala s Ketherem pouze jednou, ačkoli už mnohokrát diskutovala se Sorakem o této tajemné bytosti. Tenkrát, když ho viděla, demonstroval téměř magickou sílu, třebaže asi šlo o psionické schopnosti, neboť Sorakovi se nedostalo žádného vzdělání v oboru magie. Toto ovšem byl pouze její logický závěr, a když se jednalo o Kethera, nebyla si Ryana jistá, zda logika byla to pravé. Ani Sorak si nebyl jist, kdo Kether vlastně je.

"Na rozdíl od ostatních, Kether není opravdovým členem vnitřního společenství," vysvětloval jí Sorak, když vyslovila své myšlenky. Byl asi trochu nervózní, když se snažil objasnit to málo, co věděl o tajemné nadpozemské bytosti jménem Kether. "Aspoň mi to tak připadá. Ostatní o něm vědí, ale nekomunikují s ním a nemají potuchy, odkud přichází."

"Mluvíš, jako by přicházel odněkud mimo tebe," řekla Ryana.

"Ano, já vím. A přece to přesně tak vypadá."

"Ale... tomu nerozumím. Jak to přijde, že...? Jak je to možné?"

"Bohužel nevím," odpověděl Sorak s pokrčením ramen. "Kéž bych to mohl vysvětlit lépe, ale neumím to. Byl to Kether, který se objevil, když jsem umíral na poušti, a vyslal tak mocné volání o pomoc, že doletělo až ke Starší

Al'Kali na samotný vrchol Dračího zubu. Ani já, ani nikdo z ostatních bychom nikdy nebyli schopni takového výkonu. Nemáme pro to schopnosti. Paní Varanna si vždycky myslela, že tyto schopnosti mám, ale já mám podezření, že ve skutečnosti je má Kether a já jsem pouze prostředníkem, přes kterého se někdy uvolní. Kether je zdaleka ten nejsilnější z nás, ještě mocnější než Přízrak, ale nezdá se, že by byl naší součástí. Necítím ho uvnitř jako ostatní."

"Možná ho necítíš proto, že přebývá hluboko mimo hranice tvého vnímání jako tvá dětská duše, o které jsi hovořil," řekla Ryana.

"Možná," řekl Sorak, "ačkoli o svém dětském jádru mám určitou představu, třebaže velmi mlhavou. Víím také o jiných, kteří jsou ponořeni hluboko ve mně a nevycházejí na povrch... nebo zatím odmítali vynořit se. Cítím jejich přítomnost; uvědomuji si je skrze Ochránkyni. Ale s Ketherem je to něco jiného, těžko to lze popsat."

"Zkus to."

"Je to...", zavrtěl hlavou. "Nevím, jestli to přesně vyjádřím. Cítím, jak mi celým tělem prostupuje pronikavé teplo a mám... závratě, i když to možná není to pravé slovo. Je mi tak lehký, mám závratný pocit, jako bych padal z velké výšky... a potom se prostě rozplynul. Když se vzpomatuji, stále cítím nesmírné horko, které se po chvíli postupně vytratí. A ať mě Kether ovládne na jakoukoli dobu, nic si většinou nepamatuji."

"Když mluvíš o ostatních, že se projevují," řekla Ryana, "jednoduše říkáš, že ,vystoupí do popředí', ale když mluvíš o Ketherovi, říkáš, že tě prostě ovládá."

"Ano, tak to cítím. Není to tak, že Kether vychází z mého nitra, ale jako by... na mě sestoupil."

"Ale odkud?"

"Přál bych si to vědět. Možná ze světa duchů."

"Myslíš, že Kether je démon?"

"Ne, démoni jsou jen legendárními bytostmi. Vííme, že neexistují. Ale vííme o existenci duchů. Jsou živoucím jádrem každého člověka. Cesty nás učí, že duše ve skutečnosti neumírají, ale překonají fyzickou smrt a splývají s vyšší hnací silou vesmíru. Učili nás, že obyčejní duchové jsou nižší formou duše,

bytosti přírody, které jsou vázány k hmotnému světu. Ale vyšší duchové existují na vyšší úrovni, kterou nemůžeme svými smysly postihnout, neboť naše vlastní duše k tomu ještě nedospěly."

"A ty si snad myslíš, že Kether je duch, který našel způsob jak překonat tyto existenční roviny a dostal se k tobě?"

"Snad. Nevím. Vím jen, že z Kethera vyzařuje nesmírná dobrota, klid a síla. A zdá se, že není prostě mojí součástí. Spíš je to laskavý návštěvník, síla zvenčí. Neznám ho, ale nebojím se ho. Když na mě sestoupí, je to, jako bych usnul a potom se vzbudil, prostoupený klidem a mírem a novou silou. Nemohu to lépe vysvětlit, i když bych si to opravdu přál."

Znám ho téměř celý svůj život, pomyslela si Ryana, a přece mu v určitých směrech vůbec nerozumím. Ostatně, jsou věci, které ani on sám nechápe.

"Půl království za to, když mně řekneš, na co myslíš," vytrhl ji Sorak z jejího snění a vrátil zpět do reality. Usmála se na něho. "Neumíš si to přecíst?"

"Ochránkyně má sice telepatické schopnosti," odpověděl, "ale neodvážím se číst tvoje myšlenky, pokud nebudeš souhlasit. Aspoň si myslím, že by je nečetla."

"Tedy si tím nejsi úplně jist?"

"Kdyby cítila, že je to významné pro blaho celého společenství, pak by to mohla udělat, aniž by mi o tom pověděla," odpověděl Sorak.

"Nemám strach, že Ochránkyně přečte mé myšlenky. Nemám nic, co bych chtěla před tebou skrýt," řekla Ryana. "Před žádným z vás. Teď jsem zrovna přemýšlela, že tě ve skutečnosti znám velmi málo, dokonce i po deseti letech."

"Možná je to proto, že v mnoha směrech ani já neznám sebe sama," odpověděl zamyšleně Sorak.

"To samé mě právě napadlo," řekla Ryana. "Musel jsi přecíst moje myšlenky."

"Řekl jsem ti přece, že bych vědomě nikdy nesouhlasil s..."

"Jen jsem žertovala, Soraku," uklidňovala ho Ryana.

"Aha, tak je to."

"Asi bys měl požádat Lyrika, aby ti půjčil trošku svého smyslu pro humor. Jsi stále příliš vážný."

Řekla to z legrace, ale Sorak přikývl a vzal to opět velmi vážně. "Lyrik a Kivara vlastní, jak se zdá, všechen náš smysl pro humor. A snad také Eyron, ačkoli jeho humor je jakéhosi sarkastického ražení. Nikdy jsem dobře nerozeznal, jestli lidé se mnou žertují, nebo ne. Ani u tebe. Cítím se jaksí... neschopný."

Vlastnosti, které měly tvořit jednu dokonalou osobnost, byly rozptýleny mezi všemi ostatními, pomyslela si trochu posmutněle Ryana. Když byli ona i Sorak mladší, často si z něho tropila žerty, protože byl tak snadnou obětí. Přemýšlela, jestli by neměla své vtipky spíše šetřit pro Lyrika, který ji často zlobil tím, že nedovedl zachovat žádnou vážnost, anebo jestli by se měla pokusit probudit v Sorakovi lehkovážnější stránku jeho povahy.

"Nikdy mi nepřipadalo, že bys byl v něčem neschopný," řekla mu. "Jen jiný." Povzdechla si. "Je to zvláštní. Když jsme byli mladší, prostě jsem tě přijímala, jaký jsi byl. Nyní se s obtížemi snažím trochu porozumět - vám všem. Snad kdybys se o to pokusila dřív, nebyla bych tě vyhnala z kláštera."

Zamračil se. "Ty si myslíš, že jsi mě vyhnala z kláštera?" Zavrtěl hlavou. "Měl jsem své vlastní důvody pro to, abych odešel."

"Můžeš přísahat na svou čest, že já jsem nebyla jedním z těch důvodů?" zeptala se přímo.

Chvilí váhal, než odpověděl. "Ne, nemohu."

"Tolik tedy o falešnosti elfů," řekla.

"Jsem zčásti elfem," namítl Sorak. Potom si uvědomil, že ho trošku škádlí, a usmál se. "Měl jsem, pravda, svoje vlastní důvody pro to, abych odešel, ale také jsem nechtěl zranit tvoje srdce."

"Takže jsi mě ranil ještě víc tím, že jsi odešel," řekla tiše. "Chápu tě. Prostě jsi uvažoval jako elfčík."

Pátravě se na ni zadíval. "Působím ti bolest celou tu cestu?"

"Možná jen malou," odpověděla, zvedla ruku a palcem a ukazováčkem ukazovala ne víc než coul. "Úplně maličkou."

"Jseš skoro tak zlá jako Lyrik."

"No, jestli se cítíš dotčen, tak se klidně můžeš ponořit do podvědomí a udělat místo Eyronovi nebo

Ochránkyni. S oběma dvěma bych určitě mohla vést živější rozhovor."

"Jsem s tebou skoro zajedno," odpověděl Sorak, ale najednou úplně jiným tónem hlasu, úsečnějším, bezstarostným, s nádechem ironie. Ryana poznala, že to už není Sorak, ale Eyron. Sorak ji vzal za slovo. Asi se domníval, že se na něho hněvá, a stáhl se do sebe a umožnil Eyronovi vystoupit do popředí.

Také jeho držení těla se nepatrně změnilo. Jeho vzpřímená ramenatá postava se trochu nahrabila, změnil nepatrně tempo, dělal menší a těžší kroky jako starší osoba ve středních letech. Náhodný pozorovatel by si těchto odlišností asi sotva povšiml, ale Ryana byla villich a už dávno rozpoznala i tu nejjemnější změnu v Sorakově držení těla a chování. Poznala by Eyrona, i kdyby nepromluvil.

"Pouze jsem si Soraka trochu dobírala," vysvětlovala. "Ve skutečnosti jsem se nezlobila."

"Já vím," odpověděl Eyron.

"Vím, že tobě je to jasné," řekla Ryana. "Ale chtěla jsem, abys to řekl Sorakovi. Nemyslela jsem tím, aby odešel. Pouze jsem si přála, aby nebyl stále tak zádumčivý a vážný."

"Bude vždycky zádumčivý a vážný," řekl Eyron. "Je zádumčivý a vážný až do hloubi duše. Nezměníš ho, Ryano. Nech ho na pokoji."

"Ty bys byl asi rád, kdybych tě poslechla, že ano?" řekla rozzlobeně. "Všichni byste se cítili mnohem bezpečněji."

"Bezpečněji?" opakoval Eyron. "Ty se domníváš, že tvá přítomnost nás ohrožuje?"

"Nemyslela jsem to úplně tak doslova," řekla Ryana.

"Oh? A jak jsi to tedy myslela?"

"Proč musíš být pořád tak svárlivý?" vrátila mu to.

"Protože čas od času se mi líbí rozumná debata, stejně jako se tobě čas od času líbí pokoušet Soraka. Třebaže rozdíl mezi námi je následující, já vychutnávám osvěžující účinek živého rozhovoru, zatímco ty škádlíš Soraka, protože je úplně bezbranný a ztracený, když se s tím má vypořádat."

"To není pravda!" protestovala.

"Opravdu ne? Všiml jsem si, že mě nikdy nepokoušíš. Ptám se proč?"

"Protože škádlení je vlastně hra, kratochvíle. Tvůj humor je samá ironie a hořkost."

"Aha, tak ty chceš hravý a laškovný humor? V tom případě zavolám Lyrika."

"Ne, počkej..."

"Pročpak? Myslel jsem, že si to přeješ."

"Přestaň překrucovat moje slova!"

"Jen se ti snažím ukázat, jak jsou důležitá," odpověděl suše Eyron. "Nikdy se nepokusíš dobírat si svými vtipky mě, ne proto, že se bojíš, že jsem silný protivník, ale proto, že ke mně necítíš zlobu jako k Sorakovi."

Ryana se náhle zastavila, úplně užaslá nad jeho slovy. "Cože?"

Eyron se za ní ohlédl. "Překvapuje tě to? Ano, zdá se, že znáš sebe sama méně než Sorak svoji osobu."

"O čem to tady mluvíš? Miluji Soraka! Necítím k němu zlobu! On to ví! Vy všichni to víte!"

"Opravdu?" zeptal se Eyron s úšklebkem. "Ve skutečnosti ví Lyrik o tvé lásce k Sorakovi jen proto, že slyšel, jak to říkáš. Ale on sám tyto city vůbec nechápe. Stopař to může, ale nemusí vědět. Tak nebo tak, není to stejně důležité. Skřek? Skřek by určitě mohl vnímat pohlavní spojení, ale ne celý složitý cit, kterým láska je. Strážkyně ví o tvé lásce a má pro ni pochopení, ale je znepokojena, protože se jedná o lásku ženy. Kivara je příjemně vzrušena při této představě, ale u ní se jedná pouze o smyslnou lásku, netýká se to jejího srdce. A Přízrak a láska, to jsou dva pojmy sobě vzdálené jako noc a den. Nu, Ochránkyně ví, že miluješ Soraka, ale pochybuji, že by se mnou nesouhlasila, když tvrdím, že k němu cítíš určitou zášť. A co se týče Kethera... no, neodvážil bych se mluvit za Kethera, protože Kether se nesníží k tomu, aby mluvil se mnou. Nicméně, skutečnost je taková, že tvoje láska k Sorakovi doutná hněvem a ty nemáš odvalu nebo čest si to přiznat."

"To je prostě absurdní!" řekla rozzlobeně Ryana. "Pokud bych k někomu cítila hněv, tak bys to byl ty, protože se neustále tak hádáš!"

"Naopak, přesně proto ke mně žádnou zlobu nechováš," řekl Eyron. "Dovoluji ti vybit si hněv. Hluboko uvnitř své duše se na Soraka hněváš, ale nemůžeš tomu dát průchod. Nejsi schopná si to přiznat, ale máš to v sobě."

"Vždycky jsem se domnívala, že mezi vámi má telepatické schopnosti Ochránkyně," řekla jízlivě Ryana. "Nebo už máš tento dar taky?"

"Nemusím být telepatem, abych nevěděl, co cítíš," řekl Eyron. "Ochránkyně o tobě kdysi řekla, že jsi sobecká. A ty jsi. Netvrdím, že je to špatné, rozuměj, ale pokud si nepřiznáš, že tvůj hněv a zášť mají kořeny ve tvých sobeckých touhách, rozhodně situaci neprospěješ. Možná bys toto raději prodiskutovala s Ochránkyní. Snad bys to přijala lépe, kdybys to slyšela z úst ženy."

"Ne, ty jsi začal, tak to také skončíš," řekla Ryana. "Pokračuj. Vysvětli mi, jak mě moje sobecké touhy vedly k tomu, že jsem jen kvůli Sorakovi porušila své sliby, opustila všechno, co jsem znala a co mi bylo drahé."

"Ale prosím tě," řekl Eyron. "Pro Soraka jsi neudělala absolutně nic. Co jsi učinila, dělala jsi ve vlastním zájmu, protože jsi to tak chtěla. Snad ses narodila jako villich, Ryano, ale život v klášteře, v odříkání ti lezl na nervy. Vždycky jsi snila o dobrodružstvích venku ve světě."

"Odešla jsem z kláštera, protože jsem chtěla být se Sorakem!"

"Ano, přesně tak," řekl Eyron, "protože jsi chtěla být se Sorakem. Protože po Sorakově odchodu tě už ke klášteru nic nepoutalo. Neobětovala jsi mu vůbec nic, protože všeho by ses s ulehčením tak jako tak vzdala."

"No... pokud je to pravda a já jsem udělala jen to, co jsem chtěla, jaký bych měla mít důvod, abych se na něho hněvala?"

"Protože ho chceš, ale nemůžeš ho mít," řekl přímo Eyron.

I po tolika letech, co ho znala a vídávala, jak se jeho osoba rozštěpuje, bylo pro ni těžké slyšet tato slova z jeho úst. Mluvil Eyron, ne Sorak, ale byla to Sorakova tvář, na kterou se dívala, a Sorakův hlas, který slyšela, i když tón byl jiný.

"To jsme už vyřešili," řekla a dívala se stranou. Bylo těžké pohlédnout mu do očí. Hledí na mě Eyron, připomněla si, ale byly to stále Sorakovy oči.

"Skutečně?"

"Byl jsi přece při tom, když jsme to probírali, nebo snad ne?"

"Jen to, že se o problému mluvilo, neznamená, že byl vyřešen," odpověděl Eyron. "Vyrostla jsi se Sorakem a zamilovala ses do něho přesto, že jsi věděla, že je společenstvím v jednom. Myslela jsi, že se s tím vyrovnáš až do té doby, než sis vynutila přiznání, že tři z nás jsou ženy. Byl to pro tebe šok a na Soraka padla vina, protože ti to měl říci dříve. Odtud pramení tvá zloba, Ryano. Měl ti o tom povědět. Tolik let a ty jsi neměla ani potuchy, protože to před tebou tajil."

Ryana si musela přiznat, že je to pravda. Myslela si, že to chápe, a snad chápala, ale přesto se stále zlobila a cítila se oklamána.

"Já jsem před ním nikdy nic netajila," říkala a dívala se do země. "Dala bych mu všechno, udělala bych pro něho cokoli. Stačilo, kdyby mě požádal! A on přede mnou tajil životně důležitou informaci o tom, kdo je a čím je. Kdybych to byla věděla, všechno by mohlo dopadnout jinak. Nedovolila bych si zamilovat se do něho. Nestavěla bych si vzdušné zámky... Proč, Eyron? Proč mi to nemohl říct?"

"Nenapadlo tě někdy, že by se mohl bát?" zeptal se Eyron.

Celá překvapená k němu vzhledla a uviděla Sorakovu tvář a jeho pátravý pohled..., ale přece to nebyl Sorak. "Bát? Sorak neměl nikdy z ničeho strach. Proč by se měl bát právě mě?"

"Protože je muž, a mladý muž, a protože být mladým mužem znamená utápět se v nejistotě a pocitech, kterým samotný nerozumí," vysvětloval Eyron. "Mluvím samozřejmě ze zkušenosti. Prožívám všechn jeho strach a pochybnosti. Jakpakby ne?"

"Jaký strach? Jaké pochybnosti?"

"Pochybnosti o něm samotném, o jeho identitě," řekl Eyron. "A strach, že bys ho mohla považovat za méněcenného muže, protože má v sobě bytosti ženského pohlaví."

"Ale to je směšné!"

"Nícméně je to pravda. Sorak k tobě cítí lásku, Ryano. Ale nikdy se s tebou nebude moci milovat, protože ženské stránky jeho povahy mu to nedovolí. Myslíš, že mu to nepůsobí utrpení?"

"Ne menší než mně," odpověděla. Zvědavě se na něho podívala. "A co ty, Eyron? Neřekl jsi nic o tom, co ke mně cítíš ty sám!"

"Beru tě jako svého přítele," řekl Eyron. "Velmi blízkého přítele. Vlastně mého jediného přítele."

"Jak to? Žádný z ostatních...?"

"Ale ne, tak jsem to nemyslel," řekl Eyron, "to je něco jiného. Myslel jsem jediného přítele mimo společenství. Zdá se mi, že neuzavírám přátelství velmi snadno."

"Mohl bys mě přijmout jako Sorakovu milenkou?"

"Samozřejmě, jsem muž a považuji tě za svou přítelkyni. Nemohu říct, že tě přímo miluji, ale cítím k tobě náklonnost. Kdybych se mohl sám rozhodnout, tedy já a Sorak, nebyl bych vůbec proti. Myslím, že vy dva se k sobě hodíte. Ale bohužel, jsou zde i jiní, které musíme brát v úvahu."

"Ano, já vím. Ale jsem ti vděčná za tvoji upřímnost a za tvoji dobrou vůli."

"Oh. Je to mnohem víc než dobrá vůle, Ryano," řekl Eyron. "Velmi se mi líbíš. Neznám tě sice tak dobře jako Sorak; nikdo z nás, snad Ochránkyně. A i když musím přiznat, že nemám povahu stvořenou pro lásku, myslím, že bych se tě naučil milovat stejně jako Sorak."

"To mě opravdu těší," řekla.

"No, snad tedy nejsem zas tak svárlivý, jak si myslíš," řekl Eyron.

Usmála se. "Asi ne. Ale někdy..."

"Někdy máš chuť mě uškrtit," dopověděl za ni Eyron.

"Asi bych nešla tak daleko," řekla. "Trochu bych ti natloukla, to ano."

"Potom jsem ti vděčný, že se tak ovládáš. Nejsem velký bojovník."

"Eyron se bojí žéén - ské! Eyron se bojí žéén - ské!"

"Bud' zticha, Lyriku!" zvolal rozzlobeně Eyron.

"Cha - cha - cha, cha - cha - cha!"

Ryana se musela smát, když viděla ty grimasy, které Sorak dělal. Chvilku to byl Eyron, vyzrálý, vyrovnaný dospělý muž; a v mžiku zde byl Lyrik, nepoddajné děčko, dělající si stále legraci. Sorakův výraz tváře, držení těla, jeho gesta, všechno se měnilo, jak se ty dvě osoby střídavě dostávaly ke slovu.

"Těší mě, že se dobře bavíš," řekl jí nazlobeně Eyron.

"Cha - cha - cha, cha - cha - cha!" vysmíval se Lyrik vysokým zpěvným hlasem.

"Lyriku, prosím tě," řekla Ryana. "Já a Eyron jsme si povídali. Není slušné rušit dospělé, když spolu mluví."

"Oh, tak dóóóbre...", řekl trochu sklíčeně Lyrik.

"Mě nikdy neposlechne tak jako tebe," řekl Eyron, hned jak se místo Lyrikova špulivého výrazu na Sorakově tváři objevil rozhněvaný výraz Eyronův.

"To proto, že s ním nemáš trpělivost," řekla Ryana s úsměvem. "Děti vždycky rozpoznají slabé stránky dospělých a dovedou jich využít."

"Jsem nervózní jenom proto, že si tak libuje v tom, když mě rozčílí," řekl Eyron.

"Snaží se na sebe upozornit," vysvětlovala Ryana. "Kdybys byl k němu shovívavější, necítil by takovou potřebu tě provokovat."

"Ženy těmto věcem rozumí lépe," povzdychl si Eyron.

"Možná, ale muži se jim mohou vyrovnat, pokud mají čas se to naučit," řekla Ryana. "Většina z nich velmi rychle zapomíná, jaké to bylo, když byli sami dětmi."

"Sorak byl kdysi dítětem," řekl Eyron. "Já ale nikdy."

Ryana si povzdechla. "Jsou věci, které prostě nikdy nebudu schopna pochopit," řekla rezignovaně.

"Je lepší brát prostě věci takové, jaké jsou, aniž se jim snažíš porozumět," řekl na to Eyron.

"Dělám, co mohu," řekla Ryana.

Ještě chvíli si povídali a cesta jim lépe ubíhala, ale Eyron byl z pochodu velmi brzy unavený, a tak se stáhl a uvolnil místo Ochránkyni. Určitým způsobem s nimi byla Ochránkyně celou tu dobu. Podobně jako Strážkyně, nebyla nikdy ponořená příliš hluboko, byla vždy přítomná, i když tělo ovládal někdo z ostatních. Jak již naznačovalo její jméno, její prvořadou úlohou bylo ochraňovat společenství. Byla to silná, mateřsky cítící osobnost, někdy aktivně spolupracující se všemi ostatními, někdy zůstávající potichu stranou, ale stále zde, umírněná, udržující uprostřed společenství harmonii. Pokud se projevovala, byl v její přítomnosti někdy obsažený i Sorak. Pokud chtěl, mohl promlouvat nebo jen tak poslouchat a přihlížet, zatímco Ochránkyně s Ryanou komunikovala.

Pokud Sorakovo tělo ovládali ostatní, měly se věci trochu jinak. Byl-li v popředí Lyrik, mohl být venku i Sorak, jakoby se dvě individuality probudily v jednom těle. Bylo to stejné jako u Soraka a Ochránkyně nebo Skřeka. Ale pokud to byl Eyron nebo Stopař nebo některá z dalších silných osobností, Sorak přítomen nebyl. V těchto případech se odebral hluboko do svého nitra a jeho vědomosti o tom, co se událo během doby, kdy silnější ovládali jeho tělo, závisely výhradně na tom, zda mu Ochránkyně umožní přístup do paměti. S Kivarou měl, jak se zdálo, největší potíže. Ze všech jeho součástí byla nejdivočejší a nejnevyzpytatelnější, a proto mezi nimi docházelo často ke konfliktům. Kdyby bylo podle Kivary, vysvětloval Sorak, vystupovala by na povrch mnohem častěji, ale Ochránkyně ji usměrňuje. Ochránkyně byla schopná zkrotit všechny ostatní včetně Soraka, ale ne Kethera a Přízrak. Ale ti dva se zjevovali velmi zřídka.

Ryaně trvalo deset let, než přivykla složitosti vztahů Sorakova vnitřního společenství. Dovedla si představit, jak by se na to díval člověk, který by Soraka potkal poprvé. A také chápala, proč se Sorak nesnaží vysvětlovat tuto podivuhodnou situaci těm, které poznal. Lidi by to jen postrašilo a úplně zmátlo. Kdyby nebyl on sám vychováván v duchu Cest, byl by také zděšený a celý popletený. Přemýšlela, jestli existuje vůbec nějaký způsob, který by ho vrátil do normálního stavu.

"Ochránkyně," řekla Ryana a věděla, že soukromí jejích myšlenek bude respektováno, dokud ji sama nepozve do svého nitra, "o něčem jsem přemýšlela, ale dřív, než budeme o tom mluvit, chtěla bych se ujistit, že si to vyložíš správně. Nemám v úmyslu tě urazit."

"Nikdy bych to od tebe nečekala," odpověděla Ochránkyně. "Mluv tedy a upřímně se vyzpovídej."

"Myslíš, že je nějaká naděje, že se Sorak stane normálním?"

"Co je to normální?" odpověděla Ochránkyně.

"No... vždyť přece víš, co mám na mysli. Jako každý jiný."

"Ať se jedná o kohokoli, nikdo není stejný," odpověděla Ochránkyně. "Co je normální pro jednoho, nemusí být běžné pro druhého. Ale myslím, že vím, co máš na mysli. Přála by sis vědět, jestli se Sorak může stát pouhým Sorakem, a ne společenstvím v jednom."

"Ano. Ne, že bych si přála, abyste neexistovali, chápej. Ale... v určitém směru si to přeji, ale ne proto, že bych k vám chovala nepřátelské pocity. K nikomu z vás. Jde pouze o to, že... kdyby se věci měly jinak..."

"Rozumím," odpověděla Ochránkyně, "a přála bych si znát odpověď na tvou otázku, ale neznám ji. Sahá za hranice mého poznání."

"Nu... předpokládejme, že najdeme Mudrce," řekla Ryana, "a že by svým kouzlem mohl věci změnit tak, že by Sorak už nebyl společenstvím v jednom, ale prostě jen Sorak. Kdyby toto bylo možné...", najednou se odmlčela.

"Jak by mi bylo?" dokončila Ochránkyně její myšlenku. "Kdyby to bylo možné, záleželo by na tom, jak by se to provedlo."

"Co tím myslíš?"

"Záleželo by na tom, jakým způsobem by se toho dosáhlo, pokud by se to dalo provést," odpověděla Ochránkyně. "Představ si sebe samu na mém místě, pokud můžeš. Nejsi jenom Ryana, ale Ryana je pouze jednou ze tvých součástí. Sdílíš své tělo a mysl s dalšími osobnostmi, které jsou tvojí rovnocennou součástí, a přitom jsou samostatné. Dejme tomu, že jsi našla čaroděje, který tě může proměnit v člověka, jako je kterýkoli jiný - stejného jako ostatní, tedy aspoň tak, jak ty se domníváš. Nezajímala by ses o to, jakým způsobem k tomu dojde? Kdyby ti čaroděj řekl: ‚Mohu z tebe udělat úplného člověka, sjednotím všechny tvé součásti v jednu harmonickou osobu,‘ nu, v takovém případě by ses asi přiklonila k tomuto řešení a přijala je. A asi velmi dychtivě. Ale co kdyby ti čaroděj současně řekl: ‚Ryano, mohu učinit, abys byla jako všichni ostatní. Mohu provést kouzlo, aby existovala pouze Ryana, a všichni ostatní zmizí,‘ sáhla bys i po tomto řešení stejně dychtivě? Nebylo by to to samé jako vyřknout ortel smrti nad všemi ostatními? Předpokládejme, aby naše diskuse mohla pokračovat, že bys přijala takové řešení, jaké by to mělo následky? Jestli všichni ostatní byli nezávislé osobnosti, kdo z nich vytvoří ten vyšší celek, co se získá a co se ztratí? Kdyby měli zemřít, jaká osoba tady zbude? Dokonalá osoba, nebo pouze torzo nevyváženého jedince?"

"Rozumím," řekla Ryana. "V takovém případě, kdyby to rozhodnutí bylo na mně, samozřejmě bych

odmítla. Ale předpokládejme, že by se jednalo o první příklad, který jsi uvedla."

"Sjednotit všechny v jednu osobu - Soraka?" zeptala se Ochránkyně.

"Způsobem, který by zachoval všechny z vás, ale byli byste jedním jedincem místo mnoha," řekla Ryana.

"Co potom?"

"Kdyby toto bylo možné," odpověděla Ochránkyně, "myslím, že bych pak neměla žádné námitky. Kdyby společenství prospělo sjednocení v jednu osobnost namísto několika a všichni by se stali součástí Soraka, pak by to skutečně nemuselo být tak zlé. Ale opět musíme zvážit, čemu by to prospělo a co bychom ztratili. Kam by se poděly všechny ty schopnosti, které máme jako společenství? Zachovaly by se, nebo bychom nakonec některé ztratili? A co by se stalo s Ketherem? Pokud je Kether, jak se domníváme, duch z jiné existenční roviny, mohl by i nadále skrze Soraka působit? Nebo by byl tento most navždy spálen?"

Ryana přikývla. "Ano, tyto věci bychom museli zvážit. Stejně to byla pouhá spekulace. Možná ani Mudrc nemá takovou moc."

"Nedozvíme se to, dokud ho nenajdeme," prohlásila Ochránkyně. "A kdopak ví, jak dlouho naše hledání bude trvat? Musíme zvážit ještě jednu věc, když už probíráme všechny možnosti. Něco, co jsi asi nevzala v úvahu."

"A to je?"

"Předpokládejme, že nalezneme Mudrce a on bude mít tu moc sjednotit nás v jednu osobu, aniž bychom utrpěli. Sorak se stane, jak říkáš, 'normálním' a společenství splyne v jednoho člověka. Společenství se stane Sorakem. Vše, co jsem, co je Kivara a Lyrik, Strážkyně a Stopař, Přízrak, Skřek a Eyron a ostatní, z nichž někteří jsou ještě skryti hluboko v nitru, všichni se stanou součástí Soraka. Co se asi stane ze Soraka, kterého znáš a miluješ? Nestane se z něho někdo úplně jiný? Nepřestal by Sorak, kterého znáš, existovat?"

Ryana šla chvíli mlčky a přemítala. Ochránkyně nerušila její soustředěné uvažování. Konečně se Ryana ozvala. "Nikdy jsem neuvažovala o možnosti, že by se Sorak mohl změnit v někoho naprosto jiného. V takovém případě by všechny moje myšlenky a city byly podřízeny jedinému, zda by taková změna byla v Sorakův prospěch. Chci říct ve prospěch vás všech."

"Nechci být krutá," řekla Ochránkyně, "ale zvaž skutečnost, že Sorak, jakého znáš dnes, tě miluje."

Rozumím této lásce a jsem schopná ji do určitého stupně sdílet, ale nemohu tě milovat tak jako Sorak. Snad proto, že jsem žena a příroda dala, že nemohu milovat druhou ženu. Pokud by se Sorak změnil tak, jak jsme o tom hovořily, možná by se i jeho láska změnila. A musíš vzít v úvahu i ostatní. Eyron je sice muž, ale jsi pro něho přítelkyní, ne milenkou. Strážkyně tě nemiluje a nikdy toho nebude schopná. Stopař k tobě necítí vůbec nic, ne že bys měla nějaké chyby, ale Stopař je prostě Stopař a není schopen opětovat takové city. Ani Přízrak. Kivara je fascinována všemi novými vjemy a prožitky, a třebaže by asi nebyla zklamaná tvou tělesnou láskou, byla by velmi nestálým a nedbalým milencem. A jsou tady všichni ostatní, jejichž city a každé myšlenkové hnutí by přešly do nově stvořeného Soraka, o kterém jsme mluvily. Je zcela možné, že tento nový Sorak by tě už nemiloval."

Ryana si přejela jazykem rty. "Kdyby mu ta změna prospěla, vám všem, a učinila ho šťastným, potom by mi to nevadilo, navzdory bolesti, kterou by mi to způsobilo."

"No, mluvmě o něčem, co nesmíme opominout," řekla Ochránkyně. "Když jsme prve hovořily o tvé lásce k Sorakovi, nazvala jsem tě sobeckou a obviňovala jsem tě, že myslíš jenom na sebe. Moje slova byla krutá a teď toho lituji. Nyní jsem poznala, že taková vůbec nejsi. Ale co hodlám říct, neřeknu kvůli sobě, ale pro tvoje dobro. Toužit po něčem, co se nikdy nestane, je stavění vzdušných zámku. Tvoje naděje se utopí v bažinách. Víím, že se to snadněji řekne, než provede, ale kdyby ses pokusila Soraka milovat jako přítele, bratra, tak ať se v budoucnosti stane cokoli, nezlomí to tvoje srdce."

"Máš pravdu," řekla Ryana. "Mnohem snadněji se to řekne, než provede. Kéž by tomu bylo jinak."

Pokračovali v cestě celý den a jen občas se zastavili, aby si trochu odpočinuli. Po celou dobu je nepotkalo nic zvláštního. S postupem dne se teplota vyhoupla prudce nahoru a athaské slunce je spalovalo svými paprsky jako nemilosrdný nepřítel. Sorak vystoupil opět do popředí a doprovázel Ryanu po zbytek cesty. Ochránkyně mu neprozradila, o čem s Ryanou hovořily. Ti dva už spolu skoro nemluvili, soustředějíce všechnu svou energii na dlouhou cestu, která před nimi ležela.

Ryana nikdy předtím Athaskou pouští necestovala a při pohledu na planinu, která se před nimi rozprostírala a táhla se někam donekonečna, žasla nad divokou krásou a hrůzu nahánějícím tichem země. Vždycky si představovala poušť jako pusté, skličující místo, ale byl to úplný opak. Poušť byla plná života, který si ovšem musel najít cestu, jak se přizpůsobit nepříznivému podnebí.

Krajina byla posetá keřovitými stromky pagafa, i když zde v poušti byly pokrouceného vzrůstu, menší než v lese a v okolí měst, kde bylo k dispozici více vody. Zde, na otevřených pláních, nedorůstaly více než patnáct stop a jejich holé pokroucené větve bez jediného lístečku neskýtaly vůbec žádný stín. Modrozelené kmeny a větve jim umožňovaly čerpat životodárnou sluneční energii a jejich kořeny se větvily hluboko v zemi s nesčetnými vlákenky, které hledaly vodu. Během krátkého období dešťů, když se přes poušť přehnal monzunové větry, a během krátkých, ale divokých bouří, které shodily drahocennou vodu, se větve pagafových stromků obsypaly jemnými jehličkovými lístečky tvořícími nadýchanou korunu a vyrazily nové ratolesti využívající nadbytečnou vláhu. Potom když se vrátilo téměř nekonečné sucho, jehličkovité lístky opadaly a nové výhonky zemřely, aby si mohl strom nastřádat energii pro další období růstu.

Lístky opadaly a seschly za kratší dobu než jeden den a rozprostřely pod stromem rezavě zbarvený koberec. Toto uschlé listí bylo ideální vystýlkou pro pouštní hlodavce, kteří si vyhrabávali své nory pod nesčetnými druhy kaktusu, jež na poušti rostly. Některé z kaktusů byly velmi malé, ne větší než pěst člověka, pokryté jemným polštářovitým porostem stříbřitých bodlinek, které se jednou nebo dvakrát za rok - po dešti - rozvily v květy zářivých barev, které ale nežily déle než jeden den. Jiné kaktusy byly obrovské, soudkovitého tvaru a vysoké jako dospělý muž, ale dvakrát tak statné.

Hlodavci rádi hnízdili mezi tlustými kořeny pagafových stromů, kterým nakonec jejich norování přineslo smrt, ale až za mnoho let. Strom pomalu ztrácel svůj kotvicí systém a vlastní vahou se nakonec vyvrátil a seschl. Jeho trosky se staly přechodným domovem pro roztoče a skaraby, kteří hodovali na jeho trouchnivějším masitém dřevu. Dlouhé, tlusté bodliny kaktusu zase sklízeli antloidi, jejichž dělníci vyšlapali přes celou poušť dlouhé cestičky, jak neúnavně nosili do svých nepřehledných chodeb tlusté ostny, aby jimi podepřeli tunely, které vyhloubili ve spečené půdě pouště. Občas na jejich mravenišťe zaútočili pouštní draci, jedni z největších plazů Athaské pouště. Vypadali napůl jako ještěrky a napůl jako hadi a jejich tlustá kůže, která byla ve městech vysoce ceněna na výrobu brnění, snadno odolávala mravenčím kusadlům. Svými dlouhými pařáty mohl drak vyhrabávat mravenišťe a tlustým rozeklaným svalnatým jazykem pak chytal antloidy a vytahoval je ven, kde mohl rozdrtit jejich vnější skelet.

Antloidi se vyhrnuli ven, aby se s ním utkali, a někdy, když byla kolonie dostatečně velká, přemohli draka svým počtem a zaplavili jeho mohutné tělo. Pokud zvítězil drak, antloidi, kteří přežili, se rozptýlili po okolí a opustili mravenišťe. To se pak stalo domovem pro hurrumy, brouky pestrých barev, kteří byli ve městech oblíbeni pro své melodické bručivé vrzání, a renky, velké pouštní slimáky, kteří se živili zbytky, jež zůstaly v mraveništích.

V případě, že se antloidům podařilo zdolat draka, sežrali celé jeho tělo spolu s ostatními živočichy: janxy - chlupatými kvičícími savci, žijícími na planinách v norách připomínajících velká města; nebo z'taly - obrovskými dvojnohými plazy, kteří žili v malých stádech venku na poušti a po hostině kladli svá vejčka do opuštěných mraveniští.

Rozvolněná zem, která tady zůstala poté, co drak zničil pouštní mravenišťe, umožňovala zakořenit planým ostružiníkům, které obrostly nakladená z'talí vejce a svými ostny, jež čouhaly ze země, úspěšně bránily vejce proti dravým hadům a hlodavcům. Všechny živé formy na poušti byly na sobě závislé a představovaly v devastované krajině, kterou za sebou zanechávali nečistí čarodějové, jakousi, byť zmutovanou, ekologickou rovnováhu.

Ryana přemýšlela, jak asi vypadala poušť dříve, v dobách, kdy byl Athas ještě zelenou planetou. Snažila si představit pustou, keři porostlou pláň, která se vlnila před ní, jak je porostlá vysokou trávou, ohýbající se ve větru, rozkvetlá divokými květinami a jak se přes ni nese ozvěna ptačího zpěvu. To byl sen každého druida, všech villichů a Ochránců všude na světě, že se Athas zase jednou zazelená. Šance byly asi takové, že se Ryana toho dne nikdy nedožije, ale i tak byla ráda, že sestoupila z hor, aby na vlastní oči uviděla poušť - ne rozsáhlou prázdnou pustinu, jakou se zdála být při pohledu z vrcholků Zvučících hor, ale místo neskutečné krásy, vibrující životem.

Věděla, že některá z těchto krás mohla být smrtelná. Pokud by zaútočili desetinozí antloidi, což bylo hlavně v době, kdy královna kladla vejčka, neměly by s ní jejich strašlivá kusadla mnoho práce. Vzácné přenádherné hořce, které rostly venku na poušti, mohly být tak smrtonosné, jak byly krásné. I když ve dne se jim lidé mohli snadno vyhnout, protože jejich shluky byly vidět na míle daleko, mohly přinést neopatrnému cestovateli smrt brzy zrána, když se dostal do jejich blízkosti v okamžiku, kdy rostliny otevíraly své voňavé květy. Zářící, stříbřité barvitě květy, některé dvě až tři stopy velké, se otevíraly směrem ke slunci a sledovaly jeho dráhu po celý den, absorbující životodárné paprsky a vysílající zpět světlo smrtonosné energie. Byl to obranný systém rostliny. Kdo zahlédl tyto nádherné květy, jak se otevírají, bylo to to poslední, co vůbec v životě spatřil.

Pokud hořce zabíjely, bylo to pouze ze snahy přizpůsobit se nevlídnému podnebí, ale smrtikvět byl pro to přímo stvořen. Smrtikvět byla masožravá rostlina a přežívala na poušti jen díky své schopnosti chytat kořist. Chytala ji pomocí široce rozvětvených kořenů, které vypadaly jako podzemní úponky a které se podobně jako hlavní kořen větvy od těla květiny až do vzdálenosti padesáti stop. Stačil slabounký dotek jediného výhonku, aby vyslal impuls do pestíku této pestrobarevné květiny, a ta ihned vystřelila záplavu ostrých jehličkových ostnů. Tyto ostny byly jedovaté a způsobovaly ochrnutí těla. Jakmile nešťastná oběť, ať už zvíře, humanoid nebo člověk, ztuhla a nemohla se hýbat, úponky smrtikvětu se natáhly a ovinuly svoji kořist. Malý pouštní hlodavec nebo savec byl stráven během hodiny. U člověka mohlo utrpení trvat i několik dnů. Byla to strašná a mučivá smrt.

Smrtonosné rostliny a hmyz nebyly na poušti jediným nebezpečím. Žilo zde mnoho druhů smrtelně nebezpečných plazů, od jedovatých hadů ne delších než lidský prst, až po vražedné draky, z nichž některé druhy dorůstaly délky až třiceti stop a byli mohutnější než kmen agafarského stromu dobře zásobeného vláhou. Smrt mohla přijít z nebe, v podobě létavců, tvorů s lehounkým průhledným tělem, které tvořila rosolovitá protoplazma a z něhož dolů visela žahavá úponkovitá chapadla. Pouhý dotek takového chapadla mohl způsobit velkou, bolestivou podlitinu, která se hojila celé týdny, zatímco větší kontakt mohl být osudový. Smrt mohla přijít i zespod v podobě dunových lovců, písečných kaktusů a podzemních červů.

Dunoví lovci byli životní formy na rozhraní rostlinné a živočišné říše. Žili výhradně pod povrchem země v propadlinách, které se, jak dospívali, postupně prohlubovaly. Tlama dunového lovce také rostla a rozlévala se po zemi naplněná něčím, co mohlo připomínat chladnou, průhlednou vodu v jezírku. Kolem ústí tohoto zvláštního stvoření žily rostliny, využívající vláhu, kterou produkoval, a mylně budily dojem, že se jedná o malou, přívětivou oázu. Ale přiblížit se k jezírku se záměrem, že se napijete, znamenalo jistou smrt. Tlama dunového lovce vyburcovaná dotekem chodidla o tenkou membránu, jež se táhla hned pod nánosem písku, vtáhla nic netušící oběť dolů do propasti, kterou stvořila obývala, a tam ji pak tekutina, která se zdála být pitnou vodou, rozložila a strávila.

Písečné kaktusy nebyly o nic méně nebezpečné. Stejně jako dunoví lovci i ony měly větší část svého stonku pod povrchem pouště, zvláště tam, kde byla písčítá zem. Pouze špičky jejich nesčetných ostnů vyčnívaly mírně nad zemský povrch. Pokrývaly rozsáhlé oblasti a ostny, vykukující ne víc než jeden dva palce, se daly snadno přehlédnout. Pokud někdo šlápl na bodlinu, vystřelila a zabodla se do nohy nešťastníka, kde se pomocí háčků pevně zachytila a rostlina začala sát krev. Jakmile se osten zasekl, bylo jedinou šancí oběti vytrhnout nebo vyříznout osten ven, ale zároveň vyrvat pořádný kus svého masa. Pokud však osten nebyl úplně odstraněn a zbytek trnu se v těle oběti usadil, rozšířila se infekce.

Podzemní červi představovali ještě větší nebezpečí. Bystrozraký cestovatel si mohl všimnout mělkých prohlubní v písku, které za sebou zanechávali právě podzemní červi. Být jimi pronásledován byla strašlivá představa, protože vycítili stopu své oběti a zaútočili zespodu. Malý, mladý podzemní červ mohl utrhnout chodidlo i celou nohu. Dospělý červ mohl spolknout celého člověka.

Ani toto však nebylo konečné vyčíslení úskalí pouště. Když byla Ryana v klášteře villich, hodně studovala všechny formy života, které se na celém Athasu vyskytovaly, a pouštní dravci zaplnili celý stoh svitků. Zvučící hory měly také svá úskalí, ale ve srovnání s tím, co měla v zásobě pouštní oblast, to bylo nicotné. Poušť byla místem tiché nadpozemské krásy, ale neopatrným přinášela smrt. Ve dne se ostražitý poutník, dobře znalý úskalí pouště, snad ještě mohl ubránit, ale s příchodem noci se nebezpečí mnohonásobilo, neboť se probudili noční dravci.

A noc se blížila velmi rychle.

2

Slunce ztrácející se pomalu za obzorem vrhalo bizarní světlo a zalévalo poušť jantarově oranžovou září. Athaská obloha barvy ohně se po setmění zahalila krvavě rudým pláštěm a postupně se vybarvila, když se dvojitý měsíc, jmény Ral a Guthay, vydal na svou nebeskou pout', do tmavě karmínové. Sorak a Ryana rozbili tábor pod prastarým pagafovým stromem, jehož modrozelený trojkmen se doširoka rozrůstal a větvil v pokroucené ratolesti bez jediného lístku. Když se úplně setmělo, nalámali pár menších větví, aby rozdělali oheň. Řídká, seschlá pouštní tráva, kterou natrhali, se lehce vznítla od jisker jejich křesadel a z úzké prohlubně, kterou vyhrabali pro ohniště, brzy prosvítala slabá záře.

Ryana jen trochu upila ze svého koženého měchu, ačkoli měla obrovskou žízeň. Po dlouhé cestě se cítila úplně vyprahlá, ale voda jim musí vydržet, dokud nedorazí do oázy Stříbrný pramen, která byla vzdálená další den putování východním směrem. Sorak si rty smočil jen pár kapkami vody ze svého měchu, ale zdálo se, že mu to stačí. Ryana mu v duchu záviděla jeho schopnost vystačit s malým množstvím vody. Nostalgicky vzpomínala na bystrinu blízko kláštera, kde voda proudila z horských hřebenů a kaskádou se valila přes kameny roztroušené na dně potoka. Byla to svěží, studená, moc dobrá voda a Ryana dále toužebně snila o časech, kdy ona a její sestry po každé hodině výcviku pádily dolů k laguně, shodily ze sebe šaty a skotačily v osvěžující vodě. Tenkrát to brala jako samozřejmost, a nyní jí to připadalo jako neuvěřitelný přepych - koupat se každý den a z plna hrdla pít.

Tenkrát se Sorak vždycky oddělil od ostatních a šel dál dolů po proudu, ke břehu říčky, kde se voda přelévala přes obrovské ploché balvany ležící uprostřed dna. Sedával na svém obvyklém místě, na největším skalisku, a vsedě se zkříženýma nohama, zády k ostatním, trochu výš po proudu, nechával kolem sebe proudit vodu. Šumění bystriny bylo občas přerušeno rozverným výkřikem sester, které dováděly v laguně, ale on zůstával sedět v ústraní a upřeně hleděl do dálky nebo na vodu, která dole přeskakovala menší kameny. Ryana se naučila, že ho v takové chvíli má nechat samotného, protože jak se zdálo, samotu potřeboval, a to velmi často. Seděl v osamocení, meditoval a hloubal.

Zpočátku když byli ještě dětmi, přidával se ke svým sestrám a hrál si s nimi v laguně, ale když povyrostli, začal se toulat sám. Ryana si vždycky myslela, že si začal uvědomovat své mužství, a připadalo mu tudíž nevhodné dovádět úplně nahý s ostatními.

Jak sama dospívala a uvědomovala si svoje vlastní pohlaví, často vrhala letmé pohledy na těla ostatních sester a srovnávala je se svým vlastním, které jí vždycky připadalo úplně jiné. Všechny byly vyšší postavy než ona, štíhlejší, s delšími a svalnatějšími končetinami a gracióznější šíjí. Ve srovnání s nimi se jí zdály její vlastní proporce podsadité a neatraktivní. Měla mohutnější boky a poprsí a menší tělo a její nohy, třebaže podle lidských měřítek dlouhé, se zdály být ve srovnání s jejich velmi krátké. A také vlasy měly mnohem krásnější než ona. Většina villichů se narodila s hustými rezavými vlasy buď ohnivé barvy, nebo tmavě rudými se světlejšími konečky. Její vlastní stříbřitě bílé vlasy jí připadaly jednotvárné a bez lesku.

Pokukovala po sestrách a přemýšlela, jestli Sorakovi připadají také tak krásné jako jí. Možná, přemýšlela, už s nimi nedováděl, protože jeho mužská přirozenost ho nutila dívat se na ně stejně jako ona, Ryana, dozrávající žena, se dívala na něho.

Samozřejmě tenkrát nevěděla, že Sorakovo nitro je mnohem složitější. Netušila, že několik jeho osobností je ženského pohlaví. Teď věděla, že když se Sorak odebíral do ústraní, aby přemýšlel, nehloubal nad tělesnými žádostmi, ale o sobě samém. Jak rostl, byl stále víc pronásledován otázkami, na které neznal odpověď. Kdo vlastně byl? Ke kterému kmeni patřil? Kdo byli jeho rodiče? Jak to, že se vůbec narodil?

Jeho nezkrotná touha znát odpovědi na tyto otázky byla tím, co ho vyhnalo z kláštera a co ho přivedlo na cestu poutníka hledajícího Mudrce. Ale kdo mohl říct, jak dlouho bude jeho pátrání trvat? Athas byla rozlehlá země s mnoha tajemnými místy a Mudrc mohl být kdekoli. Již roky, delší dobu než byli oba dva na světě, se snažili nečistí čarodějové bezúspěšně najít Mudrce, a ti měli navíc k dispozici své nečisté čáry. Mohli být oni dva bez magie úspěšnější?

"Nemohu se zbavit dojmu, že se za Tulákovými zápisky skrývá něco víc než pouhé rady cestovatelům," řekl Sorak sedící se zkříženýma nohama před ohněm. Plamen vydával velmi málo světla na čtení, ale pro

Soraka, s jeho očima elfčika, nebylo problémem rozeznat jednotlivá slova. "Poslechni si tohle," řekl a začal nahlas předčítat pasáž z deníku.

"Na Athasu existuje několik druhů duchovenstva. Každé z nich uctívá jeden ze čtyř elementárních živlů - vzduch, zemi, oheň nebo vodu. Samozřejmě, ty poslední jsou v našem žíznivém světě nevlivnější, ale všechny jsou mocné a hodné úcty.

Jiná skupina lidí se nazývá druidové a jsou, alespoň většinou, pokládáni za kněze. Druidové jsou zvláštní tím, že neobětují žádnému živlu, ale pracují pro záchranu života na Athasu. Slouží přírodě a planetární rovnováze. Mnoho lidí to považuje za ztracené, ale žádný druid by si to nikdy nepřiznal.

V některých městech jsou zbožšťováni čarodějové - králové, jako by byli nesmrtelné bytosti. Ve skutečnosti mnoho takových vládců má pouze schopnost propůjčit svá kouzla templářům, kteří jim slouží. Staví je to na roveň elementárním silám, které uctívají kněží? Myslím, že ne.

Ryana zakroutila hlavou. "Jestli tato slova mají nějaký skrytý význam, pak ho nejsem schopná pochopit," řekla.

"Možná jejich smysl není tak tajuplný, jak se na první pohled zdá," řekl Sorak. "Uvaž, co zde vlastně Tulák říká. Na první pohled se zdá, že pouze píše o magii kněží a jmenuje všechny typy, které existují. V této části zápisků většinou popisuje něco, co vlastně každý zná. Proč to? Pokud by ovšem ještě nenaznačoval něco navíc, co není na první pohled hned patrné."

"A co by to mělo být?" zeptala se Ryana.

"Uvedl zde čtyři základní životní síly - vzduch, zemi, oheň a vodu," řekl Sorak. "Nu, to zná každé malé dítě, ale potom pokračoval, že ty poslední jsou pro náš žíznivý svět asi nejdůležitější."

"No, to dává smysl," řekla Ryana. "Voda je přirozeně nejdůležitějším prvkem na takové suché planetě, jako je naše."

"Ale on nepíše ,ten poslední je', ale ,ty poslední jsou'," řekl Sorak. "To znamená ty dva poslední, které zmínil, voda a oheň."

Ryana svažila čelo. "Tak? Oheň je také důležitý?"

"Ale proč?" zeptal se Sorak. "Kromě toho, že nám dává teplo a světlo a možnost uvařit si jídlo. Můžeme snadno pochopit, proč by voda měla být důležitější než vzduch a země, ale proč zrovna oheň?"

Mimochodem on netvrdí, že by byly oheň a voda důležitější. Říká, že mají větší vliv."

"Stále tomu nerozumím," řekla Ryana a vypadala rozpačitě. "Co to je, co vidíš za těmi slovy, a já ne?"

"Možná za nimi prostě čtu něco, co tam ani ve skutečnosti není," odpověděl Sorak. "Ale mám pocit, že to není ten případ. Uvažuj, zaměřil se zde na předmět duchovní magie. Také se zmínil o druidech. No, my oba jsme vychováni v duchu Cesty Druidů a oba víme, že pro magii kněží jsou přírodní síly jako vzduch a voda mnohem podstatnější než oheň. Rostliny potřebují vzduch a zemi, aby rostly - a samozřejmě vodu - ale není jim třeba ohně. Ba naopak. Oheň je nepřítel živých věcí. A magie kněží, obzvláště druidů, nemá přece kořeny pouze v ohni. Mnohem víc čerpá ze země."

"To je pravda," souhlasila Ryana.

"Tak proč v odstavci svých zápisků, který je věnován popisu magie duchovenstva, říká, že oheň má větší vliv než země a vzduch? Mohl by snad být vlivnější v životě lidí, ale ne pro magii kněží. Existuje mnohem více kněží, kteří uctívají vzduch a zemi než oheň."

"Ale existují i tací, kteří oheň uctívají," namítla Ryana. "Zvláště mezi trpaslíky."

"Ale zasvěcují se ohni nebo slunci?" zeptal se Sorak.

"No, slunci," řekla Ryana a pokrčila rameny. "Ale to je to samé nebo ne?"

"Opravdu?" zeptal se Sorak. "Tak proč o tom nepíše? Ale i kdyby to byla pravda, je mnohem méně kněží slunce než těch, kteří se zasvěcují vzduchu a zemi. Největší počet kněží uctívá zemi a potom vzduch. Ale v této části věnované magii, kde se zmiňuje zvláště o druidech, taky mluví o tom, že oheň má větší vliv než země a vzduch. Nebo se mi alespoň zdá, že to tvrdí. A žádný druid se nezasvěcuje ohni."

"Žádný druid se speciálně nezasvěcuje žádnému z elementárních živlů," řekla Ryana. "To tam stojí."

"Ano, to tam opravdu píše," souhlasil Sorak. "Tak proč, jak se zdá, tvrdí, že oheň a voda jsou významnější pro magii duchovenstva než země a vzduch?"

Ryana zavrtěla hlavou. "Nevím."

"Zvaž taky tohle," řekl Sorak. "Dále říká, že čarodějové - králové jsou velebeni, jako by byli nesmrtelní

bytosti."

"Ale oni jsou nesmrtelní," řekla Ryana. "Jejich nečistá magie je toho příčinou, zvlášť u těch, kteří se začali proměňovat v draky."

"Ale on nepíše, že jsou nesmrtelní," trval na svém Sorak. "Říká, že jsou oslavováni, jako by byli nesmrtelní. Tedy nám říká, že nejsou nesmrtelní, sice mohou žít navždy díky svým mocným kouzlům, ale existuje způsob, jak je usmrtit."

A nyní pozorně sleduj slova, která volil, když psal následující? ... Ve skutečnosti má mnoho takových vládců pouze schopnost propůjčit svá kouzla templářům, kteří jim slouží. Staví je to opravdu na roven elementárním silám, které uctívají kněží? Myslím, že ne. Nejprve se zdá, že Tulák zde říká, že čarodějové - králové nejsou tak mocní jako přírodní živly uctívané kněžími. Nebo třeba myslí templáře, že nemají takovou moc. Ale to samozřejmě každý ví. Ať už templáři, nebo čaroděj - král, žádný z nich není mocnější než přírodní živel. Tak proč se tím vůbec zabývá?"

"Ty myslíš, že tím myslí něco jiného?" zeptala se Ryana.

Sorak jí podal deník. "Pozorně si to přečti," řekl.

Musela zaostřit zrak, aby v záři ohně přečetla stránky. Přešla úryvek jednou, potom podruhé a potřetí. Počtvrté ho přečetla pomalu a nahlas. "Ve skutečnosti má mnoho takových vládců pouze schopnost propůjčit svá kouzla templářům, kteří jim slouží. Staví je to opravdu na roven elementárním silám, které uctívají kněží?"

"Tady se zastav," řekl Sorak. "Přečti si tu větu znovu. Když používá slova 'je', koho tím myslí? Nebo přesněji, co tím myslí?"

"Co?" opakovala zamračeně. A potom jí svitlo. "Aha! Co ne koho! Nemluví tady o templářích, ale o kouzlech, která jsou jim propůjčena!"

"Přesně tak," řekl Sorak. "Způsob, jakým je kniha napsána, umožňuje dvojí výklad, ale pokud myslí, že vládcové nejsou srovnatelní s přírodními živly, pak jasně naznačuje, že čarodějové - králové využívají tyto elementární živly pro svoji moc stejně jako ostatní mistři. Přečti si to jinak, a pochopíš, že se ti snaží říct, že elementární síly mohou porazit kouzla propůjčená templářům, a Tulák upozorňuje obzvlášť na oheň. Uvádí význam vody pro náš ziznivý svět, aby mohl skrýt pravý smysl slov."

"Ale jsi si jistý, že to znamená opravdu toto?" otázala se Ryana.

"Čím déle o tom přemýšlím, tím víc roste moje jistota," odpověděl Sorak. "Vzpomeň si na náš výcvik v bojovém umění kdysi v klášteře. Vzpomínáš, jak to bylo zpočátku únavné a bezúčelné opakovat stále dokola výpady a figury a stále cvičit ty samé kombinace pohybů?"

Ryana se ušklíbala. "Ano a my všichni jsme toužili po opravdovém boji."

"Ale teď víme, že tím nekonečným cvičením figur se do naší paměti a těla vryly bojové reflexy, takže když dojde k boji, děláme je podvědomě, a aniž si dáváme pozor na techniku, jsou prostě dokonalé. Když mi sestra Dyona dala tento deník, napsala tam věnování se slovy: 'jemnější zbraň než tvůj meč, ale svým způsobem stejně účinná.' A teď myslím, že jsem konečně pochopil. Tulákovy zápisky jsou svým způsobem také zbraň. Přečteš si ho jednou, dvakrát a seznámíš se se základním smyslem. Ale pokud ho budeš číst pořád, stále dokola, pochopíš, jak je rafinovaný, a všimneš si jeho struktury, a tím poznáš jeho pravý smysl. Je to rádce, Ryano, a to jeden z nejodbojnějších. Na první pohled je to průvodce po Athasu, ale v hlubším smyslu je to rádce v boji proti nečistým. Není divu, že bylo zakázáno ho rozšiřovat a že čarodějové - králové vypsali odměnu za Tulákovu hlavu, ať už je to kdokoli."

"Myslíš, že ještě žije?" zeptala se Ryana.

"Možná ne. Zápisky poprvé vyšly před mnoha lety; nikdo vlastně přesně neví kdy a jak. Jsou velmi pečlivě kopírovány a tajně rozšiřovány Bratrstvem zahalených. Tulák byl očividně Ochránce, možná jeden z vyšších členů Bratrstva."

"Jsem zvědavá, jestli se někdy dozvíme pravdu," řekla Ryana a přiložila na oheň trochu větvi. Pagafové dřevo hořelo pomalu a uprostřed chladné noci skýtalo příjemné teplo. V dáli zavyla nějaká bestie. Ryaně při tom zvuku přeběhl mráz po zádech.

"Vypadáš unaveně," řekl Sorak. "Měla bys něco sníst. Musíš být zítra při síle. Máme před sebou dlouhou cestu."

Otevřela svůj batoh a vytáhla z něj sáček s potravinami: borové oříšky z lesů Zvučících hor, kory

semínka, žvýkáci dužnaté listy z lotosové máty a sladké sušené ovoce cukrovníku. Nabídla mu sáček, ale on zavrtěl hlavou.

"Ty si vezmi," řekl. "Já teď nemám hlad."

Věděla, že tím chtěl říct, že bude jíst později, až Stopař uloví zvěř, a tak ho nenutila.

"Teď se trochu prospím," řekl Sorak, "a potom budu držet stráž, aby sis mohla odpočinout ty." Sklonil hlavu a zavřel oči, ale o chvíli později je otevřel a na jeho místě stál Stopař a nasával vzduch. Beze slova se otočil a zmizel bez sebemenšího hluku v měsícem prosvětlené noci. Za okamžik ho Ryana ztratila z očí. Zůstala u ohniště sedět sama. Když Sorak odešel, cítila se najednou bezbrannější a zranitelnější. Ral a Guthay vrhaly své přízračné světlo dolů na poušť, která se rozprostírala za jejími zády, a všechny stíny jako by se daly do pohybu. Vál studený vítr. Ticho bylo jen chvilkami přerušováno vzdáleným řevem divoké zvěře. Neměla zdání, jak blízko ty bestie, které slyšela, byly. Ozvěna se v poušti nesla velmi daleko.

Povzdychla si a sáhla do svých zásob. Pojedla velmi poskrovnu, i když měla velký hlad. Jídlo jí muselo vystačit na dlouhou dobu, protože nemohli tušit, co na cestě nebo v oáze naleznou, aby si mohli doplnit zásoby. Možná, pomyslela si, bude nezbytné, aby jedla i maso. Zkroutila se jí při té představě ústa. Ale musela tuto možnost zvážit. Už stejně nebyla kněžkou. Nebo byla? Po pravdě vzato, porušila sliby svým odchodem z kláštera, ale to přece neznamená, že není villichí. Věřila, že se vlastně nic nezměnilo. Copak už nebyla členkou společenství sester? Nikdy neslyšela, že by kdy byla villichí vypovězená z kláštera. Co asi říkala Varanna? Jak její sestry reagovaly? Co si asi myslely, když zjistily, že utekla? Pohrdají jí, nebo se jí snaží porozumět? Tolik je všechny postrádala. Postrádala jejich společnost a poklidný, ničím nerušený život v klášteře. Žilo se tam dobře. Bude se moci někdy vrátit? Bude se vůbec chtít k němu vrátit?

Nemyslela vůbec na to, že by Soraka kdy opustila, ale když Stopař lovil uprostřed noci někde daleko od ní, připadala si opuštěná a ztracená, třebaže věděla, že se brzy vrátí. Ale co když se nevrátí? Tolik věcí mohlo postihnout osamělého cestovatele v poušti, zvláště v noci, nebylo vůbec příjemné na to jen pomyslet. Sorak byl elfčík, a i když vyrostl v lesích Zvučících hor, byl od přírody stvořen pro tuto divokou zemi. Ale nebyl nezranitelný.

Zahnala tuto myšlenku. Úskalí pouště nebudou jediným nebezpečím na jejich pouti. Pokud by měli soudit podle zážitků v Tyru, budou čelit ještě většímu nebezpečí ve městě - Nibenay a na kterémkoli místě, kam je jejich cesta zavede. Bylo nesmyslné zabírat se takovými věcmi. Snažila se vnitřně uklidnit a dostat se do meditativního rozpoložení, úplného klidu, ale se smysly vnímavými k okolí, přesně tak, jak k tomu byla vycvičená. Cítila se velmi unavená a těšila se, až se Stopař vrátí z lovu a ona si bude moci trochu zdřímnout.

Nemysli na spánek, poručila sama sobě. Uvolni se a mysli na střed svého bytí. Buď tiše a otevři své smysly všemu kolem. Staň se součástí chladné nehybnosti pouštní noci. Je mnoho způsobů jak si odpočinout, pomyslela si, a spánek byl pouze jedním z nich. Ne, nemysli na spánek...

Náhle otevřela oči a překvapeně nabyla zase bdělosti. Zdálo se jí, že uplynula jen malá chvilka, ale oheň už hořel jen nízkými plameny, téměř dohasínal. Nakonec tedy usnula. Ale jak dlouho spala? A co ji probudilo? Zůstala tiše a nehybně sedět a odolávala pokušení přihodit na oheň pár větví. Něco zaslechla. Ale co to bylo? Teď byl všude klid, ale na zádech cítila mrazení; měla pocit, že něco není v pořádku. Rozhlédla se kolem a pátrala po nějakém náznaku pohybu, sluch vybičovaný na nejvyšší míru. Tam venku v měsíční noci za vyhasínajícím ohněm neviděla nic jiného než stíny. A potom se jeden z nich pohnul.

o o o

Sorak dřímал, když se Stopař plížil nočním tichem, které bylo jen občas přerušováno vzdáleným řevem nočních příšer. Stopař však jasně rozeznal i tato nejasná volání; byl to vzdálený křik pouštních ostrokřídlatek, menších jedinců, než byly ty, které žily v horách, jak se vrhaly dolů na svou kořist; vytí skalního psa, který svolával zbytek své smečky, a pištění malých chlupatých janxů, kteří po setmění vylézali ze svých nor a pátrali po nějaké potravě. Dorozumívání nesčetných obyvatel pouště, ať už to bylo hluboké mručení, nebo vysoko posazený štěkot a pištění, by lidský sluch nemohl rozluštit, ale Stopař je slyšel zřetelně a rozuměl mu. Vlastnil nadpřirozenou schopnost vnímat své okolí a úžasnou

bystrost, kterou Sorak, když byl při vědomí, v takové míře neměl.

Na rozdíl od Soraka, Stopař nevěnoval čas dumání nad situací vnitřního společenství nebo jeho místa ve světě. V těch málo případech, kdy se tohoto tématu ve svých myšlenkách dotkl, přijímal stoicky jeho existenci a byl prost jakéhokoli vysvětlování. Nemohl změnit, ani se nesnažil lépe pochopit původ a úděl svého společenství, a tak přijímal fakt, že on je Stopař a že sdílí tělo ještě s dalšími bytostmi. Místo toho, aby si dělal starosti a snažil se porozumět, soustředil svou mysl na bezprostřední problémy. Problémy, které byl schopen řešit.

Nyní byla jeho starostí potrava. Krvavé maso, ne semínka, ovoce a zelenina, které jedl Sorak. Takový jídelníček uspokojoval snad Soraka, ale ne ostatní a Stopaře, jejichž chutě byly bližší masožravcům. Snad by mohli všichni přežít s potravou, kterou jedl Sorak a sestry villichí, ale Stopař nevěřil, že by taková strava prospívala tělu, o které se všichni dělili. Netoužil přesvědčovat Soraka, ale také neměl chuť bránit se přirozenému vývoji. Nevyšplhal se na vrchol potravinového řetězce proto, aby pojídal semínka. Co teď zrovna potřeboval a po čem toužili ostatní, byla chuť masa z čerstvě zabitě zvěře a chuť teplé krve protékající jeho hrdlem.

Třebaže ostatní byli hodně hladoví, zůstávali potichu, aby Stopaře nerušili, a nevměšovali se do jeho úvah. Ten si je jen matně uvědomoval a oni zůstávali v klidu a v povzdálí. Byl jejich lovec, přečetl i nejnepatrnější stopu, rozeznal každý zvuk a pach divočiny, byl mistrem ve stopování a plížení se za zvěří a rychlý a výkonný zabiják. Všichni dychtili po kousku teplé zvěřiny, všichni kromě Soraka, který lov a hody vždycky prospal a po probuzení se na nic nepamatoval. Všichni ostatní celí netrpěliví vyčkávali lov. Ačkoli Stopař nyní ovládal vědomí všech a převzal kontrolu nad tělem, všichni, kteří bděli, s ním sdíleli jeho dojmy a zážitky. Ne všechny bytosti, které tvořily Sorakovu postavu, byly této noci vzhůru. Spal Lyrik, který dával přednost dennímu světlu, aby mohl s dětskou zvědavostí obdivovat vše, co Sorak a ostatní dělají, a kdy se příležitostně dostával na povrch, aby zazpíval nebo zahvízdal písničku ostatním, kteří potřebovali trochu bezstarostného rozpoložení. Hrůzu budící bytost jménem Přízrak také spala a ostatní se báli vkročit do hlubin Sorakovy duše, kde dřímala. Připomínala obrovskou šelmu spící zimním spánkem, budící se jen občas, aby zkontrolovala situaci jako zvíře číhající v jeskyni, které se vyřítí ven jen tehdy, když je třeba uvolnit temnou stránku Sorakovy povahy.

Ještě hlouběji v Sorakově nitru spala bytost, kterou nikdo z ostatních neznal, neboť tato entita se nikdy neprobouzela. Všichni si ji uvědomovali, ale jen do takové míry, že vnímali její přítomnost, uzavřenou ochrannými vrstvami duchovních zátarasů. Byla to jejich Dětská duše, jejich nejzranitelnější část, z níž všichni povstali. Toto Dítě bylo otcem všech mužů a žen, ve které všichni vyrostli, a stálo u jejich zrodu před deseti lety v poušti, kdy malý ustrašený chlapec, kterým Sorak byl, byl zapuzen svým kmenem a odsouzen k smrti v neobydlené pustině. Svým posledním bolestným výkřikem nejhlubšího zoufalství dalo zrod jim všem a prchlo před utrpením, které již nemohlo vystát. Nyní hluboko v útočišti, které si samo vytvořilo, spalo stočené do klubíčka spánkem podobným smrti. Dětská duše se pravděpodobně nikdy neprobudí. A kdyby snad ano, pak nikdo z ostatních netušil, co by se s nimi stalo.

Ochránkyně měla určité představy. Všichni se narodili poté, co Dítě prchlo ze skutečného života a stalo se živým, děsivým snem. Nyní to Dítě spalo. Ale kdyby se znovu probudilo, mohlo by to znamenat konec pro všechny. Snad i pro Soraka; Sorak vlastně nevyrostl z tohoto Dítěte. Sorak byl mezi nimi primární, protože to byla úmluva, kterou všichni učinili, smlouva, která byla nezbytná, aby si zachovali duševní zdraví. Ale i Sorak se zrodil teprve potom, co se Dítě odebralo spát. Pokud se jejich dětská duše probudí, snad by byla šance, Ochránkyně netušila jak velká, že by se mohla spojit se Sorakem a možná s některými z ostatních. Ale bylo také možné, že Sorak, stejně jako ostatní, přestane existovat a tělo, které všichni sdílí, bude patřit Dítěti jako kdysi. Ne fyzicky, ale po duševní stránce. Ochránkyně o tom často přemýšlela a spekulovala.

Kivara se tím vůbec nezabývala. V noci se bavila. Přes den si často zdřímla, aby pak byla svěží po západu slunce, hlavně, když se do popředí dostal Stopař a vydal se na lov. Kivara nebyla lovec. Byla tvor výhradně senzitivní, nezbedná, zvědavá, prohnaná mladá žena, která neznala žádnou míru. Pokud by bylo po jejím, oddala by se jakémukoli smyslnému požitku, který by se jí naskytl, a zkusila by každou fascinující věc, na kterou by narazila, nehledíc na nebezpečí. Z tohoto pohledu mohla být nebezpečná, a pokud ji ostatní nehlídali, mohla je všechny vystavit nebezpečí - a potom prchnout a skrýt se do

podvědomí s tím, že někdo jiný převezme odpovědnost za jejich bezpečí a blaho.

Dnes byla ale Kivara rozhodnuta pouze bdít, dívat se, vnímat a poslouchat. Skrze Stopaře vnímala noc překypující životem. Sama nebyla schopná potlačit Stopaře, protože jí k tomu chyběla potřebná síla. Stopař byl mnohem silnější, a kdyby se o to jen pokusila, smetl by ji hrubě stranou a přinutil stáhnout se do podvědomí takovým způsobem, jako kdyby ona sama odháněla otravnou písečnou blechu nebo pouštní mouchu ze svých nohou. Ale

Kivara netoužila vyjít ven, když byl Stopař v čele, protože skrze Stopaře měla mnohem intenzivnější prožitky, než když se dostala do popředí sama. A měla samozřejmě také hlad a nikdo z nich nebude jíst, dokud Stopař neskolí zvěř.

Eyron prostě vyčkával... jako vždy netrpělivý. Přál si, aby si Stopař pospíšil a vyčenichal lovnou zvěř.

Nikdy nemohl pochopit, proč mu to trvá tak dlouho. Jeho zahořklá, cynická a pesimistická povaha ho varovala, že tuto noc Stopař zklame a že budou muset další den jíst Sorakovou druidskou stravu.

Eyronovi to připadalo hloupé. Ty bláznivé myšlenky úplně pomotaly Sorakův jasný úsudek. Byl zčásti elf a zčásti půlčík, a jak půlčíci, tak Elfi jedli maso. Eyron dával přednost syrové, čerstvé skolené zvěři, ale během dne by mu přišlo k chuti jakékoli maso místo vlákniny, kterou jedl Sorak. Co on měl ze semen, ovoce nebo lotosových listů? To bylo krmení pro kanka, a ne pro elfčíka! Když byli ve městě a Sorak míjel stánek s vařeným masem a Eyron ho ucítil, pokaždé se mu začaly sbíhat sliny. Někdy Eyronův hlad způsobil, že se začaly sbíhat sliny i Sorakovi, ale Eyron ucítil hněv nejdůležitějšího ze společenství a umíněně, se špatnou náladou, se stáhl zpět. Přál si, aby si Stopař pospíšil. Chtěl se najíst a ulehnout ke spánku s plným žaludkem.

Stopař cítil Eyronovu netrpělivost, ale nevěnoval tomu pozornost. Zřídka si Eyrona všiml. Eyronovy myšlenky se mu zdály být bezvýznamné a nezajímavé. Eyron přece neuměl lovit. Eyron neuměl stopovat zvěř. Eyron by ji nevyčenichal a ani neměl ostrý zrak, aby si všiml nějakého pohybu v houští. Neslyšel nic kromě svého vlastního hlasu, který mu připadal nesmírně libozvučný. Eyron, pomyslel si Stopař, byl blázen. Dával mnohem raději přednost Lyrikově společnosti, třebaže ten byl také ztřeštěný, ale příjemným způsobem. Ve dne, když Stopař vystoupil do popředí, často dovoloval Lyrikovi, aby byl venku s ním a zazpíval nějakou veselou píseň, aby jim cesta rychleji ubíhala. Ovšem poslouchat Eyrona bylo plýtvání časem. Jak tak Stopař o tom přemýšlel, Eyron zachytil jeho myšlenku a nasupeně se stáhl a vyhnul se sporu.

Když se Stopař plížil tmou, jeho ostrý pronikavý zrak, podobný očím horské šelmy, byl zabodnutý do země a pátral po sebemenší stopě divoké zvěře. Najednou si něčeho všiml, poklekl a prohlížel si nezřetelné otisky v půdě, které by jiný určitě přehlédl. Byly tam rýhy, které tam zanechal procházející erdland, obrovský, bezkřídlý pouštní pták, který si vykračoval na dvou dlouhých svalnatých nohách, které byly zakončené ostrými pařáty. Stopař věděl, že erdlandi jsou příbuzní erdlu, kteří se volně proháněli na planinách, ale kteří byli také chováni pouštními pastevci a prodáváni na městských trzích. Erdlu byli u obyvatel měst ceněni hlavně pro svá vejce, i když jejich maso se také často prodávalo.

Divocí erdlu se chytali velmi obtížně, protože se snadno vyplašili a uměli prchat obrovskou rychlostí.

Erdlandi naopak, protože byli mohutnější, se nemohli pohybovat tak rychle. A třebaže jejich vejce nebyla tak chutná jako od erdlu, jejich maso bylo potravou zcela uspokojivou. Erdland by pro ně představoval úplnou hostinu, nacpali by si svá břicha až k prasknutí a ještě by zbylo pro zvířata žeroucí mršiny. Ale i když se erdland nepohyboval tak rychle jako jeho menší příbuzný, skolit ho s sebou přinášelo určité obtíže.

Dospělý erdland dosahoval výšky až patnácti stop a vážil i jednu tunu. Jeho silné nohy mohly uštvit pořádný kopanec a svými pařáty mohl přivodit smrtelné zranění. Navíc dospělý pták jako tento, soudě podle stop, měl velký klínovitý zobák, oproti malým ptákům, jejichž zobáky byly malé a ne tak nebezpečné. Erdland v plné síle mohl klofnout tak prudce, až se roztříštila kost, a úderem svého zobáku mohl utrhnout ruku.

Stopař pečlivě prozkoumal půdu v okolí stopy. Divocí erdlandi se většinou přesunují v houfech, ale tento byl samotář a otisky byly ještě čerstvé. Stopař se vrátil přímo na stopu, pustil se po ní a zároveň se rozhlížel po nějakém znamení, které by mu prozradilo, že byl pták zraněn. O pár metrů dál našel to, co hledal. Ptáku chybělo kus drápu, ale ne tolik, aby byl zchromen, ale stačilo to na to, aby neběžel tak

rychle jako zbytek hejna. Zůstal pozadu, ale stejně nebude snadnou kořistí.

Stopař sledoval rychlým tempem zcela nehlučně stopu. Sem tam, stejně jako zvíře, se zastavil a zavěťřil, aby nečekaně nenarazil na ptáka a neprozradil se. Asi po jedné míli konečně zachytil jeho pach. Smysly člověka by toho nebyly schopné, ale Stopař ve větru ucítil jeho lehce pižmovou vůni. Rychle si zjistil, kterým směrem vane vítr, aby se ujistil, že stojí po větru, a potom se přikrčil a začal se plížit.

Když zdolal asi čtvrt míle, zaslechl ho. Pták se pohyboval pomalu, tlumeně dupal nohama, zvuk neslyšitelný pro lidské ucho, ale ne pro Stopařovo. Stopař ještě jednou prozkoumal půdu. Po jiných dravcích tu nebyly žádné stopy. Když pokračoval ve sledování ptáka, dal si ještě práci, aby se ujistil, že se za ním nepustila žádná další bestie. Erdlandi byli dost obrovští na to, aby od útoku odradili všechny, i ty největší a nejdivočejší noční stvůry, ale nebylo by moudré zaměřit se pouze na ptáka a opomenout jiného dravce, který by ho snad mohl sledovat. Mohlo by to vést k velmi nepříjemnému překvapení a zápasit s jiným dravcem o kořist by nebylo jen nebezpečné, ale erdland by měl navíc dost času na to, aby uprchl.

Stopař cítil, jak byli ostatní netrpěliví a dychtiví, ale ignoroval je. Dobrý lovec na svou kořist nikdy nespěchá. Plížil se za erdlandem opatrně a pomalu. Postupně zmenšoval vzdálenost mezi sebou a velkým ptákem. Měl dobrých čtrnáct stop, dlouhý hadovitý krk a obrovské zakulacené tělo, z něhož vyrůstaly dvě silné nohy jako dva piloty. Šupinatý prstenec kolem krku, který se, když byl rozrušen, rozšířil a rozevlál, aby jeho hlava vypadala větší a strašlivější, měl nyní stažený dozadu a pomalu si vykračoval, pátraje na zemi před sebou po nějaké potravě. Stopař se úplně položil a trpělivě kroužil za ním, dáváje si dobrý pozor, aby neudělal sebemenší šramot. Nevšímal si dychtivého napětí ostatních, nechtěl, aby ho cokoli vyrušovalo. Když se plížil po čtyřech, jeho pohyby připomínaly mrštnou kočku, občas se zastavoval a zkontroloval vítr, aby se ujistil, že nezměnil náhle směr.

Vyžadovalo to mučivou trpělivost, protože sebemenší hluk by varoval jeho kořist - pouhé prasknutí suché větévky nízkého pouštního keře i lehký skřípot kamene, o který by zavadila jeho bota, neočekávaná změna směru větru... Pták by byl upozorněn na jeho přítomnost a buď by se snažil utéci, nebo by se otočil a zaútočil. Erdland byl nejnebezpečnější, když jste se s ním utkali tvář v tvář.

Stopař se pomalu blížil a vzdálenost mezi ním a kořistí se stále zmenšovala. Pták o něm stále nevěděl, i když se přiblížil na vzdálenost deseti nebo patnácti stop. Už byl docela blízko, ale ne, ještě to nestačilo. Musel si být jistý.

Zbývalo teď osm nebo devět stop. Pokud se pták otočí, určitě ho zahlédne. Měsíční světlo ho jasně ozařovalo a pouze díky jeho lstivosti a tomu, že se držel přímo v zákrytu, se mu podařilo doplížit se tak blízko.

Pták se najednou zastavil a ostražitě napřímil svůj krk.

V tom okamžiku Stopař vyrazil.

S mrštností elfa se napřímil, uběhl tři rychlé kroky a skočil. Když se pták chystal utéci, přistál na jeho zádech, pevně objal nohama jeho tělo a oběma rukama ho chytil za krk.

Pták ze sebe vydal pronikavý výkřik a mohutným skokem se snažil setřást protivníka. Zároveň široce roztáhl prstenec kolem hrdla a kroutil svým svalnatým krkem ve snaze zachytit nepřítele. Stopař vši silou tiskl krk ptáka, který se snažil otočit hlavu a klofnout ho zobákem. Jediný úder tohoto mohutného klínovitého zobáku by mu mohl prorazit lebku. Stopař si všiml ptákovy snahy otočit hlavu, ale držel se a ještě víc zvýšil stisk svých nohou, protože erdland skákal kolem a snažil se ho shodit dolů.

Pták zkoušel všechno, aby se vymanil z jeho sevření. Prudce škubal krkem a snažil se pohnout kupředu, aby Stopař ztratil rovnováhu a spadl dolu, ale ten se pevně držel, táhl ho zpět a bránil ptákovi natahovat krk. Erdland ještě chvíli bojoval se zpětným tlakem, ale najednou povolil a udělal rychlý pohyb zpět. Stopař málem ztratil rovnováhu, ale zůstal na hřbetě.

Pták přeskakoval z jedné nohy na druhou a dělal vše možné, jen aby ho setřásl. Stopař cítil, jak ho od námahy bolí svaly. Pták otáčel hlavu z jedné strany na druhou a zase zpátky, ale Stopař ho dál pevně svíral. Když pták podruhé prudce zaklonil krk ve snaze se ho zbavit, využil příležitosti a rychle sjel svými rukama pod ptákovu šupinatou rozevlátou límec, kde lebka srůstala s krční páteří.

Pták vřeštěl, když Stopař začal pomalu ohýbat jeho hlavu vzhůru a pak dozadu. Skákal dvakrát tak vysoko, ale Stopař odolával. Pták se pokusil ještě jednou narovnat hlavu, ale Stopař tlačil proti, svaly

napjaté, a zvedal ptákovu hlavu, až zobák směřoval přímo do nebe. Ten bezmocně klapal klínovitým zobákem a pištěl, jeho hlava se zakláněla a svaly na Stopařových rukách byly napnuty k prasknutí. A potom se krk zlomil. Pták se jako obrovský balvan svalil na zem a Stopař se skutálel stranou na tvrdou půdu a dral se pryč z dosahu nohou, které sebou několikrát šklubly a potom zůstaly nehybně ležet. Ostatní se nadšeně rozjásali. Stopař vstal ze země a vytáhl z pochvy svůj lovecký nůž. Ohnul se, nadzvedl jednu z ptákových dlouhých noh a rozpáral mu břicho. Vyhrnula se krev a rozlila se opojná vůně. Stopař zaklonil hlavu a vydal vítězný pokřik. Ostatní sdíleli jeho radost, jeho spokojenost z úspěšně dokončeného díla. Oslavovali s ním a pak se pustili do jídla.

Stopař nespěchal na zpáteční cestě k táboru. Všichni se dosytosti najedli a nechali ještě dost pro celou smečku mrchožroutů. Nic nezůstane bez užitku. Pouze kosti tohoto velkého ptáka budou pomalu blednout ve žhavém slunci, dokud kostra nezpráchniví a neodvane ji vítr. Stopař se vždycky po úspěšném lovu rád procházel nocí a teď vychutnával její pachy a zvuky, duši otevřenou nekonečné poušti.

Na rozdíl od útulných lesů Zvučících hor, kde miloval baldachýn listí vznášející se nad ním a kde cítil blízkost stromů, planiny se široce otvíraly, zdánlivě nekonečná písečná pláň se před ním rozprostírala, kam až oko dohlédlo. Stopařovi byly lesy velmi blízké, protože byly a vždycky budou jeho domovinou, ale i poušť měla své sladké, divoké kouzlo. Cítil se, jako by se rozpínal v bláhové snaze naplnit ji svou přítomností. Les byl uklidňující a útulný, ale tady mohl člověk volně dýchat. Planiny ze sebe vyzařovaly zvláštní osamělost. Samotu, která ho naplňovala nekonečností drsného světa, ve kterém žil, ale také jeho vznešeností. Přesto jak byla poušť zničená, zářila jasem, který člověka naplňoval naprostým klidem a mírem. Mohlo to být kruté, nebezpečné a neléostné místo, kde násilí přemohlo neopatrného cestujícího zcela nečekaně, ale pro toho, kdo se mu nepoddal a kdo byl schopný ho svým způsobem přijmout, to mohlo být místo proměny.

Kdysi tady, venku v poušti, před mnoha lety málem zemřelo Dítě. Namísto toho se zrodilo společenství a teď se vracelo zpět a naučilo se v poušti žít. A to, že přežili na planinách Athasu, bylo nemenším úspěchem. Stopař se zabíral těmito myšlenkami a vracel se s pocitem bezpečí k táboru.

Najednou se zastavil. Všechny jeho smysly byly vybičovány. O chvíli později poznal, co ho vyburcovalo, a co nejrychleji se rozběhl zpět směrem k jejich tábořišti.

o o o

Ryana rychle sáhla po svém samostřilu, ale ve chvíli, kdy odvrátila pohled, stín zmizel. Poklekla, obratně natáhla třetivku a založila jeden šíp ze svého toulce. S kuší u sebe, připravená okamžitě vystřelit, zkoumala krajinu před sebou. Možná to byla pouze její představivost, ale určitě se tam venku něco hýbalo. Ať už stín patřil čemukoli, zdálo se, že zmizel uprostřed noci.

Ryana si olízla rty, které najednou měla úplně suché. Přála si, aby se Sorak vrátil. Zůstala nehybně přikrčená, ve střehu, s kuší připravenou k výstřelu a sluch napjatý a vnímavý k sebemenšímu hluku. Někde v dálce se nesl řev divokého zvířete, buď lovcího, nebo oběti. Bylo to ale hodně daleko. Chtěla by přihodit na oheň, který už skoro zhasl, trochu dřeva, ale bála se dát z ruky samostříl. Mohlo to být pouhé šálení měsíčního světla? Chladný vánek čechral její dlouhé bílé vlasy a ona přikrčená čekala a pozorně naslouchala. Hýbalo se tam něco, nebo to byl pouze vítr, který zašelestil zakrsným keřem? Zdálo se, že Ryana, s kuší připravenou, zkameněla na celou věčnost. Mimo tábor už nebyly žádné známky pohybu a neslyšela teď nic jiného než šumění větru v suché pouštní trávě a ve větvích pagafového stromu nad svou hlavou. Oheň už úplně vyhasínal. Zhluboka vydechla, uvědomujíc si, že zadržovala dech, odložila samostříl a natáhla se pro pár větví, aby je přihodila na oheň.

Najednou se přes ni převalil obrovský stín a mocné ruce se zezadu ovinuly kolem jejího těla.

S výkřikem vymrštila paže, vyklouzla z útočnickova sevření a jedním mrštným pohybem uskočila stranou a zároveň vykopla dozadu nohu. Ucítla, jak se dotkla něčeho chodidlem, a uslyšela temné zavrčení, jak někdo nebo něco padlo na zem. Potom rychle vyskočila na nohy a postavila se svému protivníkovi, ať už to bylo cokoli.

Ze suchých větví, které přiložila do ohniště, najednou vyšlehly vysoké plameny a ona spatřila něco, co na první pohled vypadalo jako člověk a zvedalo se zpět na nohy. Byl velmi vysoký a mocně stavěný, s širokými rameny, úzkým pasem, dlouhými tmavými vlasy a chmurnými rysy tváře. Ale s jeho proporcemi

nebylo jaksi něco v pořádku. S přehnaně dlouhýma rukama a nohama vypadal téměř jako vilichi - muž, ale to bylo samozřejmě nemožné. Uviděla jeho špičaté uši a uvěřila, že je to elf, ale potom zahlédla jeho ruce, když je vztyčil před sebou, s prsty zakřivenými jako drápy. Jeho ruce byly obrovské, dvakrát tak velké jako u normálního člověka, a prsty byly třikrát tak dlouhé. Zdálo se, jako by se jejich konečky směrem dolů rozšiřovaly, a pak si uvědomila, co to bylo. Přísavky. Bezděčně jí přeběhl mráz po zádech, poznala, před čím stojí. Nebyl to ani člověk, ani elf. Byl to thrax.

Svého času to musel být lidský tvor, ale člověk to už dnes nebyl. Byla to odporná stvůra, kterou stvořily jiné, jí podobné. První thraxové byly hnusem vyčarováním nečistými mágy jako pohroma, kterou poslali proti svým nepřátelům. Ale ani nečistí nebyli schopní je ovládnout. Zdivočeli a prchli do pouště, kde kradmo lovili pocestné. Přeměnili se v stín a vynořili se za nic netušící obětí, potom nabyli tvaru, sevřeli ji do svých mocných paží, přísáli se přísavkami a pomalu z těla vysávali vláhu. Způsobovalo to takovou bolest, že oběť se ani nezmohla na odpor a v agonii umírala, dokud z ní nezbyla pouhá vysušená troska. Ryana ještě neslyšela o nikom, kdo by útok thraxe přežil. I když by se oběť vymanila ze smrtícího sevření, dotyk přísavek díky nečisté magii dal vznik vampyrické příšeře, která se přeměnila z původní oběti, a za čas vznikl další thrax. Přesně takto vznikla zrůda, která stála před ní. Magická proměna oběti začínala bolestmi dlaní a chodidel, potom přešly do rukou a nohou, tak jak se prodlužovaly kosti. Bolest se zvětšovala a zaplavila celé tělo a kůže na konečcích prstů praskala a ronila krev, jak maso přerůstalo v přísavky. Zároveň člověk dostal zuřivou žízeň, žízeň, která mohla být zpočátku uhašena vysáváním tekutin z menších savců, ale to nestačilo. Žízeň rostla a rostla až k šílenství a pouze kořist, jakou byl člověk nebo jiná humanoidní rasa, mohla poskytnout tolik tělesné tekutiny, aby ji zmírila. . . , ale pouze na krátký čas.

Jak se thrax krčil na druhé straně ohniště s dlouhými přísavkovitými prsty, vztaženými před sebou a ohyzdně kmitajícími, jeho zkrabatělá ústa se cukala žízni. Ryana věděla, že existuje pouze jedna cesta jak uniknout smrti či konci ještě hroznějšímu, a to bylo zasáhnout ho smrtelným úderem ve chvíli, kdy byl thrax ještě hmatatelný. Na svůj samostříl však nedosáhla, byl na druhé straně ohniště. Její meč byl stále ještě zasunutý v kožené pochvě vedle batohu, kde ho nechala. Měla pouze své nože. Rychlým pohybem sáhla dolů a z vysokých mokasinů vytáhla jednu dýku a obratně ji vrhla na stvůru. Thrax na sebe okamžitě vzal podobu stínu a nůž, aniž by mu ublížil, proletěl skrze něho a zasáhl jeden ze silných kmenů pagafového stromu, kde zůstal trčet. Odporný stín se opět zhmotnil, thrax se nakrčil a byl připravený ke skoku.

Aniž by spustila z bestie oči, Ryana sáhla dolů a vytáhla nůž z druhé boty. Natáhla dýku před sebe a trochu se nahrabila s široce rozkročenýma nohama. Thrax uviděl další nůž a zaváhal. V této chvíli krátkého zaváhání Ryana pomocí své silné mysli a psioniky dosáhla na hořící větev v ohni a mrštila je thraxovi přímo do obličeje. Thrax podvědomě couvl a zvedl ruce a Ryana se na něho rychle vyřítla. Ale bestie se vzpamatovala mnohem dřív, než čekala, a když bodla nožem, projel pouhým stínem.

Stín uskočil zpátky, pryč od ní, a thrax se opět proměnil v hmatatelnou bytost, tentokrát ostrážitější, kroužící kolem a nespouštějící ji z očí. Jednou nebo dvakrát zmizel a objevil se blíž u ní ve snaze vyprovokovat ji, aby hodila nožem, ale Ryana věděla, že toto nemá smysl. Místo toho vytáhla jiný nůž, ten s širokou čepelí, jeden z těch, které měla zastrčené v pochvě u pasu. Tyto nože byly jediné zbraně, které jí zbyly - spolu s psionickými schopnostmi a duchapřítomností. Thrax už věděl, že nebude snadnou kořistí, nebude osamělou ženou, která se stane obětí svého vlastního strachu. Ale stvůra měla žízeň a ona byla jediným zdrojem na míle daleko.

Obezřetně obcházel v kruzích, žádný z nich nechtěl učinit první výpad. Thrax se ji snažil vyprovokovat, aby vrhla jeden z nožů, ale ona odolávala pokušení. Mezitím si hlídala každou příležitost, kdy mohla zaútočit, ale pokaždé, když se pohnula směrem ke strašnému netvorovi, rozplynul se v stín a ztratil se ve snaze splynout s ostatními stíny a vpadnout jí do zad. Ryana si nemohla dovolit ani na chvíli slevit ze své bdělosti. Taková chvíle by byla smrtelná. Věděla, že to nemůže vydržet. Dřív nebo později ji thrax přelstí, proplíží se kolem ní jako stín a objeví se za ní nebo ho jeho žízeň dožene k čelnímu útoku v podobě stínu, celou ji zahálí, prostoupí a obalí svými nehmotnými přívěsky a usmrtí v hmatatelné podobě.

Zrovna ve chvíli, kdy na to myslela, thrax se přeměnil v stín a skočil po ní. Místo toho, aby uskočila, jak předpokládal, Ryana se mu vrhla vstříc a protáhla se stínovitou stvůrou dřív, než ji sevřel. Bojovala s

rostoucí nevolností, když si razila stínem cestu a cítila, jak jí prostupuje jeho odporný chlad. Když to měla za sebou, rychle se obrátila, aby čelila thraxově hmotné podobě. Ten ji už nemohl chytit, ale byl připraven zkusit to znovu. Jak dlouho to vydrží? Čas pracoval pro thraxe. Byla unavená a netvor to věděl. Jedno uklouznutí, jeden chybný krok a je po všem.

Jejich postavení bylo téměř stejné, jako když thrax na ni poprvé zaútočil. Samostříl měla stále z dosahu, stejně tak meč a nemohla si dovolit po nich sáhnout.

Ale byla kněžkou villichí, vzdělanou podle Cest, a jedině toto jí dávalo určitou výhodu. Jak pozorovala thraxe, nespouštějícího z ní oči, zaměřila svoji mysl směrem na nůž, který předtím hodila a který byl zabodnutý ve kmeni pagafového stromu. Pomalu se začal za thraxovými zády uvolňovat. Jak ucítila, že je volnější, působila stále na něho, ale zároveň vrhla další ze svých čepelí. Thrax se okamžitě proměnil ve stín a nůž jím proletěl, aniž mu ublížil. Když stín opět nabyl tvaru, hodila Ryana druhý nůž, čistě podvědomě, celou dobu svoji psionickou sílu namířenu na nůž, který se dostával ven z kmene stromu. Thrax se ještě jednou proměnil v stín a druhý nůž proletěl skrze něho. A teď, když ji uviděl bezbrannou, opět se zhmotnil, připravený ke skoku. Za ním se uvolnil nůž ze stromu pagafova, otočil se kolem své osy a řízený psionickou silou se vymrštil vpřed a zasáhl záda stvůry přesně mezi lopatky.

Thrax zavyl a vzal na sebe ještě jednou podobu stínu. Čepel zabodnutá v jeho zádech padla k zemi, ale vtom okamžiku zaměřila Ryana svoji sílu na meč ležící u kořenu pagafového stromu vedle jejího batohu. Železný meč vyskočil z pochvy a přeletěl přes ohniště rukojetí napřed přímo do Ryaniny napřažené paže. Když se thrax zhmotnil a skočil, Ryana rychle ustoupila stranou a širokým obloukem udeřila mečem a sťala jednou ranou stvůře hlavu. Ta spadla na zem a skutálela se k ohni, zatímco z krku začala stříkat tmavě červená krev. Jeho dlouhé, mastné vlasy se vznaly plamenem a Ryana zaplavil zápach škvařícího se masa. Odvrátila se stranou a zvracela.

Pojednou znovu ucítila ten mrazivý pocit v zádech a prudce se otočila s mečem napřaženým před sebou. Stál tam Stopař a díval se na ni s klidným výrazem v očích. S ulehčením si vydechla a úplně vyčerpaná svěsila meč.

Stopař popošel kupředu a pohlédl na tělo bez hlavy, jehož krev potřísnila písek. "Thrax," řekl prostě. Pak se podíval na ni a s uznáním kývl hlavou. Bez jediného dalšího slova šel k ohništi, kde hořela thraxova hlava a vydávala nechutný zápach, z kterého se zvedal žaludek. Stopař na oheň hodil nějaké dřevo, sedl si se zkříženými nohama na zem a usnul. Za chvíli zvedl opět hlavu, ale to už se na ni díval Sorak.

"Zdá se, že jsi měla rušnou noc," řekl. "Jestli chceš, můžeš se teď klidně prospat. Já budu hlídat do rozednění."

"Kdy jsi se vrátil?" zeptala se celá udýchaná z velkého vypětí.

"Zrovna jsem se probudil," řekl Sorak.

"Myslím Stopaře," řekla.

"Aha. Počkej chvíli, zeptám se ho." Jeho tvář dostala na okamžik nepřítomný, zaneprázdněný výraz a potom jí zase věnoval pozornost. "Zdá se, že dorazil chvíli předtím, než jsi zabila thraxe," řekl.

"A nenapadlo ho přispěchat mi na pomoc?" zeptala se s úžasem.

"Připadalo mu, že jsi pánem situace," řekl Sorak. "Nechtěl ti vzít tvou kořist."

"Mou kořist?" řekla nevěřicně. "Bojovala jsem o svůj život!"

"A jak se zdá, úspěšně," řekl Sorak a mrkl na thraxovo mrtvé tělo.

"Čert tě vem, Soraku! Mohl jsi mi přeci pomoci!"

"Ryano," řekl omluvným tónem, "odpusť, ale všechno jsem zaspal."

Svěsila ramena, vzdychla a hodila meč vedle něho na zem. "Dobrá," řekla s úšklebkem. "Samozřejmě, spal jsi."

"Ty se na mě hněváš."

"Ne," řekla rezignovaně, "ale asi bych se chtěla se Stopařem podělit o své myšlenky."

"Prosím, pokud se budeš cítit lépe," řekl Sorak, "vyslechne tě."

Klesla na zem vedle něho. "Oh, jaký by to mělo smysl?" řekla. "Nepochybně by byl úplně zmatený."

"Obávám se, že máš asi pravdu," řekl Sorak. "Ale stejně, kdyby ti to pomohlo..."

"Prosím tě, jdi a posbírej moje nože," řekla a stočila se na zem, halíc se do pláště. "Jsem unavená a vše,

co chci, je spát."

Podložila si hlavu batohem a zavřela oči. Nepamatovala chvíli, kdy naposled byla tak strašlivě vyčerpaná. Vzbudila se až za svítání.

3

Když Sorak držel stráž, byl zbytek noci klidný. Ryana se probudila krátce po východu slunce sice méně, ale stále ještě unavená a rozlámaná. Když otevřela oči a posadila se, zjistila, že tělo thraxe zmizelo a na okamžik ji napadla úděsná myšlenka, že ji některá ze Sorakových masožravých bytostí zkonsumovala. "Odtáhl jsem ji v noci tam za ty keře," řekl Sorak, jako by četl její myšlenky. "Myslel jsem, že by pro tebe nebylo příjemné vidět ho jako první věc dnešního rána. Byli na něm už mrchožraví brouci."

V duchu si s ulehčením vydechla.

"Křičela jsi dnes v noci ze spaní," řekl.

Přikývla a ovládla se, aby se neotřásla hrůzou. "Zdálo se mi o thraxovi. Nebyl to příjemný sen."

"To je pochopitelné, když uvážím situaci," řekl Sorak. "Ale stejně, kolik lidí se může pochlubit, že přemohli sami, bez cizí pomoci thraxe? Velmi dobře sis vedla, sestřičko. Tamura by na tebe byla pyšná." Vzpomněla si na svou učitelku bojového umění v klášteře a byla vděčná, že ji Tamura tak neúnavně a přísně cvičila. Ryana ji mnohokrát proklínala. Nyní jí žehnala. Kdyby neměla Tamurin výcvik, bylo by to její tělo, které by teď leželo za křovisky.

"Máme před sebou ještě pořádný kus cesty," řekl Sorak a sbíral věci. Vypadal obdivuhodně svěží a Ryana mu nejen záviděla jeho úžasnou sílu a vytrvalost elfčíka, ale také jeho schopnost stáhnout se do nitra a spát, zatímco jeho tělo ovládala jedna z jeho dalších osobností. Neměnila by s ním, ale musela si přiznat, že jeho postavení mělo určité výhody.

"Co myslíš, kam jsme až došli?" zeptala se ho.

"Odhaduji, že jsme asi v půli cesty k prameni," řekl. Thraxové by nesešli příliš daleko ze stezky. Rádi se zdržují až překvapivě blízko za karavanou a hlídají si bezbranné opozdilce. Myslím, že bychom měli narazit na stezku ještě před půlnocí. Potom bude naše cesta snadnější."

"No, jsem všemi deseti pro," řekla a sbírala své věci.

"Donesl jsem v noci tvé nože, jak jsi mě požádala," řekl s úsměvem Sorak, když si vzpomněl na její břitký povel, aby našel její nože. Podával jí je.

"Děkuji."

"Trošku jsem musel pátrat, než jsem našel tenhle," řekl a vrátil jí jednu z jejích dýk. "Překvapilo mě, kam až zalétla. Máš v rukách velkou sílu."

"Strach sám v člověku probudí sílu," řekla trpce.

"Měla jsi strach?"

"Ano. A dokonce velký."

"Ale nedovolila jsi, aby tě strach ochromil," odpověděl. "A to je v pořádku. Dobře jsi se vyučila. Jen málo věcí je strašlivějších než thrax."

"Ať už jsou ty věci jakékoli, obejdu se i bez nich," řekla.

Hodili si batohy přes ramena a vykročili svižným, ale pohodlným tempem na východ, směrem k vycházejícímu slunci. Ryana byla ve skvělé kondici, ale přece ji bolely nohy ještě ze včerejšího pochodu. Utkání s thraxem jí také vzalo mnoho sil. Cítila na sobě kromě vyčerpání z minulé noci také následky včerejšího napětí. Všimla si, že Sorak trošku zmínil tempo, aby se nemusela tak namáhat, když mu chtěla stačit. Zdržují ho, pomyslela si. Mohl by lehko urazit dvojnásobek i víc, kdyby běžel. Ale věděla, že kdyby to udělal, nemohla by mu stačit.

"Je mi líto, že nemohu jít rychleji," řekla a cítila se žalostně neschopná.

"Není třeba spěchat," odpověděl Sorak. "Nikdo nás nepronásleduje. Máme čas celého světa na to, abychom došli do Nibenay. Co se toho týče, ani nevíme, co bychom tam měli dělat, až tam dorazíme."

"Pokusíme se spojit s Bratrstvem zahalených," řekla. "To je jasné."

"Snad, ale nebude to jednoduché," řekl. "Na cizince se ve městě vždycky pohlíží jako na podezřelé osoby. Vzpomínám si, jaké to bylo v Tyru. Ani jeden z nás nikdy v Nibenay nebyl, a na rozdíl od Tyru, v Nibenay stále vládne nečistý. Templáři Stínového krále budou mít moc po celém městě a budou mít

mnoho informátorů. Budeme muset být velmi opatrní, když se budeme vypytovat."

"Známe potřebné znamení jak se zkontaktovat s Bratrstvem zahalených," řekla Ryana.

"Ano, ale templáři je bezpochyby znají také. Obávám se, že toto nebude stačit. Mnohem dřív, než se dozvíme o Bratrstvu v Nibenay, budou vědět oni o nás, což znamená, že templáři o nás dostanou zprávy také. Ve městě, kde vládne nečistý, si nás Bratrstvo zahalených důkladně prověří, než se pokusí se s námi spojit. Budeme se muset nějakým způsobem prokázat."

"No, uvidíme, jaké budou naše šance, když se objeví," řekla Ryana. "Dělat v tomto stadiu nějaké další plány by nemělo význam. Pamatuj, především se tam musíme dostat zdraví a celí."

Sorak se na celé kolo rozesmál. "Potom, co jsem viděl, jak jsi vyřídila toho thraxe, nemám v tomto směru žádné obavy."

"Já bych se také méně bála, kdybychom nemuseli putovat tak daleko pěšky," řekla suše Ryana.

"Raději bys jela?" zeptal se Sorak.

Překvapeně se na něho podívala. Byl pořád tak vážný, neodpovídalo jeho povaze dobírat si ji.

"Nedáváš moc pozor," vysvětloval Sorak. Ukázal dopředu na zem před nimi. "Myslel jsem, že budeš pozornější."

Pohlédla dolů, kam ukazoval. "Stopa kanka," řekla.

"Už po ní jdeme asi hodinu," řekl Sorak. "Někde přímo před námi je malé stádo kanků. Ta stopa je čerstvá. Zanedlouho bychom je měli uvidět."

"Kolik myslíš, že jich je?" zeptala se.

"Podle otisků bych řekl, že nejméně dvanáct, možná i víc," řekl Sorak.

"Neviděli jsme žádné stopy po pasteveckém táboru," řekla.

"Ne, a to znamená, že tito kankové jsou divocí," odpověděl. "Když se přesunovali, drželi se všichni při sobě, takže to není skupina, která shání potravu. Odloučili se od většího stáda, aby vytvořili nové mraveniště, a hledají místo, kde by se mohli množit."

"To tedy znamená, že je s nimi i královna," řekla Ryana.

"Ano, a mladá, aspoň myslím, protože stádo je zatím docela malé."

"Takže vojáci budou velmi agresivní," řekla a váhavě na něho pohlédla. "Myslíš, že to zvládneš?"

"Já ne, ale Skřek snad ano."

"Snad?" zeptala se nejistě.

Sorak pokrčil rameny. "Skřek se ještě s divokými kanky nesetkal," řekl, "jenom s krotkými, chovanými u pastevců."

"A taky nepotkal divoké vojáky bránící svoji královnu," dodala Ryana. "Myslíš, že ten úkol zvládne?"

"Existuje pouze jeden způsob jak to zjistit," řekl Sorak. "Kankové se nepohybují moc rychle."

"Ani já, ve srovnání s tebou" řekla.

"Chtěla bys raději putovat pěšky?"

Zhluboka se nadechla a vydechla. "Kněžky villichí na svých poutích vždycky putují pěšky. Ale já už nejsem kněžkou. Bylo by pěkné jet do Nibenay na kankovi."

"No, pak musíme zkusit, co Skřek dokáže," řekl Sorak.

Zanedlouho se vyšplhali na malou vyvýšeninu a spatřili kanky. Předtím je však uslyšeli. Klapání jejich velkých kusadel připomínalo tlukot dvou holí. Bylo tam asi třináct nebo patnáct těchto tvorů, byli rozptýleni na malé ploše a jejich třpytivé, černé chitínové krunýře se temně leskly ve slunci. Většinou byli kankové mírným hmyzem, který měl štěstí, že je tak velký. Dospělí jedinci dorůstali délky osmi stop a dosahovali výšky až čtyř stop, při hmotnosti něco mezi třemi až čtyřmi sty liber. Jejich článkovité tělo se skládalo z velké trojúhelníkovité hlavy, oválné hrudi a kulatého baňatého zadečku. Byli chráněni tvrdým chitínovým krunýřem. Z hrudi jim vyrůstalo šest článkovitých noh a každá byla zakončena silným drápem, což kankům umožňovalo přichytit se na nerovný povrch nebo podržet si kořist.

Kankové byli všežravci, ale zpravidla nenapadali lidi. Slídili po kousku píce nebo se živili malými pouštními savci a plazy. Výjimkou bylo období, kdy se stěhovali, aby založili nové mraveniště, a měli ve svém středu královnu. V nově založené kolonii zůstávala královna uprostřed mraveniště a byla krmena kanky, kteří produkovali potravu a kteří byli také uvnitř nebo v blízkosti. Hlíдали ji vojáci, jejichž úkolem bylo přinášet kolonii píci a chránit kanky - krmiče a královnu samotnou. Mladá královna byla přibližně

stejně velká jako vojáci, kteří byli menší než krmiči, ale měli větší klepeta. Jakmile bylo mraveniště založeno, královna zaujala své stálé místo ve svém hnízdě ve velké prostřední komnatě, kde byla nepřetržitě vykrmovaná, dokud nedospěla a nedosáhla až trojnásobku své původní výšky. Pak začala klást vajíčka do hromádek po dvaceti až padesáti a v cyklech pokračovala, dokud nezemřela. Fungovala pouze jako reprodukční stroj.

Krmiči živili mladé zeleným medem, který vyráběli v kapénkách velikosti melounů, uzavřených silnou membránou, které vyrůstaly na jejich zadečku. Kankčí med byl velmi sladký a výživný a byl na Athasu hlavní potravinou ve městech i na vesnicích. To byl jeden z důvodů, proč byli kankové chováni pastevcí na planinách. Kankové se mohli také vycvičit jako nákladní zvířata a prodat na tržištích za velmi výhodnou cenu. Pastevcí také prodávali jejich exoskelety na výrobu laciného brnění. Kankčí brnění bylo funkční, ale příliš křehké, aby vydrželo dlouhé namáhání, a muselo se tudíž často měnit. Z těchto důvodů se kankové stali živou součástí athaské ekonomiky.

Na druhé straně divocí kankové, třebaže učenliví, mohli být při zakládání nového mraveniště velmi nebezpeční. Protože jejich mladá královna byla bezbranná a lehce zranitelná, kankové - vojáci se stávali velmi agresivní a napadali cokoli, co se náhodou ocitlo v blízkosti stáda. Kankové měli mnoho přirozených nepřátel, jako draky, erdlu, pteraxy, thri - kreeny a antloidy, kteří útočili na jejich mraveniště ve vše pohlcujících houfech. Proto se kankové - vojáci vrhali do boje vždy společně, zatímco kankové - krmiči se shlukli kolem královny, aby ji zaštitili svým tělem. Pokud na migrující stádo narazili lidé, stali se také terčem útoku a mohutná klepeta strážců nemusela pouze roztrhnout tělo, ale snadno utrhla i celou končetinu a infikovala oběť smrtelným jedem.

I když kankové nelovili humanoidy nebo lidi, ten, koho by kousl kank - voják, by byl pokládán za mršinu a odtážen do hlavní části stáda a sežrán. Kankové se nepohybovali velmi rychle a také nespěchali se svým jídlem. Být zchromen a zaživa sežrán kankem mohlo trvat hodiny, zvlášť když stádo bylo malé.

Ryana měla pocit, že jejich budoucnost není příliš růžová.

Kankové měli špatný zrak a čich, ale byli silně vnímaví k pohybům a vibracím půdy. Lehký krok po písku mohli zaznamenat na míle daleko. Půlčící, kteří se pohybovali po poušti bez jediného hluku, se byli schopni přiblížit ke kankovi na vzdálenost několika sáhů, aniž se prozradili, ale Ryana, i když měla výcvik villich, věděla, že nikdy nemůže našlapovat tak lehce. Kankové je zaslechli už na vzdálenost menší než dvě stě sáhů a vojáci se ihned vzbouřili.

"Raději bys měla počkat tady," řekl Sorak a dal jí znamení, aby zůstala tam, kde je.

"A to tě mám nechat jít samotného?" řekla, i když v této chvíli netoužila dostat se blíž.

"Nebudu to já, kdo se jim postaví, ale Skřek," odpověděl Sorak. "A jestli Skřek zklame, pamatuj, že já běhám mnohem rychleji než ty."

"Nebudu se s tebou o to přít," řekla. "Ale pokud budou příliš blízko, nebudeš mít čas utéci."

"A proto se také hodlám držet zpátky, dokud nezjistíme, zda budou komunikovat se Skřekem. Naše společenství je silné, ale ne zase tak hrdé, abychom v případě nutnosti nezběhli. Pokud by nás dva rozdělili, obejdi je v širokém oblouku a vydej se na východ. Stopař vyčenicích tvoji stopu." Obezřetným krokem se vydal směrem ke stádu, s pláštěm vzdouvajícím se ve větru pouště.

"Mnoho štěstí!" zavolala za ním. "Bud' opatrný!"

Jak se k nim blížil, začalo se stádo chovat jako nepřátelské vojsko. Vojáci se jako jeden muž pohnuli kupředu a zaujali pozici mezi Sorakem a krmiči, kteří se shlukli kolem královny. Na výstrahu začali rychle klapat svými kusadly, což připomínalo dítě řinčící tyčí o plot, ale bylo to mnohem hlasitější.

Sorak zpomalil tempo, když se k nim přiblížil. Ryana si všimla, jak se změnilo držení jeho těla, a poznala, že do popředí vystoupil Skřek. Už toho jednou byla svědkem, a tak vnímala odlišnosti, ačkoli většina lidí by na elfčíkovi nepozorovala žádné změny. Jeho pohyby i držení těla se mírně změnily, i když to nebylo příliš patrné. Ale Ryanino trénované oko vidělo, že se Sorak začal pohybovat spíš jako zvíře. Jeho krok se stal uvolněnější, lehce našlapoval a tělo měl zvlněné. Jeho pohyby zpočátku připomínaly kočkovitou šelmu, ale potom se náhle jeho postoj výrazně změnil.

Když Skřek došel ke kankům - vojákům, jeho pohyby se staly křečovité, trhavé a strojené, nahrbil se dopředu s roztaženými lokty, předloktím ostře ohnutým a s dlaněmi přitisklými k zemi. Začal v té podivné ztuhlé pozici pohybovat rukama nahoru a dolů a Ryana na něho chvíli civěla úplně zmatená, co to vyvádí.

Vypadalo to, jako by tančil nějaký rituální tanec. Téměř jako by se snažil napodobit pohyb pavouka nebo něčeho podobného... a pojednou jí svítilo. Skřek předváděl kanka. Z jeho hrdla uslyšela vycházet podivné zvuky a poznala, že se ze všech sil, pokud mu to stavba jeho těla dovolovala, snaží napodobit zvuky kankčích kusadel.

Kankové - vojáci, kteří se k němu rychle blížili, se najednou zastavili a zaváhali. Skřek také zůstal stát. Ryana viděla, jak se velké hlavy kanků ve zmatku otáčejí tam a zpět. Zatajila dech a s úžasem je pozorovala. Kankové se setkali s něčím, co očividně nebylo kankem, ale pohyby ho vzdáleně připomínalo. Zvuk, který tvor vydával, nebyl úplně totožný s klapáním jejich kusadel, ale měl podobné zabarvení a místo svižného vyzývavého signálu to byly klidné dorozumívací signály.

Ryana uviděla, jak se několik vojáků opět rozběhlo kupředu, potom se zastavili a trochu couvli. Skřek zůstal stát nehybně na místě. Pozorovala ho, jak zvedá nohy nahoru a dolů, nahoru a dolů, stále dokola, velmi nezvykle, strnule, jako by tančil dupáka, a jak synchronizoval pohyb rukou s pohybem svých nohou. Neměla vůbec představu, co to vlastně dělá, ale vypadalo to fantasticky. Potom si s úžasem povšimla, že někteří z kanků začali dělat podobné pohyby a zvedali své článkovité nohy opakovaně nahoru a dolů, jako by běželi na místě. Zdálo se, že napodobují Skřeka.

Jeden z nich udělal sérii těchto dupavých pohybů a strnul. Potom zadupal Skřek a také se zastavil.

Následovalo je několik dalších kanků a Skřek ještě jednou zopakoval tento podivný tanec.

Když Ryana hleděla, úplně unešená, na tuto bizarní pantomimu, uvědomila si najednou, co to vlastně dělají. Komunikovali pomocí vibrační půdy, která se otřásala pod úder jejich nohou. Už kdysi viděla kanky dělat něco podobného, a to ochočené kanky v ohradách na dobytčím trhu v Tyru. Tenkrát si prostě myslela, že zvířata jsou nervózní, protože jsou držena v těsných ohradách, ale teď poznala, že spolu komunikovala.

Jak se tak dívala, agresivní přístup kanků - vojáků se výrazně změnil. Rychlé drnčení kusadel se vytratilo a několik z nich se dokonce obrátilo a zamířilo si to zpět ke královně. Zbylí se natočili tak, že už nehleděli přímo na Skřeka, a začali podupávat v tanečním rytmu. Asi to probírají mezi sebou navzájem, pomyslela si obdivně Ryana.

Byla si jistá, že nikdo ještě neviděl takový rozhovor mezi člověkem a zvířaty. Kankové mohli být ovládáni pomocí psioniky a kankové chování ve stádech se mohli naučit poslouchat povely pastevců, ale ještě nikdy nikdo se žádným nepromlouval.

Po chvíli se někteří z vojáků, kteří předtím odešli ke královně, vrátili a přivedli s sebou jednoho kanka - krmiče. Ryana ho rozeznała i z dálky, protože byl nepatrně větší než vojáci, z větším, zakulacenějším zadečkem. Pak přišlo na řadu ještě trochu pantomimického stepování a Skřek se otočil a vykročil směrem k nim. Kank produkující potravu ho následoval jako pes svého pána, zatímco ostatní se vrátili ke své královně. Ryana jakživa něco takového neviděla. Byla již svědkem toho, jak Skřek komunikoval se zvířaty, ale nikdy s ničím podobným kankovi. Když došli zpět k nim, Skřek se narovnal a trochu změnil krok. Byl to Sorak, celý rozzářený a s kankem v patách.

"Tvůj oř na tebe čeká, má paní," řekl a žertovně se uklonil.

"Kdybych to neviděla na vlastní oči, neuvěřila bych," odpověděla a celá ohromená kroutila hlavou. "Co jim Skřek... řekl?"

"No," řekl Sorak. "Více či méně jim vysvětlil, že má u sebe mladou královnu a žádného kanka - krmiče, který by mu pomohl se o ni starat. Kankové spolu nekomunikují stejným způsobem jako my, ale v podstatě toto bylo základem jejich konverzace."

"A oni ti jen tak dali jednoho svého kanka?" zeptala se nevěřičně Ryana.

"No, 'dali', to asi není ten správný výraz," řekl. "Kankové - vojáci instinktivně ochraňují královnu. Stejně tak jako krmiči jsou hnáni k tomu, aby ji krmili. Mysleli si, že Skřek je jejich druh - voják, i když trochu podivný, abych byl přesný, a jelikož jejich prvořadým úkolem je chránit jejich vlastní královnu, nápad mít další královnu pouze s jedním vojákem, který ji brání a opatruje, se jim zdál naprosto nevhodný. V kolonii se dvěma královnami se vojáci i krmiči rozdělí, aby zajistili stejnou péči i ochranu oběma královnám, a když mladší královna dospívá, kolonie se rozdělí, jak to udělala tato, a někteří odejdou s mladší královnou, aby vystavěli nové mraveniště. Situace, kterou jim Skřek vylíčil, vyvolala odpovídající reakci. Ale protože toto stádo je příliš malé, všichni vojáci cítili, že musí zůstat se svou královnou."

Dohodli se na kompromisu. Druhá královna, tím mysleli tebe, už vlastní jednoho vojáka, tím mínili Skřeka, ale nemá nikoho na výrobu medu, takže tento kank půjde s námi, aby nám pomohl založit naše mraveniště."

Jen tak na něho civěla, potom obrátila pohled na kanka, který poslušně čekal za jeho zády, a znovu se zadívala na něho. "Ale já přece nejsem jeho královna," řekla. "A ty nejsi kank - voják."

Sorak jen pokrčil rameny. "Tenhle si myslí, že ano," řekl.

Nervózně si přejížděla jazykem rty, když se znovu zadívala na kanka. "Ale já neumím napodobovat kanka tak jako Skřek," namítla. "Tenhle kank to určitě pozná."

"Ve skutečnosti nic moc nevidí," řekl Sorak. "Kankové mají velmi slabý zrak, zvláště ti, co vyrábějí med. Ostatně, na tom vůbec nezáleží. Tento kank nás již přijal za své druhy. Mezi ním a námi už bylo vytvořeno pouto. Kankové moc nepřemýšlejí. Nejsou příliš bystří."

"Takže mi neublíží?" zeptala se pochybovačně Ryana.

"Tohoto kanka v životě nenapadne, aby ti ubližoval," řekl Sorak. "Myslí si, že jsi královna. Přičilo by se to celému evolučnímu procesu, kterým prošel, aby dělal něco jiného, než se o tebe staral."

"Co tím myslíš, staral se o mě?"

"Zásobil tě dostatkem potravy," řekl Sorak a ukazoval na puchýřkům podobné membránové kuličky, které pokrývaly zadeček kanka. "Můžeš do Nibenay jet a do sytosti pít kankčí med." Zvedl ruku a zasalutoval. "Toto je to nejmenší, co mohu udělat pro tak chrabrého thraxobjice."

Ryana se usmívala. Ale stále na kanka pohlížela s trochou pochybností. "Královny ale na krmičích nejezdí," řekla. "Dovolí mně tento kank, abych na něho nasedla?"

"Podřízení krmiči své královně nekladou otázky, prostě jí slouží," řekl Sorak. "Mimochodem, když jsme sem šli, mezi Skřekem a tímto kankem se vytvořilo psionické pouto. Bylo by nebezpečné zkoušet to se všemi, zvláště s vojáky ve stavu pohotovosti, ale ovládat tohoto jedince už nebude těžké. Bude tak krotký, jako kdyby byl chován pastevcem, ale bude na nás víc závislý."

Přešel ke kankovi a několikrát ho poplácal po jeho dutinové hrudi. Tvor poklekl a Sorak natáhl ruku k Ryaně. Ta nejistě pohlédla na kusadla tohoto stvoření, která byla sice menší než u vojáků, ale neméně hrůzostrašná. Potom položila nohu na jeden z výběžků kankova krunýře, zvedla se a přehodila jednu nohu přes jeho zadeček. Sorak se vyšplhal za ní. Kankův oblý vnější krunýř poskytoval tvrdé a hladké, trochu kluzké sezení, ale když se Ryana usadila a rozložila svoji váhu mezi oblými výstupky na zádech zvířete, bylo pro ni cestování docela pohodlné. Určitě se to nedalo srovnat s pochodováním. Kank se na svých šesti nohách zvedl, otočil se a vykročil přímo na východ, šikmo od svého starého stáda.

Jeho chůze byla překvapivě plynulá, pouze se lehce pohupovali, a Ryana si na ni rychle zvykla. Bylo to stylové cestování pouští a navíc jízda na kankovi měla ještě jednu výhodu, a to, že se snížilo možné nebezpečí. Byli teď z dosahu hadů, na něž by mohli z nepozornosti šlápnout, a také podzemní červi už pro ně nebyli žádnou hrozbou. Musel by to být pořádně velký podzemní červ, aby spolkl celého kanka, ale červi se stejně kanky neživil. Tito obrovští krunýřovití mravenci pouště byli pro podzemní červy nestravitelní. Citlivost kanků na otřesy půdy také spolehlivě vyloučila nebezpečí dunových lovců nebo jiných stvůr, které číhaly pod povrchem pohyblivých písků, i když tuto část krajiny tvořila většinou tvrdá zem porostlá keři. Ale přesto by kank ucítil hrozící nebezpečí mnohem dříve než oni sami. Když tak projížděli mírně zvlněným terénem, krajina kolem nich začala nepatrně měnit svůj ráz. Křovinatý porost řídla a stále častěji se objevovaly skvrny sluncem vyprahlé půdy. Osamělí jedinci pagafových stromů se také pomalu vytráceli, a pokud zde zbyli, byli nižšího a pokroucenějšího vzrůstu ve srovnání s těmi, které viděli předtím. Terén se stal rovnější a výhled, který se jim naskýtal, v sobě měl něco nekonečného, což u Ryany vyvolávalo pocit ztracenosti a zranitelnosti. Nyní tedy byli uprostřed planin a Zvučících hor, tyčící se v dáli za nimi, se zdály být na míle daleko.

Ryana byla znepokojena zlými předtuchami, když ujížděli otevřenou krajinou. Kam až oko dohlédlo, neviděla žádný orientační bod. Město Tyr nechali v údolí za svými zády a tady nebylo nikde ani stopy po nějaké civilizaci. Toto by Ryaně tak moc nevadilo jako široce se otevírající prostor. Protože vyrůstala ve Zvučících horách, nikdy civilizací obklopena nebyla. Ale byl tam klášter, a ten pro ni představoval domov, a vysoký, hustý prales hor, který ji objímal jako blízký přítel. Tady na planinách měla pocit, jako by ztroskotali na širokém vyschlém moři. Nic v jejím životě ji nepřipravilo na to, aby se potýkala s nervy

drásajícím pohledem do nekonečného prostoru... , kde nic neviděla, byť se otočila, kam chtěla. Všude se donekonečna táhly pláne a panoramatický výhled byl přerušen pouze podivným, těžko rozeznatelným nerovným šedým pruhem kdesi v dáli na východě. Dívala se pozorně, seč mohla, na Hraniční hory, které vyrůstaly na opačném konci planiny a za nimiž ležel cíl jejich cesty, město Nibenay. Tak dlouhá cesta, pomyslela si stíněně. Musíme urazit ještě takovou dálku... Ale poušť nebyla zdaleka tak prázdná. Naopak. Unavená pohledem na rozlehlou rovinatou pláň linoucí se před nimi Ryana začala věnovat pozornost terénu v jejich bezprostřední blízkosti a pozorně si prohlížela poušť u svých nohou. Byla to drsná, nehostinná země, ale pulsovala životem, životem, kterého si všimla teprve potom, co zaostřila svůj zrak.

Skutečnost, že tady vůbec něco vyrostlo, byla prostě zázrakem, ale během desítek let se život rostlin přizpůsobil, takže prospívaly i v poušti. Ještě nepřišlo léto, ale krátké a vydatné období dešťů se blížilo a v jeho očekávání se pouštní květiny již rozvily, aby mohly během krátkého údobí, kdy zachytí alespoň trochu vláhy, rozsévat semínka. Květy byly většinou velmi malé a z větší vzdálenosti nebyly viditelné, ale zblízka dodávaly poušti jemný, atraktivní vzhled plný barev. Řídká popínavá réva kvetla jasnou blankytnou modří a divoké pouštní kopretiny nasadily kulovité žluté květy, které již pukaly. Příkrčené plané agafarské keře, které nedorůstaly výš než po kolena, byly posety chomáčky chmýrnatých růžových nebo světle karmínových květů, jež byly stejně křehké jako ledové krystalky. Keř zvaný nomádův štěteček, nízkého vzrůstu asi kolem dvou stop, vysílal dlouhé plazivé ježaté oddenky, které sbíraly vlhkost z ranního vzduchu a vlnily se po povrchu země, dokud nenašly skulinku v rozvolněné půdě. Tam zakořenily a zrodila se nová rostlinka, zatímco matečná odumřela. V období před blížícím se jarem kvetl keř jasně oranžovými štetkovitými bodláky, od kterých byl odvozen jeho název.

Z dálky Ryaně poušť připadala rovinatá, beztvará, místo rozlehlé, prázdné a zdevastované. Ale zblízka člověka překvapila nápadnou krásou. Otušil rostlinstvo, řídce rozseté po poušti, si uchovávalo vláhu v široce rozvětveném kořenovém systému a tučnolistém stonku a dávalo život nesčetným druhům malého hmyzu a pouštním hlodavcům, kteří zase byli potravou plazů a menším savcům a vzdušným dravcům, jakým byly ostrokrídlatky, které útočily shora na poušť. Bylo to místo úplně odlišné od lesů Zvučících hor, kde Ryana vyrůstala, ale i když vypadalo jako z jiného světa, bylo plné života.

Celou dobu, po kterou jeli, Sorak mlčel. Protože seděl za ní na kankově hřbetu, Ryana si nejdříve myslela, že je ponořen do rozhovoru se svým vnitřním společenstvím. Ale když už mlčení trvalo příliš dlouho, ohlédla se a uviděla, že se tiše rozhlíží po okolí. Měl soustředěnou tvář, ale neměl tak nepřítomný výraz, jako když byl zaneprázdněn vnitřním rozhovorem s ostatními. Nicméně vypadal zamyšleně.

"Jen jsem přemýšlel," řekl, když si všiml, že na něho hledí.

"A o čem?"

"Je velmi zvláštní, že jsem zde. Tady jsem se narodil, někde na poušti, a na tomto místě jsem také málem zemřel."

"Myslíš na své rodiče?"

Vzrušeně přikývl. "Přemýšlel jsem, jestli jsem byl nechán v poušti proto, že mě nepřijal můj kmen, nebo proto, že mě odmítla má matka. Pokud by se jednalo o první případ, pak jaký osud potkal moji matku? A jestli to byl ten druhý případ, pak bylo jediným možným řešením zbavit se mě, aby si udržela své postavení v kmeni? Takové myšlenky na mě dnes silně doléhají. Musí to být ta poušť. Má na mě zvláštní vliv."

"Všimla jsem si," řekla. "Na mě také divně působí, ale asi jinak než na tebe."

"A jak se cítíš ty?" zeptal se.

Ryana se na chvíli zamyslela, než odpověděla. "Cítím se malá, nepatrná," řekla konečně. "Než jsme sem přišli, nikdy mě nenapadlo, jak velká je vlastně naše země a jací jsme ve srovnání s ní nepatrní. Je to oboje velmi děsivé, svým způsobem... ten prostor a dálka..., a přece současně má člověk pocit, že našel své pravé místo v celém systému věcí."

Sorak přikývl. "Tenkrát v Tyru, když jsem pracoval v herně, přicházeli tam často za zábavou pastevcí z pouští poté, co prodali na trhu svá zvířata. Měli pro planiny přísloví. Říkávali: 'Dálka se ti usadí v očích.' Dosud jsem přesně nevěděl, co mají na mysli. Ať jim město nabízelo jakékoli kratochvíle, jakkoli pohodlnější a snadnější život, nikdy tam nevydrželi příliš dlouho. Stále je to táhlo zpátky do pouště. Ve

městě, říkali, si připadali jako „v kleci“. Nyní vím, co tím chtěli říct. Dálka se ti usadí v očích. Zvykneš si na tu rozlohu a otevřený prostor a poznáš, že tady můžeš dýchat z plných plic. Města jsou přecpaná a člověk splyne s davem. Tady si uvědomuješ sama sebe." Usmál se. "Nebo sami sebe, jak tomu je v mém případě. Nejsi unášena fanatickým rytmem života ve městě. Tvá duše si najde svoje vlastní tempo. Tady venku v rozlehlém tichu, kde klid ruší pouze lehké povzdechy větru, se sama duše otevírá. Navzdory nebezpečí, které zde číhá, působí poušť jasným a mírumilovným dojmem."

Překvapeně na něho pohlédla. "To byl úplný projev," řekla. "Jsi vždycky tak skoupý na slovo a věcný. Opravdu, to bylo skoro... poetické. Bard by to nevypověděl ve své písni lépe."

"Možná mám v sobě i kousek barda," řekl Sorak a rozesmál se. "Nebo ve mně vře krev elfčíka, který se tady cítí doma." Pokrčil rameny. "Kdo ví? Já jen vím, že jsem tady zvláště spokojený. Lesy Zvučících hor jsou mojí domovinou, ale mám pocit, že toto je místo, kam patřím."

"Možná opravdu je," řekla.

"Ještě si nejsem úplně jistý," odpověděl. "Uvědomuji si velkou náklonnost k tomuto otevřenému prostranství a jeho samotě - tím ovšem nechci říct, že nejsem vděčný za tvoji společnost - ale stejně nebudu vědět, kam patřím, dokud se nedozvím příběh mé minulosti."

Potom chvíli jeli v tichosti a každý se zabíral svými vlastními myšlenkami. Ryana přemýšlela, jestli Sorak vůbec kdy pozná pravdu o svém původu, a pokud ano, jak ho to poznamená? Bude pátrat po kmeni, z kterého pochází, a po lidech, kteří ho zapudili? A pokud je najde, co udělá? Když Sorak konečně vystopuje záhadného mistra jménem Mudrc - jestli se mu to podaří - splní tento v ústraní žijící čaroděj jeho očekávání? A když ano, jakou bude muset zaplatit cenu? A co když je jeho hledání odsouzeno k neúspěchu a rozčarování? Nečistí hledají tajuplného ochránce už tak dlouho, jak bardi o něm pějí své písně. Může Sorak doufat, že bez kouzel, která by mu pomáhala, bude úspěšnější tam, kde mocní čarodějové - králové selhali?

Jak dlouho bude Sorak hledat, než se vzdá svého záměru? Toužebně si přál odhalit pravdu o svém původu, po celou dobu, co ho znala. Nebyl mužem, který by se dal snadno odradit. Pro jeho dobro věřila, že uspějí, ať už jim bude trvat hledání jakkoli dlouho. Nebyl to sice život, ve který doufala, když si poprvé uvědomila, že Soraka miluje, ale byli alespoň spolu a dělili se o všechno, jak jen to bylo možné. Mohla toužit po něčem víc, ale byla spokojená s tím, co měla.

Na druhé straně, Sorak nikdy nebude spokojen, dokud nenajde odpovědi na otázky, které ho trýzní již od dětství. Nibenay bylo ještě na míle vzdáleno a představovalo pouze další zastávku na jejich výpravě. Neexistoval způsob, jak zjistit, kam povede jejich cesta potom. Pokud ovšem vůbec někam povede. Oba byli zapřísažlí vyznavači Cesty Ochránce, a i když Ryana porušila své přísahy jako kněžka villich, sliby, které dala jako Ochránkyně, dodrží do konce svého života. Ona a Sorak byli Ochránci, kteří směřovali k panství nečistého, do království Stínového krále. Brány Nibenay se otevrou, aby je přijaly, ale dostat se ven z města by mohlo být mnohem obtížnější.

Jízdou na kankovi získali ve srovnání s pěší chůzí časový náskok a kolem poledne narazili na místo, kde se od jihozápadu s jejich trasou křížila obchodní stezka z Tyru. Potom, co se pustili po široké, udržované a udusané cestě, postupovalo se jim mnohem snadněji.

Lyrik na chvíli vystoupil do popředí, aby zazpíval písničku, jednu z těch, kterou sestry kdysi zpívaly při práci v klášteře. Ryana se k němu přidala, neboť ráda opěvovala staré dobré časy, a Lyrik okamžitě sladil svůj hlas s jejím. Ryana si uvědomovala, že byla s přimhouřenýma očima pouze průměrný zpěvák, ale Lyrikův hlas byl nádherný. Sorak sám nerad zpíval. Měl příliš zádumčivou povahu a věděl, že se jeho hlasu dá leccos vytknout, ale Lyrik, používající Sorakova hrdla, neměl takové zábrany a dovolil svému hlasu, aby se vznášel k výšinám. Obratně sladil s Ryanou výšku svého hlasu, aby oba dva pěkně souzněly, a Ryana cítila, když zpívala, jak se její duše rozveseluje. Dokonce se zdálo, že i kank reaguje na písničku a srovnává do rytmu svůj krok.

Když skončili, Ryana se rozjařeně rozesmála. Poušť jí už nepřípadala tak skličující a alespoň na chvíli zahнала starosti. Na zrodu dne ji rozlehlost pouště, která se před ní rozprostírala, zastrašila - cítila se opuštěná, malá a nepatrná. Teď když se na poušť podívala Sorakovýma očima a když se prostor naplnil jejich písní, už se necítila pokořená. Vychutnávala doušky suchého pouštního větru a cítila, jak ji naplňuje klidem. Zakoušela pocit úplné svobody a vyhlížela se na širokých otevřených pláních, už ne vyděšená

nekonečnými průhledy, ale osvěžena. Možná to byla opožděná reakce po prodělaném boji s thraxem, kdy čelila svému strachu a porazila ho; možná to byl mírně houpavý pohyb jejich oře, který ji uklíbal, snad to byla radostí naplněná písnička; nebo všechny ty věci dohromady - nebo něco jiného, nedefinovatelného. Ale poušť si ji získala. Cítila se usmířená jak s ní, tak sama se sebou.

Když se temné slunce začalo ztrácet za horizontem, uviděli v dáli oázu, lemovanou vysokými vřetenovitými pouštními palmami a mohutnými rozsochatými pagafovými stromy, jejichž široké majestátní koruny, svěží a bujné dostatkem vláhy, se černě rýsovaly na oranžovém nebi. Blížili se ke Stříbrnému prameni.

"V oáze nás očekává společnost," řekl Sorak.

Podívala se na něho a zvedla obočí.

Usmál se a ukázal dolů na cestu. "Zase ses utápěla ve svých snech a nedávala jsi pozor. Nedávno tudy projela karavana. Stopa je ještě čerstvá."

"Není to od tebe fér plísnit mě, že si nevšímám takových věcí," řekla, "když ty se můžeš nechat unášet myšlenkami, zatímco Strážkyně je ve střehu."

"To je pravda," přiznal Sorak. "Mám opravdu neúměrnou výhodu. Omlouvám se."

"Bude příjemné setkat se s nějakými lidmi," řekla. "Karavana určitě veze nějaké zásoby a můžeme směniti kankčí med a doplnit naše potraviny."

"Já jsem měl spíš na mysli novinky z Nibenay," řekl Sorak.

"Ale tato karavana přijíždí z Tyru," namítla Ryana.

"Anebo přijíždí z Altaruku, což znamená, že původně mohla přijet z Gulgu. Tak nebo tak zájmy obchodních domů sahají daleko a jejich karavany putují široko daleko. Honáci budou mít nejnovější zprávy z měst."

Když slunce zapadalo a oni se dostali blíž, uslyšeli, jak se od pramene line hudba a vůně vařeného masa. Jejich zvíře zrychlilo, neboť ucítilo ochočené kanky, které karavana používala k nesení nákladu. Když kank nabíral na rychlosti, vzpomněla si Ryana, jak Sorak mluvil o kankcích jako o ploužících se stvořeních. Možná to tak připadalo elfčíkovi, který běhal s větrem o závod, ale Ryana byla nyní ráda, že se držela stranou, když se Skřek vypravil na divoké kanky - vojáky. Nikdy by nebyla schopná těmto tvorům utéci, kdyby bývali zaútočili.

Brzy rozeznali obrysy lidí, kteří se vpředu hemžili, a uviděli plameny táborového ohně. Když se přiblížili, muži najatí k ochraně karavany a jejího vzácného nákladu jim vyšli vstříc. Vypadali obezřetně a měli pro to asi dobré důvody. Pokud jim bylo známo, Sorak a Ryana mohli být zvědové útočného oddílu. Bandy marauderů byly známé tím, že se vmísily do karavany jako prostí poutníci nebo jako cestovatelé. Vlastně Sorak odhalil podobné spiknutí v Tyru, a zachránil tak karavanu jednoho z největších kupeckých domů před útokem tlupy marauderů z Mekillotských hor. O kmenech kočovných elfů se také vědělo, že občas napadají karavany, a pak ozbrojený doprovod najatý na její ochranu neměl žádnou šanci.

"Zůstaňte, kde jste, a představte se!" vykřikl jeden ze strážců, když se přiblížili.

Sorak zastavil kanka a zvolal: "Jsme jenom dva poutníci na cestě do Nibenay."

"Sesedněte tedy a přistupte blíž," řekl průvodce karavany. Ostatní stáli s připravenými zbraněmi, pohotová ke střelbě při jakémkoli náznaku zrady.

Ryana si všimla, že se rozestoupili a pozorovali nejen je, ale i stezku za jejich zády a celé okolí tím směrem pro případ, že by jejich příjezd měl odvést pozornost od útoku tlupy ozbrojenců. Tito muži byli dobře vycvičení, ale to je nepřekvapovalo. Bohaté kupecké domy si mohly najmout ten nejlepší doprovod. Zisk kupeckých domů plně závisel na karavanách, a tak nešetřily, když se jednalo o jejich ochranu.

Karavany bychom mohli rozdělit do dvou základních kategorií, ty, které postupují pomalu, a rychle jedoucí karavany. Výhodou rychlé karavany, jako byla tato, bylo, že cesta trvala kratší dobu, a přinesla tudíž vyšší zisk. Cestujícím, kteří jeli z jednoho města do druhého, se prodávala místa a poplatek obyčejně zahrnoval pronájem ochočeného kanka a základní potřeby na cestu jako jídlo a vodu. Místo první třídy nabízelo více luxusu, ale samozřejmě za zvláštní příplatek. Pomalé karavany vezly zpravidla těžký náklad, a protože pomalý postup z nich činil snadnější kořist pro útočníky, najímaly si těžce ozbrojené vozy tažené mekillotskými ještěry. Kromě ozbrojených hlídek a honáků putovala celá

karavana uvnitř mohutných opevněných hradeb. Tento zvyk měl své výhody i nevýhody. Bylo to pomalé, líné cestování, kdy pasažéři jeli uvnitř vozů. Tam však nastalo brzy nesnesitelné vedro, navzdory otevřeným větracím otvorům, a tak tyto stěsnané prostory nebyly velmi vhodné pro ty, kteří měli citlivý nos. Protože mekilloti byli obrovští, pomalu se pohybující tvorové s loudavou povahou, honáci neradi zastavovali, a přestávky k odpočinku bylo tedy málo a po dlouhých intervalech. Mekillotští obři byli také těžko zvládnutelní. Dokonce i jejich vůdci, ovládající psioniku, byli občas sežráni, pokud se nerozvážně dostali do blízkosti jejich dlouhých jazyků. Většina cestovatelů si raději objednávala jízdu s rychle postupující karavanou, třebaže to znamenalo být po celou cestu vystaven živlům a nebezpečí.

Když Sorak a Ryana došli ke kapitánovi ozbrojeného doprovodu, mohli si celou společnost lépe prohlédnout a strážci karavany měli zase lepší výhled na ně. Byla to smíšená skupina, sestávající převážně z lidí a několika pololidských míšenců. Všichni byli velmi dobře vyzbrojeni a v perfektní fyzické kondici. Ryana věděla, že tu nebyli všichni. Někteří byli rozmístěni jako hlídky po obvodu oázy, zatímco jiní drželi stráž u zboží proti případným chmatákům nebo odpočívali v táboře. Byla to velká karavana, kterou netvořil pouze řetězec nákladních kanků a jízdní zvířata, ale také velký počet lehkých, částečně uzavřených vozů, které táhli jeden nebo dva kankové v postrojích. To znamenalo, že s karavanou cestovaly nějaké důležité osoby.

Když Ryana pohlédla za muže směrem k táboru v oáze, podezření se potvrdilo. Uviděla několik prostorných, pohodlných stanů, které byly vztyčeny mezi palmami a před kterými stály stráže. Jak se tak dívala, z jednoho stanu vyšel muž oblečený v roucho, pohlédl jejich směrem a pohodlným krokem zamířil k nim. Hlouček stráž se seřadil po jeho boku.

"Nosíš u sebe nádherný meč, poutníku," řekl kapitán doprovodné stráže a pozorně si Soraka prohlížel.

"I poutník se musí něčím bránit," řekl Sorak.

Pohled kapitána sjel opět k meči a pak pravil: "Tohle se zdá být docela spolehlivý prostředek ochrany. Tvar pochvy napovídá, že se jedná o poněkud neobvyklou čepel."

A tak tomu ve skutečnosti je, pomyslela si Ryana. A kdyby byl kapitán elf, a ne člověk, poznal by, že je to Galdra, legendární meč elfího krále.

"Mohu ho vidět?" zeptal se kapitán.

Sorak sáhl po rukojeti a potom na okamžik zaváhal, když viděl napětí ostatních průvodců. Pomalu obnažil Galdru. Pohled na něj vyvolal mezi žoldnéry okamžitou reakci.

"Ocel!" zvolal kapitán a civěl na strašlivě zakřivenou čepel. "Ten musí stát celé jmění. Jak se takový meč mohl dostat do rukou prostého poutníka?"

"Byl to dar od jednoho starého, velmi moudrého přítele," řekl Sorak.

"Opravdu? A kdo byl ten tvůj přítel?"

"Nejvyšší Paní Varanna z kláštera kněžek villichi."

Tahle zpráva také vzbudila velký zájem kolemjdoucích, kteří si začali mezi sebou něco bručet.

"Ticho!" nařídil jejich kapitán a oni okamžitě uposlechli. Nespustil ze Soraka oči. "Villichi jsou ženským řádem," řekl. "Je všeobecně známo, že do svého kláštera nepouštějí žádného muže."

"Navzdory tomu tam byl Sorak vychován," ozvala se Ryana.

"Sorak?" Muž oděný v rouchu se objevil za kapitánem. Stráže po jeho boku se lehce dotkly jílců svých obsidiánových mečů. "Znám to jméno. Jsi ten, který zabránil útoku na poslední karavanu, která odjížděla z Tyru?"

"Ano, jsem," řekl Sorak.

"Tvrdí to, protože mu to přichází vhod, ať už je to pravda, nebo lež," řekl kapitán. "Jak máme vědět, že je to právě on?"

"Je jediný způsob jak to zjistit," řekl muž oděný v rouchu a obrátil se k Sorakovi, řka: "Byl bys tak laskav a shrnul si kapuci svého pláště?"

Sorak zasunul meč do pochvy a udělal, jak mu bylo řečeno. Při pohledu na jeho tvář a zašpičatělé uši to znovu mezi muži zašumělo.

"Elf!" zvolal jeden z mužů.

"Ne, není na to dost vysoký," řekl jiný.

"Potom je to půlelf?"

"Ani jedno, ani druhé," řekl muž v rouchu. "Je elfčík."

"Elfčík?" řekl kapitán a svažtil čelo.

"Zčásti elf a zčásti půlčík," řekl muž v rouchu.

"Ale takové stvoření neexistuje, můj pane," namítl kapitán. "Každý ví, že elfové a půlčíci jsou smrtelní nepřátelé."

"Nicméně on je přesně to," řekl muž oděný v rouchu. "A je skutečně ten, za koho se vydává. Už jsme se s ním potkali."

"Byl jsi U Křišťálového pavouka," řekl Sorak, který si konečně zařadil muže.

"A dost jsem prohrál, jestli si dobře vzpomínám," řekl s úsměvem muž v rouchu. "Ale ztratil bych mnohem víc, kdybys neodhalil falešného hráče, který mě podváděl. Nevyčítám ti, že jsi mě hned nepoznal. Tebe si však každý zapamatuje." Obrátil se k vůdci ozbrojeného doprovodu. "Tento elfčík je přítelem kupeckých domů, kapitáne. Mimochodem, třebaže obdivuji vaše bojové umění, sotva byste si přál zkřížit svůj meč s jeho. Viděl jsem, co umí. Vlastně celá společnost, která je tady, by stěží porazila tyhle dva. Nebo jste si ještě nestačil všimnout, že jeho společnice je kněžka villichů?"

Kapitán, který soustředil svou pozornost pouze na Soraka, si pozorně prohlédl Ryanu. "Odpusť, má paní," řekl a uctivě kývl hlavou. "A ty také, elfčíku. Jestli se sám Lord Ankhor za vás zaručuje, potom je můj meč k vašim službám. Dovolte mi, abych vás osobně doprovodil do tábora." Luskal prsty na jednoho z ostatních. "Postarej se o kanka."

Jeden ze žoldnéřů se hrnul dopředu, aby splnil rozkaz, ale když míjel Soraka, uchopil jej Sorak za paži.

"Být na tvém místě, tak bych to nedělal," řekl.

"Umím zacházet s tím hloupým zvířetem," řekl sebevědomě žoldněř, vyprostil se ze Sorakova sevření a zamířil ke kankovi. S překvapivým výkřikem uskočil právě včas, protože kank po něm chňapl svými klepety.

"Varoval jsem tě," řekl Sorak. "Tento kank je divoký."

"Divoký?" řekl strážce překvapeně.

Sorak v tuto chvíli umožnil Skřekovi, aby se dostal do popředí a aby kankovi pomocí psioniky rozkázal přidat se k ostatním zvířatům v koloně. Když se obrovský kank dal do pohybu směrem ke krotkým kankům, Sorak opět ovládal své tělo a řekl: "Dohlédněte jen, aby měl krmení v dosahu. Ale řekněte honákům, ať se drží v bezpečné vzdálenosti."

"Jsi samé překvapení," řekl Lord Ankhor. "Pojď. Jsi hostem v mém stanu. A pozvání platí samozřejmě i tobě, kněžko."

"Jsi tedy z Ankhorského rodu?" zeptal se Sorak.

"Jsem Pán z Ankhoru," odpověděl jejich hostitel, když kráčeli k jeho stanu, doprovázeni dvěma strážemi a jejich kapitánem. "Můj otec, Lord Ankhor Starší, je patriarchou našeho rodu, ale je churav a stár. Už dva roky vyřizují všechny záležitosti našeho rodu a v karavaně, kterou jsi zachránil před maraudery, jsem měl menší majetek ve zboží, které vezla. Dozvěděl jsem se o tom až po našem setkání U Křišťálového pavouka. Doufal jsem, že budu mít příležitost ti poděkovat, ale potom jsi náhle odjel. A musím dodat, že jsi za sebou nechal pěkně vřící město."

"Vřící?" podivil se Sorak.

"Lidé nemluví o ničem jiném, než jak jsi překazil plánovaný převrat templářů ve městě. V Tyru si tě budou pamatovat dlouho. Každý mluví o Sorakovi - Nomádovi. Myslím, že jsi položil základy nové legendy."

"Takže ty jsi odjel z Tyru až po nás?" zeptala se Ryana. "Jak to, že karavana tady byla dřív než my, a měla přitom před sebou delší cestu?"

"Protože tato karavana nejede z Tyru," řekl Lord Ankhor. "Vyrazila z Gulgu, pokračovala přes Altaruk a nyní je na cestě do Uriku. Jel jsem jim vstříc, doprovázen menším oddílem najmutých ochránců karavany, abych se s nimi setkal u pramene. Táhle jsou mé vozy. Nechal jsem si je speciálně navrhnout. Jsou lehké a rychlé. Člověk musí v této době cestovat velmi rychle, aby předstihl konkurenci."

"Máte obchodní zájmy v Uriku?" zeptal se Sorak. "Není to v tento čas nebezpečné?"

"Myslíš proto, že král Hamanu si brousí zuby na Tyr?" řekl Lord Ankhor. Mávl odmítavě rukou.

"Kupecké domy se nemíchají do politiky. A Hamanu si nemůže dovolit, aby politické smýšlení narušilo

obchod. Jeho ekonomické postavení je závislé na našich domech. V kupeckém cechu koluje přísloví: „Dříve nebo později bude každý obchodovat s každým.“ Dokonce v době válek kupecké domy prosperují. V určitém ohledu jsme mocnější než králové. Samozřejmě, nesluší se to říkat.”

Když procházeli táborem, lidé shromáždění kolem ohňů, kde se vařilo, otáčeli hlavy a dívali se po nich. Pohledný mladý Lord Ankhora ve svém skvostném oděvu byl impozantní osobností, ale Ryana si všimla, že to byla ona a Sorak, kdo vzbuzoval takovou pozornost. Většina lidí tísnicích se u ohnišť byla zaměstnanci kupeckých rodin, zkušení ochránci karavan a tvrdí honáci, ale bylo tam i několik cestujících, kteří podnikali dlouhou cestu a pro které setkání s druhými cestovateli pouští, zvláště pak se dvěma, kteří putovali úplně sami, bylo neobvyklou událostí.

Co se týkalo Ryany, snažila se ignorovat jejich zvědavé pohledy. Ohrnovala nos nad vůní opékaného masa, která se linula z rožňů nad ohništi. Ale současně s překvapením zjišťovala, že se jí sbíhají sliny. Došli k prostornému stanu Lorda Ankhora, který byl dokonce větší než některé domy v tyrských slumech, a jeden ze strážců odhrnul plachtu zakrývající vchod. Vnitřek stanu byl rozdělen do dvou komnat, které byly oddělené vkusným goblénem, jenž visel mezi nimi. Ve vstupní komnatě byl postaven stůl s několika židlemi, lampami, psacími potřebami a účetními svítky.

„Tak vypadá moje kancelář, když jsem na cestách,“ vysvětloval Lord Ankhora a vedl je k prostornější zadní komnatě stanu. Odhrnul goblén. „Prosím, pojdte dál a udělejte si pohodlí. Zrovna jsme chtěli povečeřet. Bylo by nám ctí, kdybyste se k nám přidali.“

Když Sorak a Ryana prošli pod tapisérii, kterou přidržoval Lord Ankhora, oba zůstali stát a v úžasu hleděli na to, co je tam očekávalo. Zadní část stanu byla mnohem prostornější než vstupní komnata a podlaha byla vystlána měkkými tlustými dražskými koberci, které byly mistrovským dílem. Několik pánví se žhavým uhlím, rozmístěných po obvodu komnaty, dodávalo místnosti teplé, intimní osvětlení a kouř se vlnil otvorem ve střeše. Z pánví se linula sladká, pronikavá vůně lístků kopretin, která nejen provoněla vzduch ve stanu, ale odháněla také obtížný hmyz. Po komnatě byly roztroušeny jemně vypracované, pohodlné polštáře a uprostřed, asi jednu stopu nad zemí, se zvedal dlouhý, nízký stůl. Stůl byl zarovnán sadami nádobí, které by mohly konkurovat těm, na kterých se servírovalo v palácích čarodějů - králů. Byly zde láhve vína, karafy s vodou, džbánky s kankčím medem a šálky kouřícího horkého čaje, připraveného z pouštních bylin. Lord Ankhora zjevně rád cestoval obklopený značným luxusem. Jakkoli okázalé bylo prostředí, jejich pozornost mnohem víc upoutali další přítomní ve stanu. Kolem stolu na polštářích seděli dva muži a jedna žena.

První z mužů byl znatelně starší než ostatní, měl po ramena dlouhé šedé vlasy a dlouhý, ale dobře pěstěný vous. Jeho tvář byla vráscitá a vyzáblá, ale pohled jeho světle modrých očí byl plný života a energie. Byl oděn v roucho stejně nákladné jako Ankhora, ale umírněnější, a hlavu mu zdobila čelenka vykutá ze stříbra, s vyrytým emblémem Ankorského rodu.

Druhý muž byl mnohem mladší, mohlo mu být něco přes dvacet, vlasy nosil zastřižené těsně pod ramena a měl pod nosem malý, dobře pěstěný úzký knírek a kozí bradku, které si nepochybně nechal narůst, aby vypadal starší. Přes nahou svalnatou hrud' měl oblečenou vestu z kůže erdlu; stejné chrániče na rukách; jemné proužkované kalhoty z kirské kůže a vysoké mokasíny. Když ne držení jeho těla, tak jeho šperky, zvláště vykládaná dýka u jeho pasu, prozrazovaly, že se jedná o muže z vyšších společenských vrstev.

Ale žena byla ze všech nejúžasnější. Byla mladá, přibližně stejného věku jako Ryana, velmi krásná, s dlouhými, nápadně jemnými blond vlasy, které v kaskádách padaly na její ramena. Oči měla barvy indigové modři a krása její tváře byla jen podtržena dokonalostí jejího těla. Byla oděna poskrovnu, kromě podprsenky z jemného modrého hedvábí, ozdobené zlatými kroužky, měla pouze sukni, jež spadala přes její plné boky a byla hluboko prostřižená kvůli pohodlnější chůzi, při které jí odhalovala dlouhé, nádherné nohy. Její bosá chodidla byla hlad'oučká a čistá, bez jediného mozolu a její útlé kotníky objímaly zlaté náramky stejně jako její zápěstí a paže.

„Přátelé, vedu vám dnes k večeři hosty,“ řekl Lord Ankhora. „Dovolte, abych vám představil Soraka - Nomáda, o kterém jsem vám již vyprávěl, a jeho společníci, kněžku... promiň mi, má paní, ale bláhově jsem se zapomněl zeptat na tvé jméno.“

„Ryana.“

"Kněžku Ryanu," řekl Ankhor a lehce se jí poklonil. "Omlouvám se. Dovolte, abych vás seznámil s Lyanem, ministrem financí Ankhorského rodu -," starší muž se zdvořile uklonil, zatímco Ankhor pokračoval v představování, "- vikomt Torian, pocházející z nejvýznamnějšího rodu v Gulgu --," tmavý vousatý mladý muž opětoval jejich úklony sotva znatelným pohybem hlavy, "- a konečně to nejlepší nakonec, Její Výsost, princezna Korahna, nejmladší dcera poslední královské choti Jeho Nejjasnější Milosti Stínového krále z Nibenay."

4

Jakkoli úchvatná byla shromážděná společnost, poslední představovaný vyrazil Ryaně dech. Nejjasnější princezna z Nibenay, dcera čaroděje - krále cestuje s obchodní karavanou! Bylo to něco neslýchaného. Členové královských rodin na Athasu zřídka opouštěli své honosné, dobře opevněné palácové komplexy, a už vůbec ne svá města. Najít tuto zhýčkanou ušlechtilou květinu, jak cestuje s karavanou nekonečnou širokou athaskou planinou, bylo do nebe volající. Její přítomnost zde nebyla pouze šokující, ale porušily se tím všechny staré tradice, a Ryana nemohla najít důvod, který princezna mohla mít pro to, že je zde, a jak je možné, že to její královská rodina vůbec dovolila.

"Prosím, posaďte se a přidejte se k nám," řekl Lord Ankhor.

Ve svém zmatku a překvapení se Ryana chystala vyhovět pozvání, když najednou Sorak prolomil ticho a promluvil.

"Co nejuctivěji se omlouvám, Lorde Ankhole. Nemám v úmyslu urazit tvou pohostinnost, ale moje sliby mi zakazují lámat chléb spolu s nečistým." Vyhybal se pohledu na princeznu, ale všem přítomným bylo jasné, koho má na mysli.

Ryana zatajila dech. Její sliby jí samozřejmě také bránily přijmout pohostinství u nečistého, ale vzpomněla si, že slevila ze svých předsevzetí kněžky villichí už tím, že opustila bez dovolení paní Varanny klášter. Sorak neskládal sliby jako kněžky villichí, ale oba dva přísahali, že budou žít podle Cesty Druidů a Ochránce, a to byly sliby, které byla rozhodnutá dodržet. Nicméně svojí řečí se Sorak dopustil nevýslovné urážky královského rodu z Nibenay. Byl to neodpustitelný přečin.

K velkému překvapení vikomt Torian stěží potlačoval smích. "No, tento elfčík má skutečně pevné nervy - to musím přiznat."

Ovšem, pomyslela si Ryana, nebyl to jeho rod, který byl uražen. Příslušníci šlechtické rodiny z Gulgu, stejně jako z jiných měst, byli aristokraté, nebyli královského původu, a jestli někteří z nich studovali nebo provozovali nečistou magii, dovedli to udržet v tajnosti. Pohlédla na princeznu, jak odpoví, a očekávala zuřivý hněv a jako trest požadavek vytrhnout Sorakovi jazyk, ne-li ztrátu jeho života. Princeznina odpověď ji však úplně omráčila.

"Lord Ankhor je příliš zběhlý ve složitých diplomatických a společenských vztazích na to, aby udělal takovou chybu a pozval vyznavače Cesty ke stolu s nečistým," řekla klidně hlasem tak jemným jako její skvostný oděv. "Nepochybně se divíte, proč královská dcera, princezna z Nibenay, cestuje s karavanou. Byla jsem vyhoštěna ze své země, neboť jsem se dopustila velkého zločinu tím, že jsem přijala sliby Cesty Druidů. Neporušíte své přísahy, když pojdete u tohoto stolu. Já jsem také vyznavač Cesty."

"Ty?" uklouzlo Ryaně. "Ale jsi přece dcera čaroděje - krále! Jak je to možné?"

"Moje matka mě porodila, když byla sama ještě velmi mladá," odpověděla princezna Korahna, "a její postavení jí nedovolovalo věnovat se výchově svého dítěte. Řekli mi, že v královských rodinách je to běžné. Pečovala o mě chůva - jedna z palácových templářek - a úplně v rozporu s tradičními zvyky mě naučila číst. I když templáři slouží nečistým, mají ve svých knihovnách kopie spisů ochránců, aby lépe rozuměli opozici. Ve třinácti jsem některé z těchto spisů našla v knihovně a potají je začala studovat, zpočátku z pouhé zvědavosti. Nakonec jsem konvertovala."

"Ale přísaha Cesty Ochránce musí být skládána za přítomnosti Ochránce," řekla užaslá Ryana.

"A také byla," odpověděla princezna. "Přestrojila jsem se a pozdě v noci jsem se vyplížila z paláce v naději, že najdu učitele pro své studium. Podařilo se mi zkontaktovat Bratrstvo zahalených. Po počátečním šoku, kdy se dozvěděli, kdo vlastně jsem, si rychle uvědomili výhodu mít ve svém středu obrácenou dceru čaroděje - krále. Přesto mě podezírali a trvalo dlouho, než jsem získala jejich důvěru. Časem poznali, že to myslím upřímně, a mohla jsem složit slib."

Ale moje matka čírou náhodou odhalila můj tajný život. Moje templářská chuva byla za to, že mě naučila číst, popravena. Když jsem se to dozvěděla, byla jsem pevně rozhodnutá veřejně se zřeknout své rodiny a přihlásit se k Ochráncům, ale než jsem tak mohla učinit, má matka mě uvěznila a vyhnala z města."

"A tvůj otec?" zeptal se Sorak. "Jak reagoval on?"

"Nevím," řekla Korahna. "Jsem si jista, že moje matka mu nic neřekla, ale jakmile se členové Bratrstva zahalených dozví, jaký mě potkal osud, určitě to rozhlásí. Nibenay dnes moc nedbá o jeho rodinu, ale určitě o tom uslyší. Nezávidím své matce okamžik, kdy se o tom dozví."

"Kam nyní půjdeš?" zeptala se Ryana.

"Kam Lord Ankhor uzná za vhodné," odpověděla jednoduše. "Takřikajíc je po dobu této cesty mým žalárníkem."

"Ale Vaše Výsosti, velice mi křivdíte. Vy víte, že tomu tak není," protestoval Ankhor. "Stavíte naši výpravu do špatného světla." Obrátil se k Sorakovi a Ryaně s vysvětlením: "Ankhorský rod byl pověřen chotí krále, aby zprostředkoval cestu, doprovodil její dceru a poskytl jí ochranu. Nejsem v žádném případě jejím žalárníkem, a když se rozhlédnete kolem, tak uvidíte, že toto sotva může být vězeňská cela."

"Nebojíš se toho, co podnikne Stínový král, až se dozví, do čeho ses zapletl?" zeptal se Sorak.

Ankhor jen pokrčil rameny. "Nespáchal jsem vůbec žádný zločin," řekl. "Ve skutečnosti jsem neměl jinou volbu. Ankhorský rod by si sotva mohl dovolit odmítnout příkaz královny manželky. Byla by to velká urážka královské dynastie z Nibenay. Pokud vím, jednal jsem v souladu s přáním Stínového krále, které vyslovila jeho nejmladší královna."

"Moc dobře víš, že tomu tak není!" zvolala Korahna.

"Ach, opravdu to vím, Vaše Výsosti?" zeptal se Ankhor. "Moji vyslanci v Nibenay přijali v dobrém úmyslu jménem našeho rodu tento úkol od vaší matky, chotí krále. Dohlédli na to, abyste byla bezpečně dopravena do Gulgu a abyste dostala prvotřídní cestovní místo v této karavaně. Sám vikomt Torian se uvolil doprovázet vás na důkaz dlouhodobých přátelských vztahů mezi jeho rodinou a naším kupeckým domem. Já sám jsem se s vámi tady setkal poprvé."

"Ale víte, jak se věci mají, protože jsem vám to řekla," namítla princezna.

"Také jste mi řekla, že se otevřeně hlásíte k Ochráncům, a že jste proto vypovězena ze svého království," řekl chladně Ankhor. "Za těchto okolností mi ztěží můžete vyčítat mé přesvědčení, že plním přání vašeho otce."

"Jak už jsem poznamenala, Lord Ankhor je výborně znalý intrik diplomacie," řekla Korahna. "Zvlášť když se jedná o jeho vlastní prospěch. Věřím, že moje matka šlechticům z Ankhoru dobře zaplatila."

"Opravdu, výborně," řekl vikomt Torian. "Neznal jsem důvody vaší hořkosti, Vaše Výsosti. Bezpochyby se ale vaše matka obávala Stínového krále, co udělá, až se dozví o vaší zradě, neboť tak to bude zcela určitě chápat. Matka především instinktivně chrání své dítě. Chtěla vás pouze uchránit před zlem."

"A proto je jí můj další osud lhostejný," řekla hořce Korahna.

"Ve vši úctě, Výsosti," odpověděl Torian, "sama jste na vině, když jste se prve spojila s Bratrstvem zahalených. V Nibenay, stejně jako v Gulgu, je to zločin, který se trestá smrtí. Sama jste strčila hlavu do oprátky. Měla byste být své matce vděčná, že vám zachránila život. Nebo myslíte, že by váš otec prostě jen přimhouřil oči nad takovou aktivitou své dcery? Manželky daly Stínovému králi víc dětí, než má celá moje rodina služebnictva. Pochybují, že by se ho nějak zvlášť dotkla ztráta jedné dcery, která zbloudila a která by byla ostudou pro celý královský palác."

Ryana s úžasem sledovala tento rozhovor. Sorak jen tiše naslouchal, ale zdálo se, že to byl skrytý manévr. Ryana ho silně podezřívala, že jen neposlouchá. Nepochybně umožnil Ochránkyni, aby prozkoumala Ankhorovu a Torianovu mysl a myšlenky Korahny, aby zjistil, co je pravda. Co ji samotnou opravdu udivovalo, bylo to, jak Ankhor dával ruce pryč od celého tohoto podniku. Vůbec nevěnoval pozornost rozhovoru, který se odehrával před jeho očima. Pak si ale pomyslela, proč by taky měl? Cítil se v bezpečí. Jeho rod přijal posláni z rukou královské chotí. Odmítnout by byla urážka. Dosud podle toho, jak se vyvíjely události, byl v právu. On nebo Torian nebo jeho vyslanci opravdu neměli jinou volbu. Co se týče jeho činů, mohlo mu být lhostejné jejich svědectví. Ona i Sorak byli Ochránci a moc dobře věděli, jaký by byl jejich osud, kdyby padli do rukou nečistého krále.

"Musíme pořád mluvit o tak skličujících věcech?" řekl Ankhor. "Jen tím naše hosty unavujeme. Pojd'me, je prostřeno k večeři a víno je vynikajícího ročníku. Nechme si chutnat."

"Pravda," souhlasil Torian. Obrátil se k Sorakovi. "Tak ty jsi ten, který překazil plán marauderů vydrancovat karavanu z Tyru. Velmi bych si přál dozvědět se víc podrobnosti."

"Není toho mnoho na vyprávění," odpověděl Sorak. "Náhodou jsem narazil na spiklence a ohlásil to tyrskému Sboru poradců."

"Určitě se toho událo víc," řekl Torian. Pohlédl na Ryanu. "Obávám se, kněžko, že tvůj přítel je přespříliš skromný."

"Sorak toho nikdy moc nenamluvil," odpověděla Ryana.

"Chválihodná vlastnost," řekl na to Torian. "Ačkoli si zase ničím nepestříme naši večeři. A co ty? Kam směřuješ na své pouti?"

Ryana na chvíli zaváhala s odpovědí a pohlédla na princeznu, která upadla v umíněné mlčení. "Do Nibenay," řekla.

V tu ránu se na ni Korahna na chvíli zadívala a potom rychle odvrátila pohled.

"Skutečně? To je dlouhá cesta," řekl Torian. "Škoda, že vám nemůžeme poskytnout doprovod. Tato karavana je na cestě do Uriku."

"Ano, to nám již řekl Lord Ankhor," řekla Ryana. "Přesto jsme vděční za vaše pohostinství. Musíme se znovu vydat na cestu za svítání."

"Nibenay není zdaleka tak pohostinný k ochráncům jako Ankhorský rod," řekl Torian.

"To je pravda," souhlasil Lord Ankhor, "ale kněžky villichí nepraktikují magii, a i když je jejich řád zasvěcen Cestě Druidů, nezabývají se politikou. Čímž jsem chtěl říct, má paní, že třebaže tě tam neuvítají s otevřenou náručí, je nepravděpodobné, že bys tam měla potíže."

Ryana se nezdržovala s vysvětlováním, že není ve skutečnosti na pouti, alespoň ne na takové, jak se on domnívá, a že pátrají po Mudrci, což činí jejich cestu naopak velmi "politickou".

"Překvapuje mě, že jste si vybrali severní trasu kolem hor," řekl Torian. "Jižní stezka přes Altaruk a Gulg by byla kratší."

"Cesta přes Kamennou pustinu a Hraniční hory bude ještě kratší," řekla.

Jak Ankhor, tak Torian se napřímili a v úžasu na ni zůstali hledět. "Vy plánujete přejít pustinu?" zvolal Ankhor. "Při vši účtě, má paní, to by bylo velmi nerozumné."

"Bylo by to víc než nerozumné," řekl Torian. "Bylo by to šílenství."

"Můj mladý přítel tím chce naznačit...," začal Ankhor a snažil se zmírnit Torianův slovní výraz, ale Torian ho přerušil.

"Řekl jsem přesně to, co jsem měl na mysli," řekl. Podíval se na Soraka. "Jestli plánuješ vzít tuto kněžku přes pustinu, pak ji ženeš do spárů smrti. Žádný člověk, který se pokoušel přejít pustinu, se nedožil toho, aby mohl vykládat svou hrůzostrašnou historku!"

"Ale já nejsem člověk, mylord," řekla Ryana. "A můj přítel také ne. Je elfčík."

"Neptáme se na vaše schopnosti, má paní," řekl Lord Ankhor. "Je známo, že kněžky řádu villichí jsou od malička cvičeny, aby se uměly vypořádat se všemi protivenskými, a tady Sorak je nepochybně velmi zdatný a odolný. Ale považte, jaký terén hodláte přejít. Na celém Athasu neexistuje drsnější a nebezpečnější kousek země, než je Kamenná pustina. Nenajdete tam nic k jídlu ani pro sebe, ani pro své zvíře. Není tam voda. Půda je tam samá skála a je nesnadné ji přejít, což ztěžuje postup. Je zhola nemožné cestovat rychlejším tempem. Přes den slunce tak spaluje planinu, že žár propálí vaše boty až na kůži. A to nemluvím o dravcích, kteří tam obcházejí."

"A kdybyste nějakým zázrakem přežili cestu přes planinu, budete muset ještě překročit hory, které se tyčí na jejím konci," dodal Torian. "A podle zpráv jednoho, který je zdolal, není to vůbec snadná cesta. Ani bezpečná. Samozřejmě, pokud se pokusíte přejít pustinu, nemusíte si dělat starosti o bezpečný přechod hor. Nikdy k nim nedojdete."

"Má pravdu," řekl Ankhor. "Na mapě se skutečně může zdát cesta kratší, ale mapa nepoví všechno. A nikdo dosud nezmapoval pustinu. Co nejdůrazněji vás žádám, abyste to ještě jednou zvážili."

Ryana se chystala odpovědět, když promluvil Sorak.

"Nepochybně jste s mylordem Torianem mnohem lépe obeznámeni s touto částí země než my dva a jsme

vám vděční za varování. Jakou trasu byste nám doporučili?"

Ryana na něho překvapeně pohlédla, ale nic neřekla.

"No, pokud pojedete odtud ať už severní, nebo jižní trasou, vzdálenost bude přibližně stejná," řekl Ankhor. "Ale když půjdete jižní stezkou, budete se moci zastavit v Altaruku a pár dní si odpočinout, než budete pokračovat dál. Altarucká obec je sídlem našeho obchodního impéria. Stačí zmínit mé jméno, a v domě mého otce se vám dostane vřelého přivítání a péče po celou dobu, po kterou budete chtít zůstat."

"A svoji cestu budete moci ještě jednou přerušit v Gulgu," řekl Torian, "kde se vám dostane zase pohostinství na mém rodinném panství."

"Jste oba dva velmi laskaví a velkorysí," řekl Sorak. "Vydáme se tedy jižní stezkou, jak nám radíte."

"To je tedy velká úleva," řekl Ankhor. "Jen pomyslet, že by se Torian nezeptal na vaši cestu... Raději nebudeme domýšlet, co se mohlo stát."

"Měli jsme štěstí, že jsme vás potkali," řekl Sorak. "Ať už se jakkoli cítíš ke mně zavázán, tvoje dluhy jsou splaceny."

Ankhor se usmíval. "Výborně. Mám rád, když jsou účty v pořádku. Plánujete tedy vyrazit časně zrána?"

"Ano, jelikož máme před sebou dlouhou cestu, bude nejlepší vyjet včas," řekl Sorak.

"No, já sám nejsem ranní ptáče," řekl Ankhor, "takže nebudu brát jako urážku, když odjedete dřív, než se vzbudím. Musíme se tedy rozloučit ještě dnes a dohlédnu na to, aby vám nachystali čerstvé zásoby potravin. Smím vám pro dnešek nabídnout ubytování v jednom ze svých stanů?"

"Děkujeme," řekl Sorak, "ale už jsi ve své štedrosti učinil dost. Je teplá noc a my raději spíme pod širým nebem po způsobu druidů. Utáboříme se na opačné straně pramene, aby náš časný odjezd nerušil ostatní."

"Jak je libo," řekl Ankhor. "A nyní ti, Toriane, musím vyprávět, jak mě zde můj přítel zachránil, abych neprohrál vlastní košili s čertovsky vychytralým podvodníkem v jedné tyrské herně, která se jmenovala U Křišťálového pavouka..."

Když vyšli ze stanu Lorda Ankhora a nesli si své vaky, které pro ně nechal nachystat, obešli jezírko oázy a zamířili k místu, kdy byli u kůlů přivázání kankové. Ryana vzhlédla k Sorakovi a řekla: "Byl jsi k našemu hostiteli neupřímný. Zjistila Ochránkyně, že má postranní úmysly?"

"Zjistila jsem, že Lordu Ankhorovi se dá věřit, pokud se jedná o jeho vlastní zájmy," odpověděla Ochránkyně, která vystoupila do popředí, aby sama zodpověděla její otázky.

"A vikomt Torian?"

"Vikomt Torian je velmi sebevědomý," řekla Ochránkyně. "Počítal s možností, že prověříme jeho myšlenky, ale čekal, že to budeš ty, která je prozkoumá. Ty samozřejmě telepatii neovládáš, ale Torian ví, že vilichi někdy používají telepatii jako jeden ze svých psionických darů. Nebyl si jist, zda toto nadání máš, ale byl na tuto možnost připraven."

"Chceš tím naznačit, že se zaštitil?" zeptala se Ryana.

"Právě naopak," odpověděla Ochránkyně. "Nechal své myšlenky obnažené, aby ukázal své sebevědomí a demonstroval svoji přímost. Opravdu velmi zajímavý mladý muž. Málo lidí si tak věří."

"A co jsi našla, když jsi nahlédla do jeho mysli?"

"Soukromé zájmy a hrdost, která pramení z vědomí své vlastní hodnoty, a také velmi silné vlastenecké cítění, které chová ke svému městu. Vikomt Torian je ctižádostivý mladý muž, ale umí své ambice krotit silnou dávkou praktičnosti a realismu. Princezna Korahna pro něho představuje obrovskou příležitost. Proto se také rozhodl osobně ji doprovázet na této cestě."

"Jakou příležitost?"

"Mezi městy Gulg a Nibenay existuje už dlouhá léta rivalita, která má kořeny částečně v konfliktu kvůli nerostnému bohatství Hraničních hor a částečně ve vzájemné nesnášenlivosti jednotlivých vládců. Kdyby se Torian oženil s Korahnou, měl by za ženu princeznu z královského rodu z Nibenay a posílil by svoje postavení nejen v Gulgu, ale i v Nibenay samotném. V minulosti Stínový král nedopustil, aby se některý z jeho potomků mužského rodu, které mu porodily jeho ženy, dožil rána, a tím si zajišťoval neohroženost svého trůnu. Jeho dcery, když dosáhly přibližně Korahnina věku, dostaly hodnost templářek. Torian ví, že od té doby, co se Stínový král vydal na cestu proměny v draka, ztratil zájem o své ženy. Korahna je poslední dítě, které zplodil. Kdyby Korahna porodila Torianovi chlapce, byl by to jediný právoplatný

dědic nibenayského trůnu."

"Rozumím," řekla Ryana. "A co princezna? Nebo její touhy Torian nebere v úvahu?"

Sehnuli se, aby naplnili v jezírku své měchy na vodu. "Torian je přesvědčen, že může získat princeznu, pokud se bude na něm cítit závislá. Chuděrka, stačilo by po ní jen sáhnout. Nikdy předtím neopustila svůj domov a nyní je vypovězena svojí vlastní matkou. Chůva, která ji vychovala, byla popravena a ona sama byla odloučena od svých přátel z Bratrstva. Nemá nikoho. Torian má v plánu této skutečnosti využít a vetřít se do její přízně. Když toho docílí, bude následovat sňatek, odjezd do Gulgu, kde mu jeho choť porodí syna, aby mohl uplatňovat nárok na nibenayský trůn."

"A co Korahniny sliby Ochránce?" zeptala se Ryana.

"Nevídí v tom vůbec žádnou překážku," řekla Ochránkyně. "Domnívá se, že to byla pouze mladistvá nerozvážnost, a pokud ne, i tak z toho může těžit. Následník trůnu, který je vychován jako Ochránce, by získal okamžitou podporu mezi lidem utlačovaným Stínovým králem. A takový potomek by měl za svými zády i Bratrstvo zahalených."

Ryana přikývla. "Ano, to dává smysl. Vikomt Torian je opravdu ctižádostivý. A taky vychytralý."

"A nemá kouska svědomí," dodala Ochránkyně. "Torian nesympatizuje ani s Ochránci, ani s nečistými. Půjde cestou, která pro něho bude nejvýhodnější. Torianovi jde zase jen o Toriana."

"Ubohá Korahna," řekla Ryana. "Třebaže je zkažená a zhýčkaná bohatstvím, přijde mi jí trochu líto. Zdá se, že ani princezny neuniknou intrikám ctižádostivých mužů."

Když se ubírali ke skupině palem, kde se chystali dnešní noci ulehnout, do popředí opět vystoupil Sorak. "Korahna neplánuje, že se stane figurkou v Torianově hře. Je předvídavá a moc dobře o jeho záměrech ví."

"Co bude dělat?"

"Prchne," řekl Sorak. "Vlastně to má v plánu již tuto noc."

"Ale jak?" zeptala se Ryana. "Kam může jít uprostřed pouště?"

"S námi," řekl Sorak, "přes Kamennou pustinu."

"Cože?" zvolala nevěřicně Ryana.

"Torian by nikdy nepodezíral zhýčkanou princeznu, že plánuje útěk pouští," řekl Sorak. "U jejího stanu stojí jen dvě stráže. Má v plánu rozříznout vzadu stan a přijít dnes v noci za námi."

"Co ji přivádí na myšlenku, že ji vezmeme s sebou."

"Jsme Ochránci jako ona," řekl Sorak. "Nemyslí si, že bychom odmítli, zvláště když jsme poznali, jak se věci mají. A i kdybychom odmítli, mohla by nás obvinít z pokusu o únos."

"Potom musíme okamžitě odjet," řekla Ryana a začala si balit věci.

"Ne," řekl Sorak. "Počkáme a vezmeme ji s sebou."

Ryana na něho zůstala udiveně hledět. "Copak ses pomátí? Ankhorovi žoldnéři nám budou v patách!"

"Ale budou nás hledat na jižní stezce do Altaruku," řekl Sorak. "Potom, co si dali tu snahu vyličít nám nebezpečí, které hrozí, když se pokusíme překročit Kamennou pustinu, nikdy je nenapadne, že se pustíme tím směrem, a už vůbec ne s princeznou."

"To je šílenství!" řekla Ryana. "Ta choulostivá palácová květinka cestu přes pustinu nemůže přežít. Jenom nás bude zdržovat a nepochybně na každém kroku obtěžovat svými stížnostmi."

"Myslel jsem, že s ní máš soucit," řekl Sorak.

"Možná, ale bude na tom mnohem lépe s Torianem než s námi na cestě přes pustinu. Jaký by to mělo smysl vzít ji s sebou? Nebo jsi se do ní zamiloval?"

"Nepřísluší ti žárlit, Ryano," řekl Sorak. "Kdybych se směl zamilovat do nějaké ženy, byla bys to ty. Ale ty víš, že se to nemůže stát, přestože bych si to přál. Není to Korahnina krása, po které toužím, ale spojení s Bratrstvem zahalených v Nibenay. Může nám náš úkol velmi usnadnit."

"Takže místo toho, aby byla Torianovou figurkou, bude naší," řekla ironicky Ryana.

"To mi také křivdíš," řekl Sorak. "Touží se vrátit domů ke svým přátelům v Bratrstvu, jediným přátelům, které vlastně poznala. Mohou ji chránit a poskytnout jí domov. Musíme ji k nim dovést. Na oplátku budeme žádat pouze, aby nás představila. To je víc než solidní obchod a nikdo nebude zneužit."

Ryana se zhluboka nadechla a hlasitě povzddechla. "Nemohu vyvracet tvé logické vysvětlení," řekla. "Ale nezamlouvá se mi představa vláčet s sebou přes Kamennou pustinu zkaženou princeznu. Cesta bude dost

riskantní i bez ní."

"To je pravda," souhlasil Sorak. "Ale vedle skutečnosti, že když ji vezmeme s sebou, tak nám to pomůže, sama moc dobře víš, že je to správná věc. Ať je zkažená a zhýčkaná nebo princezna, to není důležité. Je také Ochránce a nesmíme se stavět hluchými k její prosbě o pomoc."

"Ne, to nemůžeme," souhlasila zasmušile Ryana. "Ona to moc dobře ví. Ale co když ji na útěku chytí?"

"Potom nemůžeme dělat zloha nic," řekl Sorak. "Je to na ní, aby se pokusila dostat se na svobodu."

Potom bude mít dost možností, aby vyzkoušela pevnost svých slibů. Budeme čekat asi do jedné hodiny před rozbřeskem. Jestli se k nám do té doby nepřipojí, budeme pokračovat v cestě. Lehni si a trochu si odpočiň. Strážkyně zůstane ve střehu."

Nemuseli ani čekat příliš dlouho. Táborové ohně dohasínaly, karavana se uložila ke spánku a nad oázou se rozprostřelo naprosté licho. Krátce po půlnoci Sorak Ryanu vzbudil lehkým stiskem paže. Okamžitě se probudila, rychle se posadila a uviděla, jak jí naznačuje, aby byla potichu. O chvíli později uslyšela, jak se k nim blíží lehounké kroky. Ve tmě se pohybovala temná shrbená postava v tmavém plášti a prohledávala okolí.

"Korahno," řekl tiše Sorak, když se přiblížila k nim.

Na moment strnula, potom je zahlédla a rychle se rozběhla ke skupině palem.

"Vy jste mě čekali?" zeptala se překvapeně. Potom jí náhle svítilo. "Samozřejmě," řekla a zadívala se na Ryanu. "Přečetla jsi mé myšlenky."

Dřív než ji Ryana mohla opravit, řekl Sorak, "Nesmíme ztrácet čas. Musíme ihned odjet. Dojdu pro kanka." Rychle se ztratil v temnotě.

"Jsem vám nesmírně zavázána za vaši pomoc," řekla Korahna. "A chápu, proč tak spěcháme."

Ankhorovy strážce nás budou pronásledovat, až zjistí, že jsem uprchla. Musíme získat náskok."

Ryana neodpovídala. Jen hleděla na princeznu, která si nevzala žádné zásoby, dokonce ani měch s vodou. Drahocenná dýka, kterou nosila u pasu, byla spíš klenotem než zbraní. Pochybovala, že s ní umí zacházet. Přes ramena měla přehozený lehký plášť a pod ním se leskl stejný hedvábný oděv jako při večeri a na svých jemných nožkách měla pouze lehké sandály. Při pochodu pouští by tyto opánky vydržely snad jeden den. Na pustině budou roztrhány okamžitě. Nebylo jim třeba vláčet s sebou toto nadbytečné břemeno. Možná měl Sorak pravdu a princezna jim pomůže spojit se s Bratrstvem zahalených, až dojedou do Nibenay, ale jak se tak na ni dívala, pochybovala, že Korahna vůbec přežije cestu. Bude pro ně představovat velké nesnáze.

Za chvíli se vrátil Sorak následován kankem. Ozvalo se temné žuchnutí, jak něco přistálo u Korahniných nohou. "Obuj si to," řekl Sorak.

Korahna se podívala dolů a uviděla u svých nohou ležet pár důkladných kožených mokasínů.

"Tvoje křehké opánky v poušti nevydrží ani hodinu," řekl Sorak. "Tyhle jsem vzal strážci, který hlídal stádo. Je svázán a dal jsem mu roubík, a až ho objeví, budeme už dávno pryč."

Korahna na Soraka nevěřícně pohlédla. "Ty ode mě chceš, abych si obula boty jednoho ze strážců karavany?" řekla s odporem. "Boty, které znečistil svýma špinavýma nohama?"

"Chceš raději jít přes pustinu bosá?" prohodil Sorak.

"Pustinu?" zvolala. "Ale... myslela jsem... Snad neplánujete jet tím směrem?"

"Kdybychom se vydali jižní cestou, nejpозději v poledne nás strážce dohoní," řekl Sorak. "Přes pustinu máme šanci, že jim unikneme."

"Ale... ale nikdo živý pustinu ještě nepřešel!" řekla Korahna.

"Tak budeme první," řekl Sorak. "Nebo můžeš zůstat tady s Torianem, vdát se za něho a porodit mu dítě, aby si mohl činit nárok na nibenayský trůn. Sama si můžeš zvolit. Ale rozhodni se hned. Odcházíme."

V Korahniných očích se objevila panika. "Počkej! Alespoň mi dej čas, abych si mohla zavázat ty mokasíny!"

Dřepla si, vyzula opánky, přivázala si je ke zlatému kroužkovému pásu a s ohrnutým nosem si začala zavazovat mokasíny, které Sorak vzal strážci. Sorak už odcházel s kankem. Ryana chvíli váhala a pak ho následovala. Za okamžik za nimi dobíhala Korahna.

Opouštěli oázu a mířili směrem na východ.

"Copak nepojedeme?" zeptala se Korahna.

"Až budeme kousek za pramenem," řekl Sorak. "Zatím se drž měkčí písčité půdy. Za hodinu vítr úplně zahladí naše stopy a do té doby už dojedeme na okraj pustiny. Snaž se nešlapat na žádnou rostlinu, aby jsi nepolámala výhonek, který by mohl přivést pronásledovatele na naši stopu."

"Tyhle mokasíny jsou pro mě moc velké," řekla Korahna.

"Utáhla sis je pořádně?" zeptal se Sorak.

"Ano, ale co když se mi na patách udělají puchýře?"

"Potom budeš muset chodit po špičkách," odpověděl Sorak.

"Jak se odvažuješ mluvit se mnou takovým tónem? Budeš mě oslovovat Vaše Jasnosti!"

"Proč? Nejsem tvůj poddaný."

"Ale jsem princezna!"

"Která momentálně nemá žádné království," připomněl jí Sorak. "Nejsem Torian a nemám zapotřebí ucházet se o tvoji přízeň. Pamatuji, že ty jsi za námi přišla s prosbou. Vyhověli jsme ti, protože jsi složila sliby Ochránce. To je z mé strany vše."

Korahna se obrátila k Ryaně a zeptala se: "Co jsem mu udělala, že je ke mně tak hrubý?"

"Představuješ pro nás břemeno navíc," řekla Ryana. "A kromě toho děláš problémy. Být sebou přestala bych si stěžovat a šetřila bych energií. Budeš potřebovat všechnu sílu, co máš, na cestu, která leží před námi."

Korahna bezmocně hleděla na Ryanu, překvapená, že nenašla zastání u druhé ženy a ke všemu ještě Ochránkyně. Upadla v mlčení a klopýtala za nimi, dávajíc si pozor, kam šlape, aby nezlomila nějakou rostlinu, která by je, jak ji Sorak upozornil, prozradila pronásledovatelům.

Netrvalo to dlouho a začala za nimi zaostávat. Sorak poněkud zmínil tempo, ale nezastavil. Ryana byla stále netrpělivější. Torian nebyl hlupák a Ankhorovi nájemní strážci rozuměli svému řemeslu.

Nepochybně mezi nimi byli dobří stopaři, a třebaže budou zpočátku předpokládat, že se vydali po jižní trase do Altaruku, nebude pravděpodobně trvat dlouho a přijdou na svůj omyl. Dokonce i žoldnéři se budou bát vkročit do pustiny, a čím dříve by je dopadli, tím by to bylo pro ně bezpečnější. Alespoň uniknout pronásledovatelům, pomyslela si Ryana, neboť v pustině čeká mnoho jiného nebezpečí.

Za něco málo delší dobu než hodinu dosáhli hranice pustiny, kde byla zem rozpraskaná a terén nerovný. Do rozbřesku chyběly ještě nejméně čtyři hodiny. Ryana se ohlédla dozadu, aby viděla, jak si vede princezna. Ne příliš dobře. Jak Korahna pospíchala, uviděla najednou Ryanu, jak si přetáhla přes hlavu samostříl a rychle zakládala šíp. Zůstala stát a hrůzou vytřeštila oči, když viděla, jak Ryana obratně natahuje tětivu a střílí.

"Co to děláš? Ne! Nestřílej!"

Šíp zasvištěl vzduchem, proletěl několik palců od Korahniny hlavy, která vykřikla, a s lehkým ťuknutím narazil na něco za jejími zády. Korahna se otočila a ještě zhlédla, jak se středně velký drak svalil na bok a v hlavě měl hluboko zabodnutý šíp z Ryaniny kuše. Byl asi šest stop dlouhý a tělo měl silné jako dospělý muž. Svíjel se na kamenité půdě a ve smrtelné křeči mrskal ocasem. Korahna zaječela a s rukama na obličejí uskočila pryč od té stvůry.

"Kdyby mě nenapadlo se po vás poohlédnout, byl by to určitě váš konec, Vaše Jasnosti," řekla Ryana a posměšně zdůraznila její titul. "Snažte se udržet s námi krok, ano?"

"Taková strašná obluda," zajíkala se Korahna. "Zachránilas mi život!"

"Můžeme teď pokračovat v cestě?" zeptal se Sorak. Uviděl, že Korahna trochu kulhá, když přišla blíž.

Mokasíny byly bytelné, ale její jemné nožky nebyly prostě na chůzi v poušti zvyklé. Klekl si před ní a rozvázal jí levou botu. Když jí zvedl levou nohu, aby ji prohlédl, lehce se přidržovala jeho ramena, aby udržela rovnováhu. Měla na patě velký prasklý puchýř. Muselo to být pro ni velmi bolestivé, ale neřekla ani slůvko stížnosti.

"Raději bys měla chvíli jet na kankovi," řekl Sorak, když ji zavazoval mokasínu. "Prohlédnu ti chodidlo později, jestli rána nehnisá, ale teď bychom se raději neměli zdržovat."

Korahna úzkostlivě pohlédla na kanka. "Nikdy jsem na kankovi neseděla," řekla. "Torian měl pro mě vůz..."

"Ryano," řekl Sorak. "Vysaď ji nahoru za sebe."

Ryana se vyhoupla na kanka a potom pomohla nahoru Korahně. "Usaď se a přidržuj se mého pasu, dokud si nezvykneš na jeho krok," řekla. Podívala se na Soraka. "A co ty?"

"Nemá smysl kanka přetěžovat," řekl. "Půjdu pěšky. Kank se na takovém rozpukaném terénu pohybuje pomalu. Nebude to žádné utrpení udržet s ním tempo."

Pokračovali tedy v cestě. Když postupovali dál na východ a zacházeli hlouběji do pustiny, terén se stále víc vlnil a objevovaly se stále víc skály. Kank se nepohyboval rychleji, než když pochodovali zdržováni Korahnou. Obrovský mravenec si musel opatrně vybírat cestu po terénu posetém kameny, který se stále zhoršoval. Kdysi, v dávné minulosti Athasu, musel přes poušť postupovat ledovec a zastavil se právě tady, kde zanechal roztrhaná skaliska, která před sebou pomalu hrunul. Zakrátko bylo nemožné udržovat přímý směr a museli v serpentínách obcházet bludné balvany.

Ryana musela princeznu pochválit. Čekala ustavičné fňukání a nařikání, ale Korahna byla potichu, i když ji musela bolet noha a její pozadí, které bylo zvyklé spíš na měkoučké polštáře a postele s tlustou matrací než tvrdý, hrbolatý, obměněný kankův krunýř. Musela už být samá modřina. Zanedlouho se obloha začala prosvětlovat a sluneční paprsky začaly zabarvovat horizont.

"Jak dlouho jim bude trvat, než zjistí, že jsi pryč, pokud ovšem nepřijdou na tvůj útěk ještě v noci?" zeptala se Ryana.

"Nikdy mě nikdo nevyrušoval poté, co jsem se odebrala do svého stanu," řekla Korahna. "Torian v tomto směru vydal přísné rozkazy. A Ankhor říkal, že není ranní ptáče. Ale stejné, dřív než jsem se oblékla a přidala k ostatním, honáci už byli dávno na nohách u svých ohňů. Torian se vždycky přišel podíval, jestli jsem vzhůru, ale zavolal mě pouze jménem, aniž vkročil do stanu. A to bylo přibližně dvě hodiny po východu slunce."

"To znamená, že máme ještě pár hodin k dobru, než zjistí, že jsi pryč," řekla Ryana a v duchu to propočítávala. "Předpokládejme, že zformuji oddíl pronásledovatelů a vyšlou ho jižní cestou, aby nás dohnali, a že to bude trvat dalších pár hodin, než přijdou na svůj omyl. Karavana pravděpodobně bez tebe neodjede, takže budou čekat u pramene, dokud se nevrátí stíhací skupina. To nám přidá další hodiny. S trochou štěstí získáme jednodenní náskok, pokud se ovšem vůbec rozhodnou nás pronásledovat do pustiny."

"Myslíš, že to udělají?" zeptala se Korahna.

"Možná ne," řekla Ryana, "ale být Torianem, tak bych to udělala. Máš pro něho příliš velkou cenu, než aby se tě tak lehce vzdal, a mně připadal jako ctižádostivý, rozhodný muž."

"Vím, co chce," řekla Korahna. "Ale to nikdy nedostane."

"Potom až mu dojde trpělivost, vezme si tě násilím," řekla Ryana. "Tak to muži dělají. Alespoň jsem to slyšela."

"Sorak se zdá být jiný," řekla Korahna a dívala se na něho, jak kráčí před nimi.

"To proto, že je skutečně jiný," řekla Ryana.

"On není tvůj manžel?"

"Villich se nevdávají."

"Ale stejně ho miluješ."

"Proč si to myslíš?"

"Prozrazuje tě tón tvého hlasu, když o něm mluvíš. A vidím ti to na očích, když se na něho díváš. Možná jsem mladá, ale jsem žena a ženy mají pro takové věci cit. Nežila jsem zase tak úplně v ústraní, jak si asi myslíš. Aspoň ne v posledních letech."

"Sorak je jako můj bratr. Vyrůstali jsme spolu."

"Ale nedíváš se na něho jako na svého bratra."

"Pokud tomu tak je, proč se o to vlastně staráš?" zeptala se ostře Ryana.

"Vím, že to není moje věc," řekla tiše Korahna. "Jen jsem tě chtěla lépe poznat. Nechtěla jsem tě rozhněvat."

Ryana na to nic neřekla.

"Co jsem ti udělala, že mě nemáš ráda?" zeptala se Korahna.

"Není to kvůli tobě, ale spíš kvůli tomu, co jsi zač," řekla Ryana.

"Princezna?" řekla Korahna. "Šlechtična?"

"Žena, která se neumí postarat sama o sebe," řekla Ryana. "Žena, která celý život žila zahálčivým životem, hýčkaná v přepychu, který plynul z těžké lopoty jiných, a jejíž choutky a potřeby byly uspokojovány na úkor těch méně šťastných, než je ona sama."

"To všechno je pravda," souhlasila Korahna, "ale svůj osud jsem si nevybrala. Nemohu za to, v jakých poměrech jsem se narodila. Nevybrala jsem si svého otce ani svou matku. A co se týče mého života, nevěděla jsem, jak žijí ostatní. Myslela jsem si, že všichni žijí podobně jako já. Bylo mi patnáct, když jsem poprvé opustila budovy paláce, a to potají a mnoho jsem riskovala. Když jsem poznala, jak většina lidí žije, byla jsem šokována a dojata až k slzám. Nikdy jsem si neuvědomovala... Tak jsem poznala, že Nibenay se daří špatně, a přísahala jsem, že jestli bude v mé moci věci změnit, tak udělám, co bude v mých silách. Ale věděla jsem, že pro takový úkol ještě nejsem dobře připravena. Když se to tak vezme, jsi mnohem šťastnější než já."

"Já?" divila se Ryana. "Šťastnější než ty?"

"Dala bych nevím co za to, abych se narodila obdarována takovými schopnostmi, jako máš ty," řekla Korahna. "Villichi žijí ve Zvučících horách, že ano?"

"Ano," řekla Ryana.

"Žít volně jako pták v horách, procházet se po lese a usednout u bystřiny a poslouchat, jak voda proudí přes kameny... Ještě nikdy jsem neviděla potůček, jenom ten pramen v oáze. Neučili mě nic o přírodě nebo divokých zvířatech. Nikdy jsem se neučila vařit, šít nebo příst. Takové věci se pro princeznu nehodí, říkali, i když já bych se takovým věcem ráda učila. A když princezna neumí ani vařit, ani šít, tak se určitě neumí ani bít. Moje tělo je jemné a slabé, ale ty máš tělo silné a pevné. Já bych ani nebyla schopná natáhnout samostřil, který ty tak mistrně ovládáš, a asi bych ani neměla sílu uzvednout tvůj meč. Nenávídím život, který jsem žila, a závidím ti tvůj. Okamžitě bych s tebou měnila. Také bys hned zaujala moje místo?"

Ryana chvíli neodpovídala a zkoumala svoji spolujezdkyni. Potom po chvílce mlčení stroze a chladně odpověděla: "Samozřejmě že ne."

"Ty si myslíš, že chci jít zpátky, abych mohla znovu žít svůj starý život?" zeptala se Korahna. "Abych mohla poprosit svoji matku o odpuštění a zřeknout se slibů, které jsem dala? Ne. Raději bych umřela tady v poušti, což se ještě může stát. Ale jestli přežiji tuto cestu, vrátím se do Nibenay ne ke svému bývalému způsobu života, ale abych začala život nový, ne jako princezna, ale jako Ochránce ve službách Bratrstva zahalených. Neumím čarovat, to je pravda, ale mohu jim být i tak dost prospěšná tím, kdo jsem. A kdybych pro ně měla být pouze symbolem, tak budu. Je to lepší než být úplně k ničemu." Ryana zase chvíli váhala s odpovědí. Proti své vůli pocítila k princezně sympatie. "Asi jsem tě špatně odhadla," řekla konečně.

"Nemohu tě za to vinit," řekla Korahna. "Po pravdě řečeno, nevím, jestli někdo odsuzuje svůj život víc než já."

"Asi ne," řekla Ryana. "Ale nikdy není pozdě začít znovu. Pokud má člověk chuť, může se vždycky začít učit."

"Já chuť mám. Budeš mě učit ty?"

"Učit, a co?"

"Všechno! Abych ti byla víc podobná."

Ryana se musela zasmát. "To by bylo ale hodně učení."

"Tak mě nauč to, co mi, jak říkáš, chybí nejvíc," řekla Korahna. "Nauč mě jak se postarat sama o sebe. Ukaž mi, jak se mám bít!"

Ryana se rozesmála. "A to mi říká žena, která před chvílí tvrdila, že ani neuzvedne můj meč!"

"Když mi ukážeš jak, tak se o to pokusím," řekla Korahna.

"To říkáš teď," řekla Ryana, "ale až ho budeš mít zvednout doopravdy, začneš možná zpívat jinou písničku."

"Nebudu."

"Slibuješ?"

"Slibuji."

Ryana vytáhla svůj meč. "Tak dobrá," řekla. "Vezmi si ho." Podala ho Korahně přes ramena. "Začneme s

první lekci."

"Na hřbetě kanka?"

"Poslouží nám jako kterékoli jiné místo. Říkala jsi, že se chceš učit."

"Chci."

"Nu, tak dobře. Drž meč od těla, na délku celé paže."

Slyšela, jak Korahna potichu reptá, když poslechla příkazu a držela meč v pravé ruce. "Je těžší, než se na první pohled zdálo."

"A bude ještě těžší."

"A co teď?"

"Prostě ho tak drž."

"Jak dlouho?"

"Dokud ti neřeknu, abys ho položila."

Chvilí tak jeli, Korahna držela meč od těla a Ryana se tu a tam ohlédla přes rameno, aby ji zkontrolovala. Kousek po kousku začal meč klesat, jak Korahnina paže umdlávala námahou, ale Ryana na ni mrkla a ona ji se zaťatými zuby zase poslušně zvedla. Nakonec, když už nebyla schopná udržet v ruce takovou zátěž, meč v jejím sevření zakolísal, skláněl se níž a níž a pak jí klesla ruka, kterou už nemohla udržet nahoře. Ryana se k ní otočila a uviděla, jak se Korahna s pevně zavřenýma očima, sevřenými rty a rudým obličejem snaží zvednout meč.

"Dobrá, můžeš připažit," řekla.

Korahna zhluboka vydechla a spustila meč a položila ho na kankův tvrdý krunýř. Zhluboka se nadechla a ještě jednou vydechla. "Celá ruka mi hoří!" řekla a tiše zasténala.

"Bolí?" zeptala se Ryana.

"Neskutečně."

"Dobře. Ted' si vezmi meč do levé ruky a zvedni levou paži."

"Moji... levou paži?"

"Správná odpověď zní: „Ano, sestro,“" řekla Ryana. "Pospěš si, rychle." Ostře luskla prsty.

Korahna hluboce povzddechla. "Ano, sestro," řekla rezignovaně a zvedla levou paži meč.

Ryana se usmívala. Zhýčkaná, snad, pomyslela si. Ale zkažená? Asi ne. Však čas ukáže.

5

V poledne už byli přímo v pustině. Terén byl obtížný a postupovali ztěžka. I když kank zatím sebejistě vykračoval a dovedl se vyhnout skalnaté půdě, když ne Ryana s princeznou, Sorak poznal, že má strach. Kamenná pustina bylo výstižné jméno. Nic zde nerostlo. Dříve tu a tam viděli hloučky řídké vegetace, ale teď jeli úplně holou krajinou a kank vycítil, že tady nenajde žádnou píci. Kam až oko dohlédlo, viděli pouze rozpukanou skálu.

Sorak vyhledával cestu mezi většími balvany, ale i když našel půdu méně skalnatou, zemina zde nebyla. Kde nevystupovala rozpukaná skála, tam jim pod nohama křupal štěrk. S postupem dne nemilosrdné temné slunce rozpálilo skaliska, až Sorak pocítil žár i přes silnou podrážku svých mokašínů. Nechtěl zbytečně přetěžovat kanka, který už vezl dva jezdce. Zároveň ale věděl, že to nebude trvat dlouho a jeho obuv se rozedere o skalnatý povrch. Třebaže měl tvrdá mozolnatá chodidla, představa, že by šel pustinou naboso, ho netěšila.

Teplota od rána prudce stoupla a teď, když bylo slunce v zenitu, se Sorakovi zdálo, že kapky jeho potu, které padaly z jeho krku na zem, se okamžitě proměňovaly v páru. Vedro bylo skutečně nesnesitelné.

Ryana mlčky jela na kankovi, lehounce se pohupující v rytmu jeho chůze, a princezna byla opřená o její záda, hlavu otočenou na jednu stranu, oči zavřené a pomalu a těžce oddechovala. Sorak musel uznat, že se opravdu drží. Musela trpět v tomto únavném vedru, a přece si ani trochu nepostěžovala.

"Bylo od nás hloupé jít touto cestou," řekl Eyron. "Toto proklaté pole rozpukaných skalisek snad nemá konce. Měli jsme se mu vyhnout."

"Čarovný svitek nás poslal tímto směrem," odpověděl Sorak Eyronovi vnitřním hlasem.

"Proč?" nedal si říct Eyron. "K čemu je to dobré? Co získáme tím, když se zalkneme dusnem a zemřeme tady v tom neobydleném, pustém kraji?"

"Nezemřeme," odpověděl Sorak. "Mudrc by nám neukázal tuto cestu, kdyby k tomu neměl důvod."

Možná chtěl vyzkoušet naše schopnosti a odvalu. Nesmíme selhat."

"Možná si Mudrc nepřeje, abychom ho našli," řekl Eyron. "Napadlo tě to někdy? Možná toto je cesta jak si zajistit, abys ho nikdy nenalezl. Třeba chce, abychom v této pustině přišli o život."

"Tomu nevěřím," řekl Sorak. "Pokud si Mudrc nepřeje, abychom ho našli, potom by bylo nesmyslné odrazovat nás tak drastickými způsoby. Nečistí hledali Mudrce celé roky, a stejně ho nikdy nenašli."

"Tak proč věříš, že uspěješ právě ty?" otázal se Eyron.

"Uspějeme, protože Mudrc si to přeje," řekl Sorak. "Pude vést naše kroky jako dosud."

"Ale jak víš, že je naším průvodcem Mudrc?" řekl Eyron. "Svítek nám dalo Bratrstvo. Jaký máš důkaz pro to, že byl pravý? Mohl to být jejich plán svést nás z cesty."

"Myslím, že je to možné," připustil Sorak, "ale zdá se mi to nanejvýš nepravděpodobné. Kdyby mělo Bratrstvo nějaký důvod pro to, aby naši cestě za Mudrcem nepřáli úspěch, stačilo, aby nás udrželi v nevědomosti. Nemuseli nám dávat ten svítek."

"Pokud by se nás ovšem nechtěli spolehlivě zbavit v Kamenné pustině," řekl Eyron.

"Dost Eyrone," řekla Ochránkyně. "Řekl jsi svůj názor a není třeba ho neustále omílat. Navíc je pozdě na to, abychom se vrátili."

"Má pravdu," souhlasil Sorak. "Kdybychom se teď vrátili, bylo by to úplně k ničemu, protože bychom narazili na Toriana a jeho strážce, kteří nepochybně pátrají po princezně."

"Ještě jednu věc," řekl Eyron. "Proč musíme s sebou vláčet to zbytečné břemeno? Jen nás zbytečně zatěžuje. Ani si s sebou nevzala jídlo nebo vodu. Bude prostě jen vyjídát naše zásoby."

"Budeme ji potřebovat, až dojedeme do Nibenay," řekl Sorak. "Mimochodem, není nám teď lak na obtíž jako ty, Eyrone. Čekal jsem stížnosti od Korahny, protože celý život žila v rozmařilém luxusu a neví nic o strádání, ale vůbec si nestěžovala, naopak musím poslouchat tvoje dojemné fňukání. Vezmi si princeznu za svůj příklad, Eyrone. Ta se nebojí."

"Eyron se bo - jí, Eyron se bo - jí," vysmíval se Lyrik zpěvným hlasem.

"Bud' ticho, ty mizerné štěně!"

"Eyron je zba - bě - lec, Eyron je zba - bě - lec!"

"Necháte toho, vy dva?" zazněl v Sorakově nitru Kivařin hlas. "Snažím se usnout, a z vás mě začíná bolet hlava!"

"Už jste toho všichni napovídali až dost," prohlásila Ochránkyně a převzala kontrolu do svých rukou, když ostatní hlasy utichly. "Sorak potřebuje síly na cestu, která před ním leží. Nepomůžete mu, když mu budete všichni přidělovat starosti."

"Děkuji ti," řekl Sorak.

"Není zač," řekla Ochránkyně. "Jestli se cítíš unaven, snad by sis měl na chvíli odpočinout a nechat do popředí vystoupit Stopaře."

"Odpočinu si později," řekl Sorak. "Kromě toho, musím hodně přemýšlet."

"Dělá ti starosti Torian?"

"Ano, touto dobou už jistě ví, že jsme se pustili přes pustinu, pokud ovšem neprohlédl náš plán hned od samého začátku."

"Myslíš, že nás bude pronásledovat?"

"Jsem si tím jist. Neřekl jsem to Ryaně ani princezně, nemá cenu je ještě víc strašit, ale byl bych velmi překvapený, kdyby se Torian nepustil po naší stopě hned, jak zjistí, kterým směrem jsme se dali. Nepřipadal mi jako muž, který se lehce vzdává."

"Ani mně," souhlasila Ochránkyně. "Otázkou je, jestli ho budou do pustiny následovat i najatí strážci karavany?"

"Pokud jim slíbí dobrou odměnu, možná ano," řekl Sorak. "Torian má peněz víc než dost na to, aby jim to mohl nabídnout. Jestli ne, tak ho určitě podpoří Ankhor."

"Nepochybně," opět souhlasila Ochránkyně. "Ale zatím máme proti nim dobrý náskok. Možná nás nedohoní."

"Přemýšlel jsem o tom," řekl Sorak. "Bude to záležet na tom, jestli Torian uvěřil, že jsme se vydali po jižní trase. Jestli ano a pronásledovatelé byli vysláni tím směrem, tak máme šanci, že nás od nich dělí dostatečný náskok několika milí. Ale jestli ne..."

"Tak nás může Torian dohonit?"

"Je to možné. Máme stále ještě pěti nebo šestihodinový náskok, i když by nás nepronásledovali jižní stezkou. Bude to záviset na tom, jak rychle bude popohánět své žoldáky. Nemůžeme zjistit, jak dlouho bude trvat, než překročíme pustinu. Mapy neudávají přesnou vzdálenost. Jestli Torianovi muži museli jet celou noc nebo téměř celou noc, mohou náš náskok dohnat za jeden nebo dva dny. Nanejvýš tru."

"Tak bychom možná měli jet také přes noc," navrhovala Ochránkyně.

"Mnoho faktů mluví pro," řekl Sorak. "Ale i když by to nevadilo našemu společenství, Ryana a Korahna budou brzy u konce svých sil, hlavně Korahna. Zdá se, že už nebude moci dále snášet únavu a bolest. Sil nemá mnoho."

"Tak ať se střídají," navrhovala Ochránkyně. "Kank se nemusí řídit. Instinktivně půjde za tebou."

Princezna bude spát, zatímco Ryana bude bdít, aby nespadla a nezranila se. Až se prospí princezna, přijde na řadu Ryana."

Sorak přikývl. "To je rozumný nápad. Budeme mít dost starostí jak přejít pustinu i bez Toriana. A když pojedeme v noci, kdy je chladněji, budeme rychlejší."

"Ale bude to nebezpečnější," připomněla mu Ochránkyně. "Všichni musíme zůstat ve střehu."

"Strážkyně nás ještě nikdy nezklamala," řekl Sorak.

"Ještě nikdy nebylo tolik v sázce," odpověděla Ochránkyně. "Strážkyně ještě nikdy nic nepřehlédla, ale nespolehej se na Strážkyni, ať nejsi ukolébán v klamném pocitu bezpečí. Musíme všichni zůstat na stráži."

Sorak pohlédl přes rameno na Ryana a princeznu, které jely na kankovi. Ryana vypadala unaveně.

Nezvyklé vedro ji ničilo. Princezna dřímala na jejích zádech a držela se kolem jejího pasu. Obě dvě už určitě vyhlížely chladnou noc a odpočinek. Netěšil se na to, že jim bude muset oznámit, že pocestují celou noc. Až začne zapadat slunce, budou přece jen muset udělat krátkou zastávku, než budou pokračovat v cestě, na jednu nebo dvě hodiny, jinak ale Ochránkyně měla úplně pravdu. Torian se rozhodl, že se jim pověsí na paty a nedovolí si na noc zastavovat.

Alespoň bude nejžhavější část dne za nimi. Cestování v noci nebude tak úmorné, když už ne bezpečné.

Ale stejně budou muset celý příští den postupovat rychle. A nikdo neví, kolik dní jim bude cesta přes pustinu trvat. Bude toho na Ryana příliš. A princezna... nemyslí si, že by vydržela mnoho dalších takových dní. Možná měl Eyron pravdu a neměli ji brát s sebou. Šla dobrovolně, ale netušila, co ji čeká. Jestli tady venku v pustině zemře vyčerpáním, bude mít on sám na svědomí její život.

Jeho myšlenky ještě jednou zabloudily k Mudrci, který představoval cíl jejich cesty. Proč je poslal tento tajemný mág tímto směrem? Byla to opravdu zkouška jejich odvahy, nebo pro to existoval nějaký jiný důvod? Vzpomněl si, co říkal Torian a Ankhor. Nikdo se ještě živý přes pustinu nedostal. Bylo by opravdu možné, že by Mudrc byl skryt uprostřed této hrůzy? Asi by nebylo lepšího úkrytu pro ochránce - čaroděje než tato spálená, kamením posetá, neplodná poušť, do které se každý obává vkročit. Ale hlas vycházející z plamene jim řekl, ať jdou do Nibenay. Pustina byla pouze překážka, kterou museli na své cestě zdolat. Stále dokola, když hledal cestu mezi skalami, ptal se sám sebe: "Proč? Proč zrovna pustina?" Když se slunce pomalu ztrácelo z oblohy, zadíval se před sebe a neviděl nic než rozlámané skály, bludné balvany a výchozy matečné horniny, které se táhly, kam až oko dohlédlo. Temný šedý pruh na horizontu, Hraniční hory, se zdály být stejně daleko, jako když vyrazili na cestu.

o o o

"Nemá to smysl," řekl kapitán nájemných ochránců karavany a potáhl uzdu svého kanka. "Nikdy se jim živým nepodaří přejít tuto kamenitou pláň. Jestli budeme pokračovat, tak tady venku zahyneme stejně jako oni. Moji muži dál nejedou."

Torian otočil své oře, aby mu viděl do tváře. Pohlédl na ostatní strážce, celkem jich bylo osm, když nepočítal sebe a kapitána. Jejich vzdorné tváře prozrazovaly, že souhlasí s kapitánem.

"Uděláš, co ti bude řečeno," řekl přísně Torian.

"Na tohle jsme se najmout nenechali," protestoval kapitán. "Najali jste si nás na ochranu karavany po trase kupecké stezky, ne na to, abychom se na rozkaz nějakého blázna honili pustinou."

Torian sáhl po dýce a rychlým, sotva postřehnutelným pohybem ji mrštíł po kapitánovi. Nůž proletěl vzduchem a s bezchybnou přesností se zaryl do jeho měkkého hrdla. Kapitán se rozkašlal, zachrčel a sáhl po noži ke krku, kde mu z úst stříkala krev. Spadl z kanka, zhroutil se k zemi a jeho krev potřísnila

okolní kameny. Dřív než mohli ostatní něco udělat, Torian obnažil svůj meč. Stejně jako jeho nůž, byl vyroben z velmi vzácné oceli nesmírné ceny. Byla to zbraň, kterou si mohl dovolit pouze velmi zámožný šlechtic, pokud měl ovšem to štěstí, že na ni vůbec narazil.

"Myslí si ještě někdo, že je to bláznův rozkaz?" řekl Torian. "Tak pojďte a změřte své síly s bláznem." Žoldnéři se dívali jeden na druhého, potom na mrtvého kapitána, který jim ležel u nohou. Bylo jich celkem osm a on byl sám. Ale i když měli početní převahu, přece jen měl ocelový meč a oni věděli, co to znamená. Jejich obsidiánové meče by se při nárazu rozsypaly a ještě jim před chvílí předvedl svoje schopnosti. Šlechtici většinou nebyli dobrými bojovníky, ale Torian se učil bojovat s chladnými zbraněmi u nejlepšího šermířského mistra v Gulgu a nebyl si jist pouze svými dovednostmi, ale také tím, že nažene vojákům strach. Byli to koneckonců najmutí sedláci a celý život, který strávili v poddanství horní třídy, je naučil, aby ani v myšlenkách nepozvedli zbraň proti aristokratovi.

Ale aby vyloučil i tuto možnost, rozhodl se Torian ještě více zapůsobit. "Váš kapitán byl výborný stopař," řekl. "Byl téměř stejně dobrý jako já. Možná některý z vás má podobné schopnosti. Možná že najdete cestu z pustiny zpátky domů i beze mě. Nebo také možná ne. Tak nebo tak, vyberte si a volte ihned. Ale jedno vám říkám, existuje jediná cesta, jak se můžete vrátit zpátky, a to je, že budu ležet tady na zemi vedle vašeho kapitána."

Strážci si znovu nervózně vyměnili pohledy. Ještě než mu odpověděli, věděl Torian, že zvítězil.

"Pojedeme s vámi, mylordě," řekl jeden z mužů.

"Dobrá," řekl Torian. "Jsi nyní kapitán. Tvůj plat se zvýší podle tvé hodnoty. Navíc bude každý z vás odměněn částkou padesáti zlatých, když se vrátíme zpátky s princeznou Korahnou."

Pousmál se nad dychtivým ohněm v jejich očích. Padesát zlatých bylo pro tyto muže obrovské jmění. Mohli by sloužit po celý zbytek svého života, a nikdy by nedali dohromady takovou sumu. Pro Toriana to byla maličkost. Patřil k nejbohatší rodině na celém Athasu s državami a obchodními zájmy úzce spojenými s Ankhorským rodem, jedním z nejmocnějších kupeckých cechů. A jakmile bude mít za manželku Korahnu, bude jedním z nejmocnějších šlechticů na Athasu, spřízněný s nikým menším než s královskou dynastií. Kvůli tomu se přes poustínu poplází třeba po čtyřech, jestli to bude nutné.

"Můj nůž, kapitáne," řekl.

Nově povýšený kapitán vytáhl ocelovou čepel z hrdla svého předchůdce, otřel ji o jeho tělo a podal Torianovi.

"Jedeme," řekl Torian, otočil zvíře a zamířil na západ. Žoldnéři ho následovali. Kterýkoli z nich mu mohl vpadnout do zad, to věděl, ale byl si jistý, že to žádný neudělá. Teď ne. Trochu postrašit, pošimrat jejich chtivost, a jsou navždy tvoji. Věděl jaké nástroje použít, aby zmanipuloval lidi.

Ale co mohla nabídnout Korahna elfčíkovi, aby jí vyhověl. Zapůsobila na jeho mužství jako žena, která je v nouzi? To bylo možné, ale Sorak přece není muž. Je elfčík a jak Elfi, tak půlčící byli známí tím, že kladli své vlastní zájmy před zájmy ostatních. Jak přesvědčila Soraka, aby jí pomohl uprchnout? Slíbila mu bohatství? Slíbila mu svoje tělo? To druhé to asi nebylo. Zoufalá žena by se snad mohla uchýlit k poslednímu, co má, a nabídnout tělesnou rozkoš, ale elfčík přece cestoval s družkou, která byt' byla kněžkou, nebyla méně žádoucí než princezna. A kněžky villichí, třebaže často žily v celibátu, nebyly vázány sliby k čistotě. Tedy peníze. Odměna, kterou dostane od Bratrstva zahalených, když ji v pořádku přivede zpět. Ano, pomyslel si, to dává největší smysl. Bratrstvo zahalených by opravdu zaplatilo nádherné peníze, kdyby ji dostalo zpátky. Dcera čaroděje - krále, která složila sliby Ochránců, by byla mocná zbraň v jejich rukách. A elfové milují peníze láskou, která předčí toho nejlakotnějšího člověka. Co se týče kněžky, ta se bude cítit určitě povinována pomoci své družce Ochránkyni, pokud se Korahně podaří ji přesvědčit. Ano, teď když rozumí jejich motivu, cítí se lépe. Vždycky pomohlo, když rozuměl svým nepřátelům, a Sorak potom, co mu ukradl princeznu, byl jeho nepřítelem na život a na smrt. Brzy pozná, co to znamená, a bude hořce litovat svých činů, pomyslel si Torian.

Ještě jednou obrátil svoji pozornost terénu před sebou. Brzy rozeznal stopu. Blíž k prameni byla stopa nečitelná. Vstal tehdy časně, jak bylo jeho zvykem, aby si zacvičil v chladném ránu se svými meči, a když vyšel ze stanu, uslyšel podivný zvuk. Nedaleko svého stanu objevil stráž, kterou svázal Sorak. Muž se horlivě snažil doplazit zpět ke svému přístřešku a pohyboval se jako housenka. Když mu Torian přelízl jeho pouta, muž mu vyprávěl, co se stalo. Torian okamžitě utíkal ke stanu Korahny.

Strážce u vchodu mu oznámily, že princezna je uvnitř a ještě spí a nikdo se ke stanu během jejich hlídky nepřiblížil. Torian odhrnul závěs stanu, vešel dovnitř a po Korahně nebylo ani stopy. Ale na zadní stěně našel otvor, který prořízla svým nožem. Dřív než strhl poplach, osobně zabil oba strážce u stanu a pustil se pozorně po stopě, kterou zanechala Korahna. Písek navátý z pouště spolehlivě zakryl všechny otisky nohou, ale na keři, kolem kterého prošla, našel zlomené větévky a tam, kam došlápla, byly pošlapané výhonky. Stejně věděl, kam její stopa povede. Viděl, kde se elfčík a knězka villichů utábořili minulou noc, a poznal, že prchla s nimi. Uhádl, že Sorak ukradl boty strážci, aby nahradil Korahniny elegantní opánky. To a skutečnost, že neukradli žádného dalšího kanka, mu napovědělo, kterým směrem museli odjet. Kdyby jeli po jižní stezce, bylo by logické, aby ukradli další dva kanky, aby mohli rychle získat před svými pronásledovateli, o kterých věděli, že se za nimi pustí, časový náskok. Ale kankové by nebyli o nic rychlejší než pěšky jdoucí muž, když se pustili přes skalnatou pustinu, a navíc by je museli krmit za svých zásob, protože tam není žádná píce. Tři kankové by je rychle vyčerpali. S jedním mohli mít šanci. Ale byla to opravdu velmi malá naděje.

Torian ještě neslyšel o nikom, kdo by přežil cestu přes Kamennou pustinu. Ze všech ras na Athasu byli elfové a půlčíci nejvytrvalejší. Možná přes všechna úskalí by elfčík cestu zvládl. Je možné, že s elfčíkovou pomocí i knězka. Villichů byly tvrdě trénované, aby se vypořádaly s nejrůznějším utrpením. Ale Torian si nedělal iluze o tom, že by tuto namáhavou cestu přežila Korahna. Ten blázeň zemře venku v pustině, i kdyby se nestali obětí stvůr, které se tam potloukají.

Korahna také zbrzdí jejich postup. Nedovedl si představit, že by šla takovou dálku pěšky. Bude muset jít na kankovi. A pravděpodobně také knězka. Přes všechny výcvik, kterého se kněžkám villichů dostávalo, byly to stále lidé a pochod Kamennou pustinou v úmorném vedru byl i nad jejich síly. To znamená, že kank ponese přinejmenším dva jezdce, pokud se ovšem elfčík nerozhodne jít pěšky. A jejich kank vyráběl med, nebyl to voják. Nepojede tak rychle jako jejich zvířata.

Jaký mohou mít asi náskok? Pět hodin, možná šest? Určitě ne víc. Mohou je ještě chytit. Po nějaké době budou muset zastavit a odpočinout si. Když Torian pozorně hleděl na půdu před sebou, uviděl občas stopu kanka. Malé kameny odkopnuté z prohlubně v půdě, rýhy na větších balvanech po kankových drápech. Byl teď vděčný svému otci, který dbal na jeho výcvik a nevychoval ho jako zhýčkaného šlechtického synka. Jeho otec věřil, že výcvik v bojovém umění upevňuje charakter. Otec měl pravdu. Slabší muž by neriskoval pronásledování nepřítele do pustiny. Nepochybně s tímto elfčíkem právě počítá. Nu, pomyslel si Torian, to ho čeká velmi nepříjemné překvapení.

o o o

Když se slunce začalo sklánět za horizont, Sorak se rozhodl pro krátkou zastávku. Museli nakrmit kanka a i jim by přišlo vhod něco pojit. Ryana vypadala unaveně a Korahna byla zcela u konce svých sil. Pomohl oběma sestoupit z obrovitého mravence a ony se úplně sesuly zády opřené o velký balvan. Podal jim měch s vodou a upozornil je, aby se napily jen trošku, a potom je kontroloval, aby nepodlehly pokušení hltat vodu velkými doušky.

"No, alespoň už není takové vedro," řekla Ryana s nuceným úsměvem.

Sorak pomocí své lovecké dýky odřízl jednu globuli s medem na kankově zadečku a přinesl jim ji.

Hrotem nože prorazil membránu a podal ji Korahně. Trošku si usrkla, podala ji Ryaně a opřela se zpátky o balvan a zavřela oči. Sorakovi se přičilo oznámit jim to, ale bylo lepší s nepříjemnou zprávou déle neotálet.

"Alespoň po zbytek noci, kdy budeme na cestě, bude chladněji," řekl.

Korahna otevřela oči. "My pojedeme dál? Chceš říct, že neuděláme na noc zastávku?"

"No, odpočineme si jen chvíli," odpověděl Sorak. "Čím dřív budeme pokračovat v cestě, tím rychleji budeme v horách."

"Myslíš, že nás pronásledují," zeptala se mdlé Ryana.

Sorak přikývl. "Ano. A věřím, že Torian donutí jet své žoldnéry celou noc, aby nás dostihl. Nemůžeme mu dovolit, aby vyrovnal náš časový náskok."

"Ale s určitostí nemůžeš tvrdit, že je Torian na naší stopě," namítala Korahna.

"Ne, to nemohu," připustil Sorak. "Ale nesmíme tuto možnost opominout. Tak nebo tak, cestování v noci bez spalujícího vedra bude snazší."

"Ale také riskantnější," řekla Ryana.

"Možná," řekl Sorak, "ale kdybychom se utábořili, nebylo by to bezpečnější. Nemáme nic, čím bychom rozdělali oheň. Noční dravci nás tady mohou napadnout stejně dobře jako za jízdy."

"Ty nejsi unaven?" zeptala se udiveně Korahna. "Bylo nám strašné vedro, ale alespoň jsme se vezly, kdežto ty jsi celý den šel pěšky."

"Jsem elfčík," řekl Sorak a sedl si naproti nim na skalnatou zem. Natáhl nohy a začal s nimi cvičit.

"Neunavím se tak snadno jako lidé. Ale i mě celodenní pochod poznamenal. Je příjemné se posadit, třeba jen na chvíli."

I když mohl odpočívat, zatímco Stopař nebo někdo z ostatních převzali vládu nad jeho tělem, bylo to stále stejné tělo, které se namáhalo. A elfčíkovo tělo, byť ve vrcholné fyzické kondici, mělo také omezené možnosti.

"Co myslíš, kolik dní cesty před námi ještě leží?" zeptala se Korahna.

Sorak jen pokrčil rameny. "Nevím. Vzdálenost na poušti klame. Mohou to být tři čtyři dni, pokud budeme postupovat rychle, nebo týden i víc. Vidím v dálce hory, ale nemohu s určitostí říct, jak jsou daleko."

Ryana rychle v duchu počítala. "Jestli je to víc než tři nebo čtyři dni, dojde nám voda," řekla monotónně.

"Máme kankčí med," řekl Sorak. "Můžeme ho přimíchat do vody a zvětšit tak naše zásoby."

"Med kanka je sladký," namítla Ryana. "Budeme mít žízeň ještě větší."

"Ne, pokud ho přidáme v malém množství," řekl Sorak.

"I tak," řekla Ryana, "nevystačí nám na víc než pět šest dní."

"Další důvod pro to, abychom jeli v noci a dostali se přes pustinu co možná nejrychleji," řekl Sorak.

"Torian se bude potýkat se stejnými problémy," řekla Korahna. "Určitě se obrátí a pojede zpátky."

"Nemyslím, že je typem člověka, který se tak lehce vzdává toho, co si vzal do hlavy," řekl Sorak.

"Možná s sebou veze víc vody a jeho lidi jedou na kankcích - vojácích, kteří se pohybují mnohem rychleji než naše zvíře."

"Takže si myslíš, že má šanci nás dohonit?" zeptala se Ryana.

"To záleží na tom, kdy nás začal pronásledovat a jestli přišel na to, kterým směrem jsme se vydali. A také to závisí na dovednosti jeho zvěďů."

"Torian sám je výborný stopař," řekla Korahna. "Často se tím chlubíval. Jeho otec ho vychoval jako válečníka. Prohlašoval, že se učil u nejlepšího mistra bojového umění v Gulgu. Jednou ráno jsem ho zahlédla, jak cvičí. Lehce se vyrovnal Ankhorovým nejlepším rytířům."

"No, to je skutečně povzbuzující zpráva," poznamenala suše Ryana.

"Je to všechno moje vina," povzdechla si Korahna. "Kdybych bývala s vámi nejela, nemuseli jste zvolit tuto cestu a obávat se pronásledovatelů."

"Šli bychom touto cestou v každém případě," řekl Sorak. "A bez tebe by nebyla o nic snadnější."

"Ale proč?" zeptala se Korahna. "Mohli jste se přece vydat po jižní stezce a beze mě byste mohli cestovat v naprosté pohodě."

"Ne," řekl rozhodně Sorak, "tímto směrem jsme byli posláni."

"Byli jste posláni?" Korahna na něho nechápavě hleděla. "Proč? Z jakého důvodu?"

"Je to cesta, kterou nám naznačilo kouzlo," řekl Sorak. "Čarovná moc, která byla uvolněna z hořícího svitku, který jsme dostali od Bratrstva zahalených v Tyru."

"Hořící svitek?" řekla Korahna, posadila se a naklonila dopředu. "A měli jste ho spálit v přesně stanovený čas a na určitém místě?"

Sorak se zamračil. "Ano. Ale jak to víš?"

"Protože to je způsob, jakým Bratrstvo zahalených komunikuje s Mudrcem," řekla rozčileně Korahna.

"Nikdy jsem na vlastní oči takový svitek neviděla, ale slyšela jsem, že se takové svitky kouzlem dostanou do rukou určitým osobám, ale že nemají žádnou cenu, pokud se nespálí na určeném místě a v určenou hodinu. A říká se, že čas a místo se zjevují ve snu nebo jako přelud v křišťálové kouli. Ale říká se, že jen tajní mistři Bratrstva zahalených viděli takové svitky. Nikdy jsem nevěděla, jestli mám věřit takovým pohádkám, nebo ne, až do dnešního dne. Proč jste mi neřekli, že jste členové Bratrstva zahalených? Bylo to proto, že nevěříte dceři nečistého krále?"

"Ne, bylo to proto, že nejsme členové Bratrstva zahalených," odpověděl Sorak. "Kdysi v Tyru jsme jim prokázali službu a oni nám jako dar předali ten svitek, aby nám pomohli v našem hledání."

"Jakém hledání?"

"Snažíme se najít Mudrce," řekl Sorak.

Korahna na něho zírala. "Ale Mudrce ještě nikdo nikdy nenašel!"

"Potom doufám, že budeme první," řekl Sorak. Postavil se na nohy. "Měli bychom raději vyrazit."

Unavené dívky nasedly na kanka a dali se opět do pohybu, zatímco slunce se pomalu ztrácelo za obzorem. Na chvíli se celá poušť ponořila do naprosté tmy a potom se první ze dvou měsíců vyhoupl na nebe následováni za okamžik druhým a Kamennou pustinu zalilo strašidelné namodralé světlo.

"Už vím, proč jste mě vzali s sebou," řekla Korahna, když pomalu jely za Sorakem, který vybíral cestu mezi skalisky před nimi. "Myslela jsem, že jste se slitovali nad svým druhem Ochráncem, ale potřebujete mě, abyste se mohli spojit s Bratrstvem zahalených v Nibenay."

"To byl Sorakův nápad," řekla Ryana. "Jestli to chceš vědět, tak já jsem byla proti. Věděla jsem o utrpení, které budeš muset vystát na této cestě, a nemyslela jsem si, že bys přežila."

"Chápu," řekla tiše Korahna. "A pořád si to myslíš?"

Ryana trochu zafuněla. "Nevím, jestli to vůbec někdo z nás přežije. Ale dokázala jsi, že jsi statečnější, než za jakou jsem tě považovala. Kdo ví? Uvidíme."

"Neříkáš to příliš přesvědčivě."

"Máš silného ducha, Korahno, ale slabé tělo," odpověděla Ryana. "Neodsuzuji tě, prostě to tak je. Silný duch může často vyrovnat slabost těla, ale jsme na cestě teprve jeden den a už nemáš moc síly. Neměj mi to za zlé. Oceňuji tvoji odvahu, ale nevím, jestli to bude stačit, abys všechno překonala ve zdraví."

"Lépe zemřít tady venku v pustině a rozhodovat o svém osudu než žít s Torianem pod jeho dohledem," řekla Korahna. "Dosud neměl můj život moc velkou cenu a moje víra nebyla podrobena zkoušce. Jestli musím zemřít, tak alespoň zemřu jako Ochránce, a ne jako trofej nějakého bohatce. Podej mi svůj meč."

"Měla bys raději šetřit síly," řekla jí Ryana.

"Raději bych měla trochu posilovat," odpověděla Korahna. "A když ho budu držet, tak alespoň na něco budu myslet."

"Jak si přeješ," řekla Ryana a podávala jí meč.

"Už mi nepřípadá tak těžký," řekla princezna, když ho držela od těla.

Ryana se usmála. "Nevyčerpej se úplně," řekla. "Máš se toho ještě hodně učit, když chceš bojovat s mečem, a posilování rukou není jediné. A ani to nejde rychle."

"Alespoň je to začátek," řekla Korahna.

"Ano, je to začátek. Pouhý začátek. Trvá to mnoho let, než se z tebe stane mistr meče."

"Mám celý zbytek svého života na to, abych se učila," řekla Korahna.

Vskutku, pomyslela si Ryana. Věřme, že tvůj život bude delší než těch pár dní, které leží před námi.

6

Pět dní, pomyslel si torian plný vzteku i úžasu. Pět mizerných dní už jedou touto žhavou kamenitou pustinou, bez jediné noční zastávky k odpočinku, a pořád je ještě nedohlnali. Jak proboha může ten elfčík a ta kněžka udržovat takové tempo a s takovou přítěží, jakou je princezna, to už vůbec nechápe. Hnal své muže, jak nejvíc to šlo. První den jeli tryskem a pokračovali celou noc. Byl si jist, že je příští den dohoní, ale uplynul další a jejich kořist byla stále v nedohlednu. Od té chvíle dovoloval svým mužům přes den jen krátké zastávky a v noci je nenechal spát déle než tři čtyři hodiny. Nechápal, proč se jim je ještě nepodařilo dosáhnout. To se prostě přičilo zdravému rozumu.

Ten elfčík a ta kněžka mají pouze jednoho kanka. Jejich kankové - vojáci byli mnohem rychlejší, i když tato jejich výhoda byla později smazána obtížným terénem. Ale přece elfčík nemohl vydržet se zásobami. Určitě jim touto dobou už došly. Torian věděl, že jak Elfi, tak půlčíci jsou dobře přizpůsobiví k pobytu v poušti. Elfčík tyto schopnosti nepochybně zdědil. Kněžka to díky svému výcviku asi překoná ve zdraví, ale Korahna? Jak by mohla přežít taková muka? Nikdy by nevěřil, že vydrží v pustině déle než několik hodin, natož pět dní jízdy rychlým tempem.

To je prostě neuvěřitelné. Sluneční paprsky, které nemilosrdně pražily na skálu, ji tak rozpálily, že se zdálo, že oddíl projíždí kovářskou výhní. Občas během jízdy uslyšeli pronikavé zapraskání, které je

zmátlo a vyděsilo, až nakonec přišli na to, že se v tom velkém vedru rozpínají balvany. Zdálo se neuvěřitelné, že by někdo vydržel tak dlouho v takovém žhavém pekle.

Měl vyschlý krk a pálily ho plíce, jak vdechoval horký vzduch. Jeho rty byly suché a popraskané, třebaže si je neustále zvlhčoval jazykem, a připadalo mu, že když se dotkne své kůže, praskne jako kůrčička na dobře opečeném krocanu. Jeho muži, všichni otrlí vojáci, se sotva drželi na hřbetech svých zvířat. Jejich počet se snížil na šest, když nepočítal sebe.

Druhou noc ztratili jednoho muže, kterého sežral ohnivý drak. Stvůra se schovala mezi skály, zrnitá struktura její kůže ji důkladně maskovala, a když nešťastník projížděl kolem, drak vyskočil, strhl ho dolů z jeho zvířete a svými mohutnými tesáky se zakousl do jeho ramene. Ostatní kankové se netvora lekli a šípy vystřelené z kuší ostatních žoldnérů se prostě odrazily od drakovy tlusté kůže. Kankové splašeně pádili pryč, a než nad nimi zase získali kontrolu, drak zmizel a bezmocnou oběť odtáhl pryč. Její šílený řev se pomalu ztrácel v dálce a nakonec znenadání ustal.

Příští den ztratili dalšího muže díky smrtícímu brouku. Stvůra vzlétla a tiše přistála na jeho zádech, takže nic necítil. Opatrně vlezla pod plášť a usadila se na bázi páteře, kde dlouhým úponkovitým žihadlem prorazila kůži a zavrtala se hluboko do páteřní míchy. Smrtonosné žihadlo bylo potaženo látkou, která úplně znecitlivěla kůži, takže oběť ucítila broukovo kousnutí, až když bylo příliš pozdě. Jakmile se žihadlo pevně zachytilo a obalilo nervová zakončení v páteři, smrtící brouk začal dělat čest svému jménu.

Jeho oběť začala najednou křičet z plných plic a sevřela si rukama vzadu krk, jak v návalu vystřelovala palčivá bolest z páteře do mozku. Stvůra se živila psionickou energií, kterou produkovala bolest, a žihadlo, které se již uhnízdlilo, se nedalo odstranit, aniž by se oběť nezabila. Žoldnér spadl ze svého zvířete na skalnatou zem a svíjel se a kvílel jako víla, která lkaním věští smrt.

Ostatní jen hleděli, polekaní, užaslí, a nechápali, co způsobuje kamarádovi utrpení. Byl to Torian, který první uhořel příčinu, seskočil z kanka a běžel k muži s vytaženým nožem. Jedním tahem rozpáral žoldnérův plášť a uviděl brouka s jeho černými dutinovými krovkami, které se leskly ve slunci, jak je přísátý na nešťastníkově páteři a působí mu nepředstavitelná muka. Torian a několik ostatních se snažili udržet muže na zemi, ale bolestí šílený žoldnér se jim vytrhl a vyskočil na nohy.

Bolest ho zbavila rozumu. Opakovaně se vrhal proti balvanům v marné snaze zbavit se hmyzu a celou dobu strašlivě křičel. Potom v zoufalém úsilí zastavit bolest začal tlouci hlavou o skálu. Ostatní jen s hrůzou pozorovali, jak se skála zbarvuje jeho krví. Několik z nich si zacpalo rukama uši, aby neslyšeli mužův řev a tlumené nepříjemné mlaskavé zvuky, které se ozývaly, když bušil hlavou o kámen.

Torian vytrhl jednomu z mužů samostříl, rychle nasadil šíp, ale dřív než mohl zastřelit toho nešťastného ubožáka a zbavit ho trápení, muž se potichu sesul a zhroutl k zemi s roztříštěnou hlavou plnou krevní sraženiny. Vytloukl si raději mozek z hlavy, než aby snášel tu mučivou bolest. Když brouk uvolnil své dlouhé žihadlo, Torian zvedl kus skály a bušil do něho, dokud z ohavného hmyzu nezbyla jen mastná skvrna.

Zbylí strážci sklíčeně hleděli na hrůzostrašné divadlo, při kterém zemřel jejich kamarád. Spolu s předchozí smrtí svého druha, kterého zabil drak, druhá ztráta jimi hluboce otrásla. Neříkali nic, ale Torian nemusel být jasnovidcem, aby z jejich zarputilých tváří nepoznal, co si myslí. Mohlo se to všechno lehce přihodit kterémukoli z nich, a čím déle budou v pustině, tím bylo méně pravděpodobné, že se vrátí živí. Torian se rozhodl, že vyhlásí krátkou zastávku, aby si kankové odpočinuli a aby je mohli nakrmit. Chtěl nechat přivést dva rezervní kanky, kteří nesli jejich zásoby. Když k němu muži došli, najednou si všiml, že mezi nimi chybí dva vojáci a s nimi dvě nákladní zvířata.

"Kde je Dankro a Livak?" zeptal se přísně Torian.

Ostatní se rozhlíželi kolem a zjevně až teď přišli na to, že dva z nich jsou pryč.

"Jeli úplně vzadu s nákladními zvířaty," řekl jeden z mužů. A pak vytřeštil oči, když mu to došlo. "Ti mizerní bastardi ujeli! A vzali s sebou i naše zásoby!"

Ostatní tři si vyměnili vystrašené pohledy. Všichni věděli, co to znamená. Veškeré jejich jídlo, palivo na oheň a zbytek vody, kromě měchů, které měli u sebe, jsou fuč spolu s dezertéry.

"Kdy jste je naposled viděli?" zeptal se Torian.

Zase se po sobě dívali. "Dnes ráno po pauze na odpočinek," řekl jeden z nich.

"Byli za mnou, když jsme vyjížděli," řekl druhý. "Ale neotáčel jsem se. Po tom, co se stalo, dávali jsme si

vzájemně pozor na záda a myslel jsem..." Ztratil hlas, když si uvědomil, že skoro celý den jel na konci kolony a nikdo mu nehlídal záda.

"Musíme se okamžitě vrátit a dohonit je," řekl Rovik, nový kapitán.

"A ztratil ještě víc času?" řekl vztekle Torian. "Ne. Ať se postarají sami o sebe. Pojedeme dál."

"Ale mylord, vzali nám všechno jídlo a vodu!" protestoval Rovik. "Máme jen svoje měchy, a ty nevydrží ani jeden den!"

"To je mi známo," řekl Torian. "Jsem ve stejné situaci. Budeme muset s vodou šetřit, aby nám vydržela co možná nejdéle."

"A co potom?" zeptal se jeden. "Voda nám nanejvýš vystačí o den dva dýl. Potom umřem žízni. Musíme se vrátit! Jediná naše šance je chytit Dankra a Livaka!"

"A co myslíš, jaký mají časový náskok?" zeptal se Torian. "Nikdo z vás je od rána neviděl. Museli se držet pozadu, hned jak jsme vyrazili, a potom se při první příležitosti obrátili a zmizeli. Budou se hnát tryskem ze strachu před pronásledováním a nezastaví se, dokud se jim tady venku něco nepostaví do cesty. Zvířata s nákladem se potom zaběhnou a my na tom nebudeme o moc lépe než teď. Zpátky je to pět dní cesty, kdybychom jeli bez zastávek. Dávno předtím nám dojde voda."

"Tak nebo tak jsme už všichni mrtví," řekl jeden ze žoldnéřů.

"Podívejte se tam," řekl Torian, otočil se a ukázal směrem k horám, které se zvedaly v dálce před nimi.

"Hraniční hory jsou vzdálené nanejvýš tři nebo čtyři dny cesty. V těch horách jsem vyrostl a znám je jako své vlastní boty. Až tam dojedeme, najdeme tam spoustu zvěře a vodu! Musíme pokračovat. Je to naše jediná šance."

"Má to vůbec cenu?" řekl žoldněř, který předtím mluvil. "Prostě den nebo dva dni před Hraničníma horama zemřem a naše záchrana bude sice na dohled, ale nedosažitelná. Je to beznadějný. Skončili jsme, Toriane. Tvoje nesmyslný, bláznivý pronásledování nás všechny zabilo. Jsme mrtví muži."

Torian vytáhl meč. "Mrtví muži nepotřebují vodu," řekl a probodl vojákovu hrudník. Žoldněř vykřikl a nevěřícně na něho zůstal civět, potom mu zeskelnatěly oči, chytil se za ránu a spadl ze svého zvířete.

Torian otočil kanka a pohlédl na ostatní a stále držel zkrvavený meč v ruce. "Ještě někdo si myslí, že nemáme šanci?" Ostatní na něho tiše hleděli. "Dobrá. Takže si jeho vodu můžeme rozdělit mezi sebe," řekl Torian. "Když s ní budeme šetřit, vydrží nám zásoby o jeden nebo dva dni déle. Od této chvíle budu všechny potraviny a vodu rozdělovat, jak uznám za vhodné. Nějaké námitky?"

Nikdo neřekl ani slovo.

"Tak ujednáno," řekl Torian. "Podejte mi svoje měchy s vodou. Od této chvíle se nebudeme zastavovat, dokud nedojedeme k Hraničním horám."

o o o

Čtvrtý den cesty pustinou jim došla voda. Rozložili své zásoby na co nejvíc dní a větší část přidělovali kankovi. Zvíře bylo hrozně nenasyté a nemohlo přežít jen o svém vlastním medu. Oni sami jedli také med a zbylo jim už jen pár globulí. Kank nutně potřeboval trochu píce, a na pustině prostě nebyla. Zkrmlili tedy zbytek medu, ale kankovi to nestačilo. Pátý den začalo zvíře slábnout. Ale to nebylo to nejhorší. Už neměli vodu. Ryana byla úplně dehydratovaná. Dovedla si představit, jak se asi musela cítit princezna. Korahna už hodiny nepromluvila ani slovo. Slabě se tiskla k Ryaně, rukama objímala její pas a hlavu měla opřenou o její záda. Ryana viděla, že i Sorak trpí. Ona a Korahna alespoň mohly během cesty spát. Vzájemně se střídaly, jedna dávala pozor, aby druhá nespadla, a kank zatím poslušně kráčel za Sorakem.

Sorak byl na nohou celou cestu, a třebaže se ponořil do svého nitra, aby spal, když do popředí vystoupil Stopař nebo Skřek, jejich společné tělo si kromě krátkých zastávek neodpočinulo nikdy. Pokaždé když se Sorak vynořil, aby převzal kontrolu nad svým tělem, poznala Ryana na jeho postoji, že je fyzicky vyčerpán. Elfčíkovo tělo bylo schopné snést mnohem víc utrpení než tělo lidské, ale i tak byl unavený. Ryana ucítila, že Korahnina ruka se svezla po jejím těle, otočila se a právě včas, aby ji zachytila, protože padala na zem. "Soraku!" vykřikla.

Zastavil se, otočil a unaveně se na ni podíval.

"Korahna omdlela," řekla.

Došel ke kankovi. "Podej mi ji dolů," řekl.

Ryana mu opatrně pomohla sundat princeznu a potom seskočila dolů na zem vedle něho. Sorak vzal princeznu do náruče a jemně ji položil na zem.

"Nikdy bych si nemyslela, že to vydrží tak dlouho. Já sama se sotva držím."

Sorak přikývl. "Bylo to ode mé sobecké brát ji s sebou," řekl. "Byla by na tom lépe s Torianem."

"Říkala, že by raději zemřela," řekla na to Ryana.

"Obávám se, že skutečně zemře," řekl Sorak. "Už nemá sílu. Vydržela tak dlouho jen díky své odvaze. Ale ta sama nestačí. Do večera zemře."

Ryana se dívala dozadu k horám. "Zbývaly by tři nebo čtyři dny a došli bychom na konec této pustiny." Rezignovaně povzdechla. "Jestli se Torian už dávno nevrátil zpět, tak najde jen naše mrtvá těla."

"Ještě jsme nezemřeli," řekl Sorak.

"Brzy nastane noc," řekla Ryana a dívala se k horám. "Dosud nás Skřek uchránil před všemi tvory, kteří se k nám přiblížili, ale Skřek nepromění kámen ve vodu. Až nám naše těla vypoví službu, stane se z nás pěkné sousto pro nějaké hladové zvíře. Zdá se, že nás Mudrc vylákal do osidel smrti."

Sorak neodpovídal. Otočila se a uviděla, že sedí se zkříženýma nohama na zemi vedle princezny, která se vůbec nehýbala. Pouze její hrud' se nepatrně zvedala, jak slabě dýchala. Zdálo se, že se jí do tváře už vkrádá smrtelná bledost. Sorak měl oči zavřené. Pomalu, zhluboka a pravidelně dýchal. Potom Ryana ucítila teplo. Nebyl to žhavý žár slunce, to už zapadalo za obzor. Nebylo to teplo sálající z rozpálených skal, které ještě stále pálily do noh. Nevyvěřalo ani z jejího vlastního nitra. Přicházelo od Soraka.

Když se tak dívala, všimla si tepelných vln, které se kolem něho mihotaly, a viděla, že jeho tvář úplně změnila svůj původní výraz. Jeho ústa, která většinou vypadala přísně, nelítostně a smyslně, se stala jemnější a plnější. Jeho obvyklý zarputilý výraz se naplnil blažeností a vyrovnaností. A když otevřel oči a podíval se na ni, uviděla, že barva jeho duhovek se změnila z tmavě hnědé v azurovou modř.

"Kether," zašeptala Ryana. Natáhl k ní ruku. Chytla se jí a cítila, jak k ní proudí životodárné teplo.

Zavřela oči a energie jí prostupovala celou rukou.

Potom, stále drže její ruku, Kether natáhl druhou paži a lehce položil konečky svých prstů na Korahnino čelo. Princezna pootevřela ústa, zhluboka se nadechla a lehce zasténala.

Když se princezna rozdýchávala, zatočila se Ryaně hlava, a přesto že měla zavřené oči, zdálo se jí že "vidí" interiér knihovny, podobný knihovně v klášteře villich, ale mnohem zdobenější, se svitky uspořádanými v řadách polic vyřezaných z leštěného obsidiánu se stříbrným kováním. Poznala, že je to templářská knihovna v palácovém komplexu Stínového krále, kde Korahna poprvé objevila spisy ochránců.

Dále viděla noční ulice v Nibenay, žebráky schoulené ve vstupních vratech a ucourané prostitutky postávající na kraji temných uliček. Slyšela pláč hladových dětí vycházející z oken nad jejich hlavami a viděla staré ženy, které hledaly na ulicích mezi odpadky něco k snědku. Zaplavil ji nesmírný smutek, když viděla, jak hluboko byli lidé poníženi, a cítila, jak jí po tvářích stékají slzy, i když neplakala. Do jejího vědomí se promítly obrazy, jak se Korahna snaží spojit s Bratrstvem zahalených, jak ji v potměšlé místnosti zastavují zahalené postavy, jak se potají plíží v noci z palácových budov, aby navštívila tajné shromáždění, stále rychleji jí myslí proudily vzpomínky a prožívala Korahnin život jako kaleidoskop myšlenek, pocitů a dojmů...

Potom stejně náhle, jak to začalo, to skončilo a Ryana cítila, že Kether pustil její ruku.

Zalitá potem, otevřela oči a její tělo se trásl. Měla lehkou hlavu, ale zároveň už necítila únavu. Měla pořád hlad a žízeň, ale připadalo jí, jako by chytila druhý dech, který jí dal novou sílu. Uviděla Korahnu, jak náhle otevřela oči, a uslyšela, jak se zhluboka nadechla, potom se posadila a řekla: "Měla jsem ten nejpodivnější sen..."

Sorak měl hlavu svěšenou na prsou a těžce oddychoval. Teplo nyní ustoupilo, i když ho Ryana ještě trochu cítila. Slunce, které teprve nedávno zapadlo za horizont, už zmizelo. Svítíl dvojitý měsíc, Ral a Guthay, a vrhal své přízračné světlo na celou pustinu. Sorak zvedl hlavu, oči zavřené, zhluboka se nadechl a pomalu vydechoval.

Otevřel oči a řekl: "Myslím, že teď můžeme pokračovat v cestě."

Ryana a princezna na sebe udiveně hleděly. Něco neuvěřitelného, něco nesmírného se mezi nimi stalo a ony obě věděly, že se mezi nimi nějakým způsobem vytvořilo pouto, které nemůže být nikdy zlomeno.

Zdálo se jim, že se znají celý svůj život. Byly jako sestry, ale prostřednictvím Kethera se cítily být ještě bližší než většina sourozenců.

"Nechápu, co se stalo," řekla pomalu Korahna. "Zdál se mi nejpodivnější sen, a přece to nebyl sen, nebo ano?"

"Ne," řekla Ryana. "Nebyl to sen."

Princezna zírala na Soraka. "Ale jak...?" Selhal jí hlas. Nevěděla, jak by měla vyslovit tu otázku.

"Je to něco, co se nemusíme ani pokoušet pochopit, Korahno," odpověděla jí Ryana. "Nemůžeme dělat nic víc než to přijmout. Kether nám dal sílu a víc než to. Mnohem víc."

"Kether?" divila se Korahna. Potom se podívala na Soraka a poznala, že ví, protože Ryana to věděla. Poprvé pochopila, kdo a co vlastně Sorak ve skutečnosti je. "Společenství v jednom," zašeptala. Bylo to něco, o čem nikdy předtím neslyšela, ale pojednou chápala, co to vlastně znamená.

"Soraku," řekla ostře Ryana. "Podívej!"

Asi na míli daleko, přímo na východě, kde terén začal stoupat, hořel oheň.

"Torian!" vykřikla Korahna. "Obklíčil nás!"

"Ne," řekl Sorak. "To není záře táborového ohně. Není tady nic, čím by ho rozdělal, a i kdyby s sebou Torian vezl pochodně nebo dřevo na oheň, nevydával by takovou záři. Hoří modře, pak zase zeleně a opět modře."

"Jako plamen čarovného svítku," řekla Ryana.

"Mudrc?" zeptala se Korahna.

"Je možné, že jsme našli jeho svatyni?" ptala se Ryana.

"Možná," řekl Sorak. "Uvidíme, až k němu dojdeme. Pojd'me, pospěšme si."

Obě ženy nasedly a kank se poslušně zvedl a vydal se za Sorakem. Tvor byl slabý a unavený a Ryana nevěřila, že vydrží jít dál. Zbývala jim asi jedna míle k místu, kde hořel oheň. Ale co naleznou, až se tam dostanou?

Terén pomalu stoupal a stupňovitě se zvedal směrem k horám, které byly stále vzdálené několik dní cesty. Bludné balvany zde byly větší a vystupovala zde víc na povrch matečná hornina, kterou museli obcházet. Několikrát ztratili plamen z dohledu, když se k němu mdlým tempem blížili. I tak se pomalu, ale jistě vzdálenost zkracovala, zatímco se jejich cesta vlnila bludištěm skalnatých koryt, které téměř připomínaly kamenné pevnostní zdi. V dálce pak zaslechli řev nějakého obrovského tvora na lovu, který právě strhl svou kořist... nebo možná sám byl obětí.

Když přišli blíž k ohni, Ryana viděla, že to vskutku není táborový oheň, ale vysoký sloup modrozeleného plamene, který prýštil z osamělé skály.

"Jak to, že kámen hoří?" zeptala se udiveně Korahna a zírala na plápolající oheň.

"Je to kouzlo," vydechla Ryana.

Když k němu došli, poznali, že to je stejný plamen, který jim ukázal cestu přes planiny a pustinu - čarovný plamen, který byl uvolněn z kouzelného svítku. Ale určitě nehoří celou tu dobu, pomyslela si Ryana. Museli by ho vidět na míle daleko. Zdálo se, že vychází přímo z kamene u paty velké skalnaté vyvěliny. Byli stejnou horninou obklopeni ze tří stran. Jediná cesta ven byla vrátit se, kudy přišli. Sorak poodstoupil od plamene a upřeně se na něho díval.

"Nic tady není," řekla Ryana, když se rozhlížela kolem. "Tady stezka končí."

"Kdyby nás teď Torian našel, tak jsme v pasti," řekla bázkivě Korahna. "Není odtud cesta zpátky, pouze průrva, kterou jsme vešli."

"Byli jsme sem určitě dovedeni z dobrého důvodu," řekl Sorak.

"Cože?" zašeptala Ryana. "Vždyť lady nic není."

"Určitě jsme sem byli dovedeni z nějakého důvodu," opakoval Sorak.

"Pojd'te," promluvil náhle hluboký zvučný hlas, stejný hlas, který už jednou slyšeli a který je poslal do Nibenay. Vycházel z plamene.

"Kam máme jít?" zeptala se Ryana.

"Pojd'te," opakoval hlas.

Sorak vykročil vpřed.

Ryana ho chytila za ruku. "Co to děláš?"

"Musíme jít blíž k tomu plameni," řekl Sorak.

Ryana civěla na sloup ohně. "Netoužím být ještě blíž, než kde jsem teď," řekla.

Sorak se jemně vyprostil z jejího sevření. "Nepodnikli jsme tuto cestu proto, aby tady skončila," řekl.

"Musíme udělat, co nám říká."

"Nechod' moc blízko," odrazovala ho nejistě Ryana.

Sorak přistoupil blíž k ohni.

"Pojď," řekl ještě jednou hlas.

Popošel ještě blíž, až byl od plamene vzdálen na dosah ruky.

"Pojď," promluvil znovu hlas.

Sorak vykročil vpřed.

"Soraku!" vykřikla Ryana.

Byl několik palců od plamene.

"Pojď."

"Soraku, ne!" křičela Ryana a vyřítla se za ním.

Vkročil do ohně.

Korahna vykřikla a zakryla si dlaní ústa. Sorak se jim úplně ztratil z očí. Ryana zůstala stát přimrazená k zemi, oči dokořán, a nemohla tomu uvěřit. Potom hlas opět promluvil.

"Pojď."

"Ryano, musíme se vrátit," řekla Korahna.

Ryana stála beze slova na místě, kde Sorak zmizel v ohni.

"Ryano, je pozdě," řekla Korahna. "Odešel. Musíme z tohoto místa zmizet."

Ryana se otočila a pohlédla na ni. Potom zavrtěla hlavou.

"Ryano, prosím..., pojď pryč."

"Ne," řekla Ryana a přistoupila k plameni.

"Ryano!" Princezna se za ní rozběhla, chytla ji za ruku a snažila se ji odtáhnout pryč. "Nedělej to! Sorak se sám zabil. Nemá smysl, abys utratila i svůj život!"

"Korahno, cítíš nějaký žár?"

"Co?"

"Žár. Cítíš nějaké horko?"

"Bude ti až moc horko, jestli půjdeš ještě blíž," řekla princezna. "Pojď pryč, Ryano. Prosím, zapřísahám tě."

"Už bychom ho měly dávno cítit," řekla Ryana a dívala se do ohně. "Tak blízko u tak velkého plamene, už bychom měly cítit jeho žár. A přece tady není vůbec horko. Nebo ano?"

Korahna na ni zírala. "Ne, není," připustila.

Ryana ji vzala za ruku. "Říkala jsi, že máš kuráž," řekla. "Řekla jsi, že raději zemřeš, než aby ses vzdala vlády nad svým osudem. Nadešel čas prověřit tvoje slova."

Korahna těžce polkla a kroutila hlavou, když ji Ryana vlekla k ohni. "Ne, počkej! Co to děláš!"

"Musíme jít za Sorakem," řekla Ryana. Korahna sebou škubla. "Zešilela jsi? Shoříme stejně jako on!"

"Jak to, že kámen hoří?" zeptala se Ryana. "Jak to, že plamen nevydává žádný žár? To není obyčejný oheň, Korahno. Nevěřím, že shoříme."

Korahna si navlhčila rty a těžce polkla. "Ryano..., já se bojím."

"Sorak vkročil do ohně. Slyšela jsi ho křičet?"

"Ne," řekla princezna, jako by si to uvědomila teprve teď.

"Říkala jsi mi, že máš odvalu," řekla Ryana. "Chytni se mě za ruku."

Korahna si skousla ret a natáhla ruku.

"Pojďte," řekl hlas vycházející z plamene.

Vkročily do ohně.

Kupodivu byl studený. Korahna žasla, když procházely plameny. Oheň je pohlcoval ze všech stran, a přece nehořely. Připadalo jí, jako by kráčely pod vodopádem, jenže nebyly mokré. Vyšly v jeskyni ozářené fosforeskujícími skalami. Skalnatou komnatou postupovalo nazelenalé světlo, které vyzařovaly stěny. A slyšely, že někde kape voda.

"Co vás zdrželo?" zeptal se Sorak.

Korahna se rozesmála. "Voda!" zvolala, když uviděla na opačném konci grotty jezírko. Sorak stál na jeho břehu a z mokrých vlasů mu kapala voda.

"Napijte se, co hrdlo ráčí," řekl. "Je to voda z pramene, který vyvěrá ze skály."

"Ale... kam potom teče?" zeptala se zmatená Ryana.

"Odtéká tam tou chodbou," řekl Sorak a ukázal k tunelu, který se ztrácel v temnotě vzadu v jeskyni.

"Dole musí být další jeskyně."

Korahna zatím plnila jejich měchy vodou a Ryana se vyšplhala za Sorakem a podívala se směrem, kam ukazoval. Na druhém konci grotty, na druhé straně jezírka byl skalní převis, který téměř dokonale zakrýval chodbu vedoucí dál, dovnitř skalního masivu. Slyšela proudit vodu, která stékala dolů chodbou. Když obešli jezírko, všimli si, že se tunel svažuje mírně doprava. Voda bublající z pramene během mnoha let vyhloubila ve skále koryto, podél kterého se táhl výstupek, dost široký na to, aby se tam dalo projít. Najednou uslyšeli za svými zády nějaké škrabání, otočili se a uviděli, že plamen, který chránil vchod do jeskyně, zmizel a u otvoru, který byl porostlý několika rostlinami, jejichž kořeny sály vláhu z jeskyně, stál jejich kank.

"No, aspoň kank nezemře hladu," řekla Ryana. "My si naopak jídlo ještě musíme najít."

"Jsem vděčný za to, že jsme objevili vodu," řekl Sorak. "Už jsem si málem zoufal. Nepochybně nás sem zavedl Mudrc."

"Jestli je Torian pořád na naší stopě, určitě ten oheň viděl také," upozornila Ryana.

"Ano, ale teď vyhasl," odpověděl Sorak. "A bez plamene, který by mu ukazoval cestu, toto místo nemusí najít. Je velmi dobře schované."

"Stejně se budu cítit lépe, až po krátkém odpočinku budeme znovu na cestě," řekla Ryana.

Sorak zavrtěl hlavou. "Ne. Ještě nepojedeme. Nemyslím si, že jediným důvodem, proč nás sem zavedl, byla voda. Sloup ohně, který zakrýval vchod do této jeskyně, měl vyzkoušet naši odvalu. Ještě tady určitě najdeme něco jiného."

Ryana se rozhlížela kolem dokola. "Nevidím tady nic jiného než tuhle sluj."

"Možná tam," řekl Sorak a ukazoval na tunel. Když spolu hovořili, Korahna vylezla k nim.

"Snad nemíníte jít dál tímto tunelem?"

"A proč ne?"

"Nemůžete vědět, co nás tam dole čeká," řekla princezna.

"Je způsob jak se to dozvědět," řekl Sorak, když podlézal skalní převis a vkročil do tunelu.

"Nejdřív do ohně, teď do černé díry," řekla Korahna. Povzddechla si. "Opravdu nemohu říct, že by tato cesta postrádala dobrodružství."

Ryana se usmívala. "Já bych se klidně bez těch mnohých dobrodružství obešla," řekla. "Až po vás, Vaše Výsosti."

Korahna se ušklíbala, podlela skalní převis a pustila se za Sorakem. Pomalu procházeli chodbou, která byla, stejně jako jeskyňka, osvětlena fosforeskující skálou. Voda protékala korytem, které vedlo podél. Přidržovali se stěn tunelu, protože šachta začala pozvolna klesat. Ryana se pokoušela zaslechnout zvuk padající vody, který by mohl ohlašovat náhlý pokles terénu, ale věděla, že Sorak rozpozná nebezpečí mnohem dříve než ona sama. Měl mnohem bystřejší sluch a dobře viděl i ve tmě. Tunel se začal ještě více svažovat a oni sestupovali hlouběji pod zem. Chvilí šli rovně, potom přišla jedna zatáčka a za chvíli další. Sorak zatím před nimi získal docela velký náskok.

Ryana nemohla říct, jak daleko došli, když ho uslyšela volat: "Ryano! Princezno! Rychle sem!"

V obavách, že se něco stalo, Ryana odstrčila princeznu a spěchala s vytaseným mečem napřed. Tunel ostře zahýbal a před sebou uviděla světlo. Slyšela za sebou princeznu, která pospíchala, aby ji dohnala, rozběhla se dopředu. Když se dostala na konec tunelu, prudce se zarazila a vyjekla překvapením.

Tunel se tu otvíral v obrovskou síň protkanou fosforeskujícími žilami, které osvětlovaly velký prostor jakoby měsíční září. Voda pokračovala ve své cestě dolů po svahu do středu jeskyně, kde stála starověká zřícenina. Byla to citadela s kamennou věží, která vyrůstala nad hradbou maltou spojených kvádrů. Bystřina vtékala do podzemního jezera a hradní věž se tyčila na ostrůvku uprostřed. Po levici se nad jezerní hladinou klenul obloukovitý kamenný most a spojoval ostrov s pevninou.

Ryana slyšela princeznu, jak těžce oddechuje a vylézá za jejími zády z tunelu.

"Pevnost!" vydechla Korahna. "Podzemní pevnost! Podle slohu musí být několik tisíc let stará! Ale... kdo ji tady mohl postavit?"

"Některý z pradávných kmenů, o kterém vypráví už jen legendy," řekla Ryana. "Slyšela jsem vyprávět příběhy o podzemních městech a zříceninách, ale nikdy jsem se nesetkala s někým, kdo by je opravdu viděl."

"Říká se, že takové zříceniny obývají duchové," zneklidněla Korahna.

"Možná ano," řekl Sorak. "Ale přesto jsme byli zavedeni sem, abychom toto místo našli. Myslím, že by to mohla být svatyně Mudrce."

o o o

"Tady v lom bludišti se nadobro ztratíme!" řekl Rovik. "Takovou hloupost neuděláme," řekl Torian.

"Cestu jsem označil a vede tudy stezka. A co víc, mohou mít před námi náskok nanejvýš hodinu nebo dvě. Kankčí otisky jsou ještě čerstvé. Šli k ohni, který jsme viděli minulou noc."

"Ale teď tady žádný oheň nehoří," řekl Rovik. "Ať to bylo cokoli, už to dávno shořelo. Žádný světelný znamení už nemůžeme sledovat."

"Ne, ale už skoro svítá a stopa bude zřetelnější," řekl Torian. "Podej mi jinou pochodeň."

"To byla poslední," řekl Rovik. "Zbytek zmizel s našimi zásobárna a těma zparchantělými dezertéry."

"Vyřídím si to s nimi, až se vrátíme," řekl Torian a znechuceně odhodil zbytky poslední pochodně na zem.

"Co tady mohli najít, že to hořelo?" zeptal se jeden z ostatních žoldnéřů.

"To nebyl táborový oheň," odpověděl Torian. "Byl to až příliš jasný plamen."

"A všimli jste si, že hořel modře a zeleně?" poznamenal jiný strážce. "Byl to čarodějnický oheň!"

"Pochybují, že by tady čarodějnice přežila snáz než kdokoli jiný," řekl sarkasticky Torian. "Nepochybně to byl oheň vulkanického původu, a proto hořel tak, jak hořel."

"Sopka?" řekl poplašený žoldněř. "Myslíte něco jako Doutnající koruna?"

"Uklidni se," řekl Torian. "Kdyby to byla sopka podobná Doutnající koruně, museli bychom na míle daleko vidět vrchol kráteru. A kdyby to byl opravdu sopečný výbuch, celá obloha by zářila červenou barvou. Je to určitě nějaká menší trhlina nebo šachta plná síry, která sem tam chrlí plameny. Budeme úplně v bezpečí."

"V takovém bezpečí, v jakém jen člověk může být v tyhle opuštěné zemi," řekl voják.

"Je jeden elfčík a dvě ženy statečnější než vy všichni dohromady?" zeptal se posměšně Torian. "Princezna byla jako královská dcera celý život hýčkána, a překvapivě vydržela cestu až sem. Je snad silnější než vy?"

"Pokud je naživu, tak asi ano," řekl žoldněř. "Ale je pravděpodobnější, že je mrtvá a že prostě ukryli její tělo někde tady mezi těma skaliskama."

"Kdyby to udělali, tak bych si všiml nějaké stopy," řekl Torian. "Ne, ona žije. Neměli by důvod k tomu, aby s sebou vezli mrtvé tělo. A brzy na ně narazíme. Stíhání je už skoro u konce."

"Co uděláš s tím elfčíkem, až ho chytíš?" zeptal se žoldněř.

"Rozsekám ho na kusy," řekl Torian, "a jeho hlavu si vezmu na památku."

"A co s kněžkou? Zabiješ ji taky?"

"Je mi jedno, co bude s kněžkou. Může být vaše, jestli chcete."

Žoldněři se rozzářili.

7

Oblouk kamenného mostu se vysoko zvedal nad jezerem a byl navržen takovým způsobem, aby mohl být snadno hájen obranou z hradní věže. Most byl velmi úzký, takže přes něj mohly projít jen dvě osoby vedle sebe, a na protější straně se tyčil barbakan. Konstrukce mostu činila štítonoše v čele útočícího oddílu úplně zbytečnými, protože lučištníci na barbakanu mohli snadno na útočníky sestupující po obloukovitém mostu střilet přes jejich štíty. Nicméně nebyly zde žádné stopy, že by tudy během minulých let někdo prošel. Malta byla stará a popraskaná, nutně by potřebovala opravit, a nízké zdi po obou stranách mostu už shodily dolů do jezera mnoho kamenů.

Sorak pomalu vstoupil na most a nohama zkoušel pevnost podlahy, protože si nebyl jistý, kolik toho po tolika letech unese. Most musel být neuvěřitelně starý a na jeho povrchu ležela silná vrstva prachu. Ale

zdál se být dostatečně pevný. Za Sorakem šla Korahna a potom Ryana. Když přišli blíž k předmostní věži, všimli si, že se už částečně rozpadala. V barbakanu hnízdili netopýři a celé hejno jim vyletělo vstříc, kroužilo v šílených arabeskách kolem a pronikavě pištělo, když ve spirálách vzlétalo ke klenbě jeskyně. Ryana zůstávala ve střehu a v ruce měla meč. Sorak držel jen svou hůl; Galdra mu visel pod pláštěm v pochvě u jeho pasu. Korahna byla napjatá a bylo to vidět na držení jejího těla. Zjevně se bála, ale neříkala nic a držela se za Sorakem, dávajíc si pozor, aby se neopozdila o víc než několik kroků. Do barbakanu musela kdysi vést masivní dřevěná brána, ale dřevo díky vlhkosti, která v jeskyni byla, dávno shnilo a visely zde pouze nějaké zbytky. Když Sorak procházel branou, smetal svou holí stranou velké pavučiny a ostatní se plížily za ním. Hradní věž byla postavena na rostlé skále, která vystupovala z jezera. Byla nepravidelného tvaru a zdi pevnosti kopírovaly její linii.

Prošli předmostní věží a přiblížili se k vnějšímu opevnění hradní věže, které bylo vysoké asi čtyřicet stop. I zde se stěny na mnoha místech drolily a horní část věže byla zhroucená, ale větší část stavby ještě stála. Sorak je vedl klenutým vstupním otvorem na malé nádvoří, které bylo vydlážděno maltou spojenými kameny. Na nádvoří byla stará studna, ze které museli kdysi obyvatelé čerpat vodu, a několik malých přístavků, které sloužily jako strážnice nebo hospodářská stavení, oddělená od vlastní hradní věže. Věž citadely se nad nimi tyčila, temná, mlčenlivá, nevěstící nic dobrého. Všude panovalo hrobové ticho, až na švitoření netopýrů.

"Předpokládám, že budeme muset jít dovnitř," prohodila Korahna.

"Můžeš počkat venku, jestli chceš," řekl Sorak.

"Sama? Ani nápad," řekla rychle princezna.

Stejně jako v barbakanu a vnějších pevnostních zdech, i u hradní věže chyběly dveře. Sorak vystoupil po schodech, vešel do klenutého vstupního otvoru a ztratil se ve tmě. Korahna ho nejspíše následovala a Ryana uzavírala jejich skupinku. Vstoupili do obrovského potmělého sálu, plného prachu a pavučin. Na zemi se válel trus nějakých tvorů, které slyšeli, jak rychle cupitají pryč, když zaslechli jejich kroky, a všude bylo také guáno. Celé místo páchlo hnilobou.

"Vůbec nic nevidím," řekla Ryana a věděla, že Sorak vidí ve tmě stejně dobře jako ona za bílého dne.

"Moc toho tady k vidění není," odpověděl Sorak a odkudsi z temnoty po jeho pravici se donesla ozvěna jeho hlasu.

"Jestli tady byl nějaký nábytek, už je dávno pryč. Sál je čtvercového půdorysu, nalevo od nás je vyvýšené kamenné pódium, kde asi stoloval pán tohoto domu nebo kde sedával dvůr, i když je těžké představit si takovou společnost na takovém ponurém místě. Na stěnách jsou otvory pro pochodně a kolem horního podlaží lemuje místnost ze tří stran klenutá galerie. Když se tak dívám na strop, rozeznávám prohnílé trámy. Z podlahy už z větší části nezbylo vůbec nic. Asi zde už po mnoho generací nikdo nežil."

Ještě než domluvil, ozářilo stěny schodiště, které vedlo nahoru do věže, třepotavé světlo. Bylo to, jako by někdo sestupoval se svíčkou dolů, jenže to světlo bylo modré.

"Čarodějnické světlo!" vyjekla Korahna téměř šeptem. Chytila se Ryaniny paže. Jak tam tak hleděli, světlo se zvětšilo a dolů po schodech podél točité zdi sestupovala postava. Korahna zalapala po dechu a bázně se schovala Ryaně za záda. Ryana stiskla pevně svůj meč. Když postava sestoupila níž, uviděli, že je to muž oblečený v rouchu. Nenesl ani svíci, ani svítilnu. Modrá záře vycházela přímo z jeho těla a dodávala mu nadpozemského vzezření.

Jeho vlasy mu padaly až na lopatky. V modrém světle, které vyzařoval, se však těžko dala určit barva, ale Ryana si je představovala bílé, protože muž byl velmi starý. Měl také delší vous, který skrýval větší část jeho tváře. Měl lidské proporce a jeho roucho bylo protkáno složitými ornamenty. Kolem prostovlasé hlavy měl čelenku, buď zlatou, nebo stříbrnou - Ryana to kvůli té záři nemohla rozeznat. Do středu čelenky byl zasazen nějaký drahokam, zbrousený do faset. U pasu se mu houpal meč, který měl hrušku a jilec vykládané drahokamy a stejně tak pochvu. Kolem krku mu visel řádový řetěz a zápěstí mu objímal široký kovový náramek. Když se blížil, jeho nohy obuté v jemné opánky nezanechávaly v prachu žádné otisky. Na posledním schodu se zastavil a postupně si všechny prohlédl. Jeho světle modrá aura prozařovala celou komnatu.

"Jsi Mudrc?" zeptal se Sorak a upřeně se díval na postavu.

"Byl jsem Lord Belloc, vévoda z Caradoru, Ministr zahraničí, Strážce pečeti vědění, vazal krále Valatrixe Prvního z Teluri."

"Zapomenutí," zašeptala Korahna. "Píše se o nich ve starých legendách. Jsou prý první, kteří provozovali čarodějnictví."

"Jsi tedy duch?" zeptala se Ryana.

"Moje tělo zemřelo již před třemi tisíci lety," řekl duch.

"A od té doby přebýváš tady?" zeptal se Sorak.

"Byly doby, kdy jsem bydlel v paláci mého rivala, samotného krále Valatrixe," odpověděl duch. "Stál několik dnů jízdy západně odtud, na travnatých pláních u chladného pramene."

"Stříbrný pramen," řekl Sorak. "Jak jsi přišel sem?"

"Valatrix žárlil na mé vědomosti a cítil se ohrožen mou mocí. Prahнул po Pečetích vědění, které mi byly dány do opatrování Svatými sestrami Řádu Willing Key - Řádu Klíče dobré vůle." Obrátil se k Ryaně.

"Zdravím tě, sestro. Už je to dávno, co jsem naposledy potkal kněžku tohoto posvátného řádu."

Ryana udiveně hleděla na ducha, zprvu nic nechápala, a pak jí svítl. "Willing Key... willing key... villichí?"

"Valatrix věřil, že moc Svatých sester pramenila z Posvátných pečeti vědění, a ne z jejich samotného nitra, a skutečně tomu tak bylo. Věřil, že i moje síla se opírá o stejné Pečetě a nemá kořeny v mém dlouholetém namáhavém a trpělivém studiu mystických věd. Věřil, že Pečetě vědění skrývají obrovskou moc, co ale ve skutečnosti skrývaly, byl klíč k této moci, síle, kterou musí každý svou vůlí uvolnit v sobě samém a trpělivě o ni pečovat celá léta zasvěceného života. Ve své žárlivosti a touze po moci se Valatrix spojil s Dalamitem, který žil na severu v opevněném městě v propadlině Dračí číše, a jejich spojená vojska táhla proti mně.

Nemohl jsem shromáždit vojsko, které by bylo schopné porazit takové rytířstvo," pokračoval duch, "takže jsem musel prehnout se svými dvořany a lidem, kterému se podařilo se zachránit. Svaté sestry byly rozeznány na všechny světové strany, aby se pak znovu sešly na tajném místě, o kterém věděly pouze ony. Přišel jsem do těchto míst s hrstkou svých věrných, abych vystavěl tuto hradní věž a ve skrytu této jeskyně strážil Pečetě. Tady jsme žili a zde jsme také zemřeli, my, kteří jsme se rozhodli zůstat. Zbyl jsem jako poslední a na svém smrtelném loži jsem přísahal, že zde setrvám do té doby, dokud nepředám Pečetě vědění do rukou někoho, kdo bude hoden o ně pečovat a ochraňovat je."

"Pečetě vědění," řekla Ryana. "Myslíš tím Ztracené Klíče moudrosti, o kterých vypráví legendy villichí?"

"Jsou skutečně klíči k moudrosti," řekl duch a pokyvoval hlavou, "ale vydají svá tajemství pouze tomu, kdo zná jejich pravý význam."

"A co Mudrc?" zeptal se Sorak.

"Ach ano, Tulák," řekl duch a opět přikývl. "Kdysi, je tomu mnoho let, přišel a byla to první živá duše, která navštívila toto místo po mé smrti. Tenkrát byl úplně mladý a plný nerozváznosti a dravosti mládí. Tenkrát jsem poznal, že snad jednoho dne bude moci obdržet Pečetě, ale nebyl tehdy ještě připraven."

"Tulák?" divil se Sorak. "Chceš říct, že Tulák a Mudrc je jedna a táž osoba?"

"Od té doby hodně zmoudřel," řekl duch, "ale teď nemůže opustit svoji svatyni a já nemohu vyjít za tyto zdi. Bude to váš úkol donést Mudrci Pečetě. Proto vás sem poslal, abyste mu přinesli Pečetě a mně pokoj."

"Ale... my nevíme, kde se Mudrc skrývá," řekl Sorak. "Kde ho máme hledat?"

"Ve svém srdci," řekl duch, "a ve svých snech. Tulák bude vaším vůdcem a Pečetě budou vašimi klíči k moudrosti. Hle..."

Duch natáhl před sebe ruku s roztaženými prsty, potom otočil dlaň nahoru a pozvedl paži. Uprostřed komnaty se s hlasitým skřipáním začal uvolňovat kámen. Pomalu se vznesl asi tři stopy nad zem a vznášel se tam. Duch pohyboval rukou a kvádr pomalu plul na stranu, kde s hlasitým rámcem spadl na podlahu a roztrhl se na několik kusů. Z díry, kterou zakrýval kámen, se do vzduchu vnesla malá skříňka. Zdálo se, že je zhotovena z nějakého kovu, protože se ve světle slabě leskla. Nesla se směrem k Ryaně a zůstala stát ve vzduchu před ní, ve výši jejího hrudníku.

"Hodí se, aby pečeti nesla kněžka," řekl duch. Ryana napráhla ruku a uchopila skříňku. Byla uzamčena malým železným zámekem, a jakmile se jí dotkla, zámek se s cvaknutím odemkl... a okamžitě rozpadl v

prach.

"Můj čas na této zemi se navršil," řekl duch a unaveně vzdychl. "Konečně si mohu odpočinout."

Viděli, jak modrá záře pomalu bledne a s ní se jim z očí ztrácel i duch. "Pamatuj, že jediná správná cesta Hledače, je cesta poznání," zazněl sálem nehmotný hlas ducha. "Tulák tě povede. Pečetě budou tvými klíči k moudrosti. Nyní běž a pospěš si."

Sálem začal proudit chladný vítr a celý prostor se zase ponořil do tmy. Ryana ucítila, že ji Sorak vzal za ruku a vyvedl ji ven z hradní věže. Venku se zadívala na malou skříňku, kterou držela v rukách. Byla vyrobena z ryzího zlata, ve kterém byly vyryty starověké runy.

Uslyšeli za sebou hřmění, a když se otočili, uviděli, že se kameny věže začínají drolit.

"Rychle," zvolal Sorak a vzal je za ruce. "Musíme si pospíšet."

Utíkali zpátky přes nádvoří a klenutou branou v pevnostní zdi a citadela za nimi se začínala měnit v lavinu kamení. Běželi dál barbakanem a přes most. Mostní oblouk se jen chvěl pod nohama, když po něm přebíhali. Malta pukala, objevily se praskliny a do jezera začaly padat těžké kamenné kvádry.

Korahna vykřikla, protože klopýtla a upadla, ale Sorak ji chytil a vzal rychle do náruče. Celá jeskyně burácela, jak se za nimi hradní věž rozpadala v hromadu kamenné sutě, zanechávajíc za sebou mračna prachu. Netopýři kroužili po jeskyni a celou ji naplnili svým pisklavým křikem.

Sorak své přátele dovlekl na druhou stranu mostu právě včas, neboť most se za jejich zády zřítíl a vystřeloval nahoru gejzíry vody, jak se těžké balvany utápěly v jezeru. A potom burácení ustalo. Když se pomalu usadil prach, viděli, že na místě, kde stála hradní věž, zbyla jen hromada sutě.

"Odpočívej v pokoji Bellocu," řekl Sorak. "Splníme tvůj úkol."

Ryana zírала na malou skříňku ve svých rukách. "Dozvěděla jsem se něco, co neví ani samotná Paní Varanna," řekla tiše. "Poznala jsem původ sesterstva villichí. Rozptýlily se do všech světových stran, aby se opět setkaly na tajném místě, o kterém věděly jen ony samotné. V údolí Zvučících hor, kde nyní stojí jejich svatyně. A v této malé skříňce leží dávno ztracené Klíče moudrosti. Pečetě vědění, které žádná kněžka již přes tři tisíce let neviděla!"

"A ty se na ně teď můžeš podívat," řekl Sorak.

Ryana zavrtěla hlavou. "Že bych to měla být já... já, která jsem porušila své sliby kněžky villichí..."

Zatřásla znovu hlavou. "Nejsem toho hodna."

"Lord Belloc si myslel, že ano," řekl Sorak.

"Ale on nevěděl... Neřekla jsem mu..."

Sorak ji vzal za ramena. "A kdo jsem já, vyděděnc, který nosí čarovný meč elfských králů?" řekl. "Kdo jsi ty, že máš nést Pečetě vědění? A kdo je Korahna, že jde proti všemu, co zastává její otec, a je spojencem Ochránců? Kdo vlastně jsme, abychom si kladli takové otázky?"

"Byly to otázky, které nás sem přivedly," řekla Ryana.

"To je pravda," řekl Sorak a pokyvoval hlavou. Ale odpovědi musíme ještě hledat. A tady je nenajdeme. Odvážil jsem se doufat, že naše hledání je u konce. Nyní vím, že teprve začalo."

Korahna stála a dívala se na hromadu sutě, která se zvedala místo hradní věže. "Když si uvědomím, že ten ubohý duch bloudil sám těmi temnými, prázdnými sály déle, než kterýkoli z nás kdy žil - nebo teprve bude žít. Vždycky jsem si myslela, že duchů se musím bát, ale tohoto ubohého stínu je mi líto a jsem ráda, že konečně našel svůj klid."

"Ano teď, když předal svůj úkol nám," řekla Ryana a upřeně se zadívala na zlatou skříňku. "A není to lehké břemeno."

"Co jsou Pečetě vědění?" zeptala se Korahna.

Ryana otevřela skříňku. Tam v kazetkách vyrytých do masivu leštěného obsidiánu, ležely čtyři zlaté prsteny, s velkými zdobnými zlatými ploškami, připomínajícími mince, ve kterých byly vyryty staré runy. Když se prsteny otiskly do horkého vosku nebo jílu, každý otisk představoval pečeť.

"Podle legend villichí jsou tyto prsteny obestřeny kouzly," řekla Ryana, "byly zhotoveny druidskou kouzelnicí, která byla první nejvyšší paní našeho prastarého řádu. Říká se, že každý z těchto prstenů je klíčem k jedné ze čtyř světových stran, a pokud se všechny čtyři používají jako pečetě, jejich otisky dají průchod kouzlu, které otvírá bránu k moudrosti."

"Ale co to znamená?" zeptala se princezna.

Ryana zavrtěla hlavou. "Nevím. Jestli ten příběh byl delší, během uplynulých let upadl v zapomnění. Legenda říká, že každá kněžka villichí, když dospěje, odchází na pout' hledat Klíče moudrosti, které nějakým způsobem zmizely. Takové měly být začátky našich poutí a my jsme se teď dozvěděli, jak se klíče ztratily. Belloc je ukrýval ve své jeskynní svatyni, zatímco Valatrix a kdo ví kolik ostatních po nich pátrali. Třebaže neměli znalosti jak s nimi správně naložit, samy o sobě by měly obrovskou cenu. V současné době, kdy je kov stále vzácnější, musí být peníze k nezaplacení. A čarodějové - králové by nepochybně dali cokoli za to, aby je získali."

"A teď je máš ty," řekla Korahna.

Ryana si skousla ret a ironicky se ušklíbla. "A jestli se to rozhlásí," řekla, "potom se stanu terčem pro každého zloděje, banditu a nečistého na této planetě."

"Neměla bys je zanést zpátky do svatyně villichí ve Zvučících horách?" zeptala se princezna.

Ryana zavrtěla hlavou. "A dát všem zlodějům, lupičům a nečistým důvod k tomu, aby vyhledali klášter? Ne. Za čas by se naše historie zase opakovala. Navíc Bellocovi byly svěřeny do opatrování a to byla důvěra, kterou nezklamal po celý svůj život a ani po své smrti. Věřil, že mají být předány Mudrci, a jestli někdo ví, jak je správně použít, pak je to on."

"Potom bude nejlepší, když se vypravíme do Nibenay," řekl Sorak, "protože tím směrem nás poslal."

Prošli tunelem a vyšli opět v grottě. Sorak se sklonil nad jezírkem a postříkal se trochou vody. "Máme tady poslední možnost naplnit své měchy a trochu se osvěžit," řekl.

"Opravdu bys měl, protože to bude tvá poslední příležitost," nesl se Torianův hlas od vstupu do jeskyně. Stál tam, jeho silueta se rýsovala v denním světle přicházejícím zvenčí, v ruce měl meč a po obou stranách ho zaštit'ovali jeho vojáci.

"Torian!" vykřikla Korahna.

"Klaním se vám, Vaše Výsosti," řekl Torian a vešel do jeskyně. "Ani ve snu by mne nenapadlo, že přežijete cestu pustinou. Zjevně jsem podcenil vaši pevnou vůli a sílu vašeho ducha. Nejenže jste přežila, ale také se vám podařilo najít vodu. Já a moji muži jsme vám za to vděční. Máme velkou žízeň."

Vypadali unaveně a byli celí ošuntělí z cesty divokou pustinou, ale v očích jim zářila odhodlanost utrpením nezmenšená. Žoldnéři drželi natažené kuše se založenými šípy. A nespouštěli ani na okamžik ze Soraka a Ryany oči.

"Neměl jsi mě pronásledovat, Toriane," řekla Korahna. "Nepůjdu s tebou zpátky."

"Oh, vůbec nemám v úmyslu znovu jet tou zatracenou opuštěnou krajinou," řekl Torian. "Nejsme vzdáleni víc než dva tři dny jízdy od hor, a jakmile překročíme ty hory, budeme na mém panství. Vezmu tě s sebou do Gulgu, kde v mém rodném sídle jistě najdeš dostatek pohodlí pro svůj život."

"Ne, Toriane," řekla Korahna. "Nepůjdu s tebou. Jdu domů, do Nibenay."

"A k čemu se chceš vrátit? K ubohému životu v ústraní, v úkrytech spolu s Bratrstvem zahalených? Žít v nějaké chatrči, ve slumech a skrývat se před templáři? Plánovat nesmyslná spiknutí v těsných místnostech plných páchnoucích, nemytých, zpocených těl? Bát se vyjít na denní světlo? To není život pro princeznu. Mohu ti nabídnout mnohem víc."

"Možná," řekla Korahna, "ale za cenu, kterou nemohu a nechci zaplatit."

"No, obávám se, že nebudeš mít na vybranou," řekl Torian. "Nevážil jsem celou tu cestu zbytečně. Čtyři muži kvůli tobě, Korahno, zemřeli a další dva zemřou, až je chytím, pokud si je ovšem nevzala poušť. Způsobila jsi mi velké utrpení, Výsosti, které bych pro jinou ženu nepodstoupil. Mám v úmyslu si svoji námahu vynahradit a ty, Korahno, budeš mou odměnou."

"Možná že bychom k tomu mohli něco říct," ozvala se Ryana.

"Vy nemáte co říkat, má paní," řekl opovržlivě Torian. "Využili jste pohostinství mého stanu a odplatili jste se mi tím, že jste ukradli můj majetek."

"Tvůj majetek?" zvolala pobouřeně Korahna a nevěřila svým uším.

"Kněžka, nebo ne, nikdo si ze mě nebude tropit bláznů," pokračoval Torian a ignoroval Korahnino pobouření. Otočil se k Sorakovi a zvedl meč s hrotem naměřeným přímo na něho. "A ty, elfčíku - s tebou skončuji osobně."

"Řečmi toho moc nesvedeš," řekl Sorak.

"Potom jsem domluvil," řekl Torian, pozvedl meč a skočil k němu.

Úžasné obratným pohybem, skoro lenivým, Sorak vytasil Galdru a zkřížil s Torianem meč. V okamžiku, kdy se Torianovo ostří dotklo elfí oceli, rozpadlo se napůl. Torian ani nepocítil tento kryt. S rozmáchnutou paží vedl dál svůj úder, až ztratil rovnováhu, a teprve když horní polovina jeho meče zazvonila o skalnatou zem, vzpomatoval se a s úžasem hleděl na zbytky své zbraně... rukojeť a kousek čepele.

"Říkal jsi něco?" zeptal se Sorak a zvedl obočí.

Torianovy oči se rozšířily vztekem. "Zabte ho!" zařval na své vojáky. "Zastřelte ho!"

Žoldnéři pozvedli své samostřily a vystřelili své šípy, ale ne víc než patnáct kroků od svého terče uhnuly z dráhy a obletěly svůj cíl. Vojáci jen zalapali po dechu.

Torian prskal hněvem, řval na ně a měl pěnu kolem úst. "Idioti! Co je to s vámi, neumíte ani zasáhnout cíl, který je dvacet stop od vás? Zastřelte ho, říkám! Zastřelte ho! Zastřelte ho!"

Žoldnéři sáhli po dalších šípech, ale ty samy najednou vyletěly ze svých toulců, proletěly jeskyní, narazily na protější stěnu a spadly do jezírka.

Ryanin šíp naopak svůj cíl neminul. Zasáhl jednoho žoldáka do krku. Ten se zhroutil, dusil se, chrčel a svíral si hrdlo v místě, kde mu šíp projel hrtanem. Když klesl k zemi, Ryana vytáhla svůj meč. "Ten zbytek je můj," řekla. Torian zalapal po dechu, když se pustila do zbývajících vojáků a bila do nich mečem obouruč.

S nevyslovitelným řevem vytáhl Torian svou dýku a mrštil jí po Sorakovi.

Sorak pozvedl ruku a dýka se ve vzduchu najednou zastavila, jako by narazila na neviditelnou zeď.

Torianovi úžasem klesla čelist. Dýka spadla s rachotem na zem, aniž komukoli ublížila. Hmátl rukou po druhé dýce, ale než mohl sevřít prsty rukojeť, nůž vyskočil z pochvy a velkým obloukem se nesl přes Sorakovu hlavu a sletěl do vody za jeho zády.

Když Korahna uviděla, že je Torian odzbrojený a stojí ohromený a zjevně bezmocný na místě, vyřítla se na něho oplatit urážku veličenstva. "Že jsem tvůj majetek?" vykřikla a oči jí plály hněvem. "Ukážu ti, čím jsem majetek!"

"Ne, princezno!" vykřikl Sorak, ale už bylo pozdě. Udeřila Toriana hřbetem ruky do tváře. Když dopadla rána, Torian ji chytil za ruku, rychle ji otočil a zezadu ji sevřel pažemi. Pevně ji svíral, držel ji před sebou, jednou rukou jí tiskl hrdlo a druhou ji držel za vlasy.

"Zkus další ze svých triků, elfčíku, a zlámu jí vaz! Odhod' ten meč, kněžko!"

Dva zbylí vojáci, třebaže tvrdí a zkušené bojovníci, měli s Ryanou plné ruce práce. Zaútočila na ně a zatlačila zpátky ke vchodu do jeskyně, kde nyní, když viděla, že Torian má v rukou princeznu, váhala a pomalu ustupovala, držíc před sebou meč. Vojáci využili této přestávky a rozdělili se, každý ji obestoupil z jedné strany a byl připraven ji napadnout. Její pohled rychle sjížděl z Toriana na ně a zase zpátky.

"Řekl jsem, odhod' svůj meč!" opakoval Torian. "Hod' ho na zem, nebo tu čubku zabiji!"

Ryana váhala. "Soraku...", řekla nejistě a nespouštěla oči ze svých protivníků, kteří zaujali výhodné postavení.

"Jestli ji zabiješ," řekl Sorak, "tak tě přede mnou už nic nezachrání."

"A když ji nechám jít, předpokládám, že nás milostivě propustíš a necháš jet naší cestou," řekl sarkasticky Torian a potom se pronikavě zasmál. "Ne, můj příteli, tak to nebude. Nejsi hloupý. Dobře víš, že bych vyčkal příležitosti a zkusil to znovu. Nemůžeš si dovolit nechat mě žít. Radím ti, řekni kněžce, ať odhodí svůj meč, nebo začnu být nervózní."

"Soraku," ozvala se, "co mám dělat?"

"Neposlouchej ho, Ryano," řekl Sorak. "Ti muži by tě zabili v okamžiku, kdy bys odhodila svůj meč."

"Dávám ti své slovo, že to neudělají," řekl Torian.

"A ty myslíš, že tvému slovu budu věřit?" odpověděl opovržlivě Sorak.

"Nemáš na vybranou," řekl Torian. "Ale přesto mně nevěříš. Uvažuj. Já tím nic nezískám, když kněžku zabiji. Má pro mě mnohem větší cenu, když zůstane naživu jako moje rukojeť."

"Princezna má pro tebe mnohem větší cenu," řekl Sorak, hrál o čas a usilovně přemýšlel o nějakém východisku z této situace. Byl si jistý, že se Torian nebude vůbec zdráhat a zabije ji. "Urazil jsi kvůli ní takovou dálku. Tak ji teď klidně zabij a řekni mi, k čemu ti byla všechna tvá námaha."

"Je jasné, že bych na tom tratil," připustil Torian klidným hlasem, "a nepochybně ztratím i svůj život. Ale

zemřel bych proto, že neuposlechnu tvůj rozkaz, a to by pro mě znamenalo alespoň něco. Určitě máš s princeznou nějaké své vlastní úmysly, na to bych vzal jed, jinak bys tolik neriskoval a nebral ji s sebou. Kněžka jí možná pomohla, protože má dobré srdce a je to Ochránkyně, ale ty? To si nemyslím. Určitě za tím něco vězí, něco určitě chceš. Možná odměnu nebo ti slíbila něco jiného?"

Sorak proklínal bystrost tohoto muže. Trefil se do černého, třebaže nevěděl, o co přesně jde. Potřeboval princeznu kromě toho, že měl o ni strach, a Torian to věděl.

"Jestli ji teď pustím," řekl Torian, "tak mě skutečně před tebou už nic nezachrání. A když ji zabiji, tak potom mě čeká smrt také. Tak nebo tak, podmínky zůstanou stejné. Jsem připraven je přijmout. Ale dokud zůstanu naživu, hra pokračuje. Kněžku si vezmu jako své rukojmí, abych si byl jist, že se nepokusíš o žádné ty své triky. Předvedl jsi, že jsi mistrem Cest, a já si nedělám žádné iluze, že bych tě mohl zabít. Kněžka bude zárukou, že zase ty nezabiješ mě."

"Co navrhuješ," zeptal se napjatě Sorak.

Torian se usmál, když viděl, že způsobil dramatický zlom v průběhu událostí, a nyní byl pánem situace.

"Pojeď s princeznou a kněžkou do Gulgu. Budeš nás moci sledovat, ale ne příliš blízko, protože jestli tě zahlédnu, kněžka si to odnese, rozumíš?"

"Rozumím."

"Ne, Soraku!" zvolala Ryana.

"Nemáme na vybranou, Ryano," odpověděl Sorak.

"Poslechni ho, kněžko," řekl Torian. "Teď není čas na hlouposti nebo vznešená gesta."

"Pokračuj," řekl Sorak. "Řekni své podmínky."

"Když dojeď bezpečně do svého sídla," řekl Torian, "propustím kněžku. Bude v pořádku, pokud budeš hrát dobře svou úlohu. Princezna zůstane se mnou. Ať už ti slíbila cokoli, vyrovnam tvou odměnu, abys snad neodešel s prázdnou. Bude to pro tebe podnětné a budeš moci pokračovat ve své cestě a už mě víc neobtěžovat. Netoužím po tom, střežit si po celý svůj život záda. Počkáš před branami Gulgu. Pošlu ti odměnu spolu s kněžkou a můžete se tam setkat. Pokud zabrousíš za brány města, vydám rozkazy a budeš zabít. Ani mistr Cest se nemůže postavit celému oddílu městské stráže.

Dokonce ti nechám tvůj kouzelný meč, i když mám velké pokušení požádat tě, abys mi ho předal. Ale jsem praktický muž a nepřeji si tě víc rozdráždit. Něco jsi mi vzal a teď to mám zpátky. Zůstanu u toho, a dokonce ti zaplatím za všechny ty potíže, které jsi mně způsobil. Budu to považovat za investici do budoucna. Tak... jak to dopadne? Budeme praktičtí oba dva? Nebo uzavřeme tuto smutnou historii rovnou tady v neprospěch obou?"

"Odhod' svůj meč, Ryano," řekl Sorak.

"Ne, Soraku! Neposlouchej ho! Nemůžeš mu přece věřit!" odpověděla mu.

"Myslím, že mu mohu věřit, protože se jedná o jeho vlastní zájmy," řekl Sorak. "A je v jeho zájmu poctivě dodržet podmínky obchodu. Odhod' zbraň."

Chvilí váhala a potom s nechutí hodila svůj meč na zem.

8

Pro Soraka nebylo příliš obtížné sledovat nepozorovaně Toriana a jeho najaté vojáky. Dokonce ani nemusel vystoupit do popředí Stopař. Torian byl sám ve stopování velmi zkušený, ale Sorak byl elfčík a při tomto úkolu mu nepomáhal pouze výcvik villichí, ale také jeho určité vrozené schopnosti. Měl neobyčejně vyvinuté smysly, byl mnohem vytrvalejší a pohyboval se na rozdíl od člověka úplně neslyšně. Torian samozřejmě bude vědět, že je někde za nimi. Nebyl hloupý. Pohrozil, že ublíží Ryaně, pokud ho jen zahlédne. Ale Sorak byl přesvědčen, a měl k tomu své důvody, že ani tak zkušený muž jako Torian nemůže vědět, jak blízko se k němu může dostat, aniž by na sebe upozornil. A dával si dobrý pozor, aby ho nespátřili.

Nevěřil Torianovi. Co říkal Ryaně, byla pravda. Torianovi se dalo věřit, pokud byly v sázce jeho vlastní zájmy, ale s Torianovými zájmy se nekřížila jejich smrt. Snažil se vžít do Torianovy situace, aby mohl odhadnout, co udělá. Tento úkol nebyl o nic těžší, než že umožnil cynickému a sobeckému Eyronovi, aby si trochu zapřemýšlel.

"To je prosté," řekl Eyron. "Kdybych byl Torianem, zvážil bych všechny možné alternativy a vybral bych si tu nejvýhodnější a nejméně riskantní cestu, a té bych se držel."

"A jaká cesta by to měla být?" zeptal se Sorak.

"No, předpokládejme, že dodržíš všechny podmínky dohody, a potom já, být Torianem, bych učinil totéž. Až na jednu věc," řekl Eyrone. "Já bych si to namířil do Gulgu a dával si na tebe dobrý pozor. Jak daleko myslíš, že to je?"

"Čtyři nebo pět dní, řekl bych. Možná o něco méně. Jestli pojede rychle, může se dostat k horám za dva tři dny. Tam už krajinu, jak sám říkal, dobře zná. Hraniční hory nejsou moc vysoké. Nebude mu to trvat déle než dva dny, aby je přešel, a Gulg leží v údolí hned při jejich úpatí."

"Takže pokaždé pro jistotu postaví stráž, když se utáboří," řekl Eyrone, "protože nemá důvod k tomu, aby ti věřil víc než ty jemu. Nepochybně své zajatce pečlivě a důkladně sváže a dá si tu péči, aby nemohly pouta případně rozvázat. A také nechá hořet velký oheň, který by se odrazil v tvých očích, kdyby ses přiblížil. Neponechá nic náhodě a dohlédne na to, aby měl Ryanu stále po ruce a mohl ji ohrozit, kdyby ses náhodou pokusil je osvobodit."

"A když se o to nepokusím a nechám je dojet do Gulgu? Co potom?" zeptal se Sorak. "Co bys udělal na jeho místě?"

"No, potom by bylo nejjednodušší namířit si to přímo do rodinného sídla, ale předtím bych dal příkazy strážím u brány, aby na tebe dávaly pozor. Jakmile bych se dostal se svými zajatky do bezpečí, splnil bych přesně to, co jsem slíbil. Propustil bych Ryanu a dal jí pro tebe odměnu, ale předtím bych dohlédl na to, aby u brány byla celá setnina stráží, samozřejmě ne úplně na očích, a možná bych zařídil, aby se někteří ukryli i venku. V okamžiku, kdy by Ryana prošla městskou branou a ty jí vykročil vstříc, vojáci by zaútočili. Oba dva byste zemřeli a můj problém by byl bez velkých potíží šikovně vyřešen."

"Máš ve své hlavě všelijaké nápady, Eyrone."

"Ano, ale je to také tvoje hlava," odpověděl Eyrone.

"To je pravda," řekl Sorak. "Někdy se divím, jak se tam všichni vejde."

"Vždycky to můžeš vzdát," řekl Eyrone. "Nevadilo by mi být vůdčí osobností."

"Mám takové tušení, že ostatní by k tomu měli připomínky," řekl ironicky Sorak. "Nicméně jsem ti vděčný za tvou existenci, i když je to někdy trochu vyčerpávající."

"A co bys beze mě dělal?"

"Nevím, snad pěstoval optimističtější náhled na svět?" řekl Sorak.

"A předpokládám, že bys slepě věřil všem lidem."

"Nikdy jsem Torianovi nevěřil. Ale teď věřím, že udělá přesně to, co jsi předpověděl. Otázkou je, jestli očekává, že něco proti jeho plánům podniknu."

"Kdybych byl Torianem, tak bych velmi pečlivě zvážil všechny okolnosti a ve svém plánu počítal s každou eventualitou," řekl Eyrone.

"A Torian je chytrý," řekl Sorak. "Jestli jsme odhadli, co udělá on, tak je pravděpodobné, že on to tuší také. Tak co s ním provedeme?"

"Řekl bych, že s ním skončíme," odpověděl Eyrone.

"Cekal jsem nějakou jasnější odpověď," řekl Sorak.

"Musíš mě omluvit," odpověděl Eyrone, "ale ptáš se tak málo na můj názor, natož abys dal na nějakou radu, že nejsem zvyklý na tolik pozornosti. Odpověď je jasná. Musíš vyzrát nad Torianem dřív, než dojede do Gulgu."

"To jsem si mohl myslet," řekl Sorak. "Otázkou zůstává jak to zařídit, abych neriskoval bezpečnost Ryany a princezny."

"Torian by princezně neublížil, leda by mu nic jiného nezbývalo," řekl Eyrone. "Byl odhodlán zabít ji v jeskyni, protože už nemohl nic ztratit. Musel tě přesvědčit o opravdovosti svých záměrů a věděl, že jediný způsob jak to udělat bylo provést svou hrozbu. Sázel na to, že nebudeš toužit po vítězství za cenu jejího života."

"A měl pravdu," řekl Sorak.

"Očividně," odpověděl Eyrone, "jinak bychom teď nebyli v této situaci. Ale Torian ví, že jedině, co získal, je čas... a ještě jedno rukojmí navíc. A nejdříve sáhne po Ryaně, než ublíží princezně."

"Jestli to udělá, pak ho už nic nezachrání," řekl Sorak.

"Možná si je toho vědom," řekl Eyrone. "Pak by ji nemusel zabít. Ale je mnoho dalších věcí, co by jí mohl

udělat. A Torian mi připadá jako vynalézavý muž. Proto na něho musíme udeřít takovým způsobem, aby ani on, ani jeho žoldáci neměli čas jednat."

"Takže rychlost bude to nejpodstatnější," řekl Sorak. "Ale je to průhledné. Čeká, že zaútočím, a ví, že rychlost je mou jedinou nadějí."

"Přesně tak," řekl Eyron. "Čeká, že ho napadneš ty. Takže útok musí přijít od někoho... nebo od něčeho... jiného."

Zahlédli jste ho?" zeptal se Torian.

Rovik se otočil a zavrtěl hlavou. "Ne. Gorak a já jsme dávali bedlivý pozor, ale ani známky po tom, že by nás sledoval."

"Ale ano, je tam někde venku, na to můžete vzít jed," řekl Torian. "A nepochybně mnohem blíže, než byste si mysleli."

"V takový otevřený krajině, kdyby byl blízko, určitě bychom si ho všimli..."

"Ničeho byste si nevšimli," přerušil ho Torian panovačným hlasem. "Ten Nomád není člověk. Je to elfčík a má vlastnosti obou svých proklatých ras! Umí se ukrýt i na místě, kde by se neschovalo ani dítě, a pohybuje se tišeji než stín. A když se objeví před vámi, dřív než budete moci zamrkat překvapením, oslnivou rychlostí se na vás vyřítí."

o o o

A co víc, je mistrem Cest. Nepodceňujte ho jen proto, že vypadá jako člověk. Podívejte..."

Ukázal na obsidiánový meč, který vzal muži zabitému Ryanou v jeskyni. Kolem rukojeti měl připevněný kožený řemínek, který tvořil smyčku, kterou mohl provléknout ruku.

"Už se mu nepodaří mě tak lehce odzbrojit," řekl Torian, "i když tady ten meč toho asi moc nezvládne proti té jeho ztracené zbraně."

"Tak na co to je?" zeptal se Gorak.

"Smysl je v tom, ty tupá hlavo, že ho nepoužiji proti němu, ale na tu kněžku," řekl pohrdavě Torian.

"Záleží mu na ní. Určitě jsou milenci."

"Ale já jsem slyšel, že kněžky villichi nemají..." začal Gorak, ale Torian ho netrpělivě přerušil.

"Je to žena, nebo snad ne?" řekl. "A on je docela pohledný bastard, přestože má poněkud hrubé chování a vzhled krut'asa. Mnoho žen takové věci ve skutečnosti přitahují."

"Ale... on není ani stejné rasy jako ona!" řekl Rovik.

"Tak? Ty jsi nikdy neslyšel, že by ženská lidské rasy spala s elfem? A odkud myslíš, že tedy přišli půlelfi, ty idiote? Zakázané ovoce je mnohem sladší. Copak sis nevšiml, jak se na něho dívá? Ne, samozřejmě že ne. Protože ty jsi takový prost'áček. Ať neuděláte žádnou chybu: zaútočí na nás, ještě než dojedeme do města. Proto musíme spěchat, abychom se dostali z pustiny ještě před západem slunce."

"Ne že bych chtěl pochybovat o vašem úsudku, mylorde," řekl Gorak, "ale proč?"

"Dovedeš si představit nocovat tady venku potmě a bez ohně?" řekl Torian. "Není tady žádné palivo a měsíce nebudou dnes v úplňku. Ten elfčík vidí i ve tmě. Ty snad taky?"

"Aha," řekl nepříteli přesvědčivě Gorak.

"Jakmile v blízkosti předhoří opustíme pustinu, najdeme už nějaké křovisko, abychom si mohli rozdělát oheň," řekl Torian. "Jestli se přiblíží, zalesknou se plameny v jeho očích. Budou zářit jako oči kočky a vy ho uvidíte. Tedy uvidíte ho, pokud zůstanete bdělí. Ale stejně, v okamžiku, kdy ho zahlédnete, bude už asi pozdě. No ale nějaké varování je lepší než vůbec žádné."

"Kdybych byl elfčíkem, počkal bych s útokem, dokud nedojedeme do hor," řekl sebejistě Rovik. "Je tam víc možností úkrytu."

"Kdybys ty byl elfčíkem, byl bych si jistější, co se našich šancí týče," odpověděl suše Torian.

"Nepochybně si odvodí, že budeme uvažovat stejně, a pokusí se na nás zaútočit ještě předtím, aby nás překvapil."

"Byl by z vás dobrý generál, mylorde," řekl Rovik.

"Generálové slouží králům," odpověděl Torian. "Mám mnohem vyšší cíle. Vaším cílem, pokud nějaký máte, je pro dnešek přežít. Bylo nás skoro tucet, když jsme vyrazili. Ted' jsme zbyli pouze tři. A máme před sebou ještě nejméně čtyři dny cesty."

"Ale on je úplně sám," řekl Gorak. "Už se nemůže spoléhat na meč té kněžky. Vy si opravdu myslíte, že

nás může vyřídít všechny tři, i když je mistr Cest?"

"I kdyby nebyl, raději bych neriskoval," řekl Torian.

"Co myslíte, jakou máme ve skutečnosti šanci, mylordě?" zeptal se nejistě Rovik.

"To bude záležet na tom, jak vy dva moc lpíte na životu," řekl Torian. "Kněžka je naší největší nadějí, že se vrátíme zpátky živí. Podívejte se na ni a uvědomte si, že jediné ona zaručuje naši bezpečnost. Držte se jí blíže než její vlastní stín, protože pokud jí bude hrozit nebezpečí, že jí něco uděláme, Nomád se neodváží zaútočit."

Ryana ho slyšela, a jak měla zacpaná ústa roubíkem a byla svázaná do kozelce, šlehla po něm nenávisným pohledem. Torian si toho všiml a zazubil se.

"Hled'te, to jsou ale oči!" řekl. "Kdyby pohled spaloval, tak tady na místě shořím na popel." Obrátil svou pozornost ke Korahně. "A co se vás týče, princezno, jsem vám velmi zavázán. Kdyby nebylo vašeho včas a vhodně použitého královského temperamentu, moje dlouhá cesta by skončila tam v té jeskyni." Korahna byla stejně jako Ryana svázaná a měla roubík, ale její oči prozrazovaly, jak mizerně se cítí a že dává za vzniklou situaci vinu sobě. Moc dobře si vzpomínala, jak se všechno přihodilo. Pořád dokola se v duchu vracela k té nehodě, mučila sama sebe. Vina, kterou cítila, byla mnohem větší, protože následky svého činu nenese sama, ale také Ryana.

Když viděla Toriana odzbrojeného, uvěřila, že je poražen. Na co tenkrát myslela, byla urážka, které se na ní dopustil. Když ji označil za svůj majetek, za něco, co mu patří, cítila se pokořena a myslela jen na to oplatit mu ji políčkem a ponížit ho před jeho vlastními muži - stejně jako on pokořil ji. Nikdy by ji nenapadlo, že by proti ní pozvedl ruku, že by ji mohl chytit, že by mohl být i beze zbraně tak nebezpečný. Nikdo se jí ještě ani nedotkl. Nikdo by se neopovážil. Byla princeznou z královské dynastie Nibenay. Byla jsem blázen, pomyslela si nešťastně, zhýčkaný, zkažený, arogantní blázeň, a zasloužím si, co mi patří. Ale co udělala Ryana kromě toho, že mi přátelsky nabídla pomocnou ruku? I její přátelé z Bratrstva zahalených se s ní přátelili jen proto, že jim byla prospěšná. Také Sorak by z ní měl prospěch, třebaže věděla, že jeho motivy nebyly úplně zisté. Ale Ryana... Ryana z jejího přátelství vůbec netěžila. Spřátelila se s ní navzdory svému počátečnímu přesvědčení. Ryana byla jejím jediným pravým přítelem a poté, co Kether ustanovil mezi nimi neviditelné pouto, neznala nikoho, kdo by jí byl bližší než kněžka villichí. A ona se jí takto odvděčila za její přátelství. Korahna věděla, že to všechno je její vina, a proto si nemohla odpustit.

Po tvářích jí pomalu stékaly slzy a vsakovaly se do jejího roubíku. Nemohla ani zvednout ruku, aby je otřela. Kde se až ocitla princezna z nibenayského královského rodu, pomyslela si. A až dojedou na Torianovo rodinné panství, klesne bezpochyby ještě níž. Zpočátku se k ní Torian choval uctivě, jak příslušelo ženě jejího stavu, a doufal, že ji získá díky své starostlivé péči a vlídnému chování. Ale teď už překročil všechny meze a vztáhl na ni ruku. Ukázal se v pravém světle a neměl už důvod předstírat vybranost aristokrata. Teď už ho znala dobře a nemusel se obtěžovat se strojenými způsoby.

Nepochybovala o tom, že teď si násilím vezme to, co se mu nepodařilo získat jinak.

Ale co Ryana? Viděla, jak se po ní dívali ti žoldáci. Byla krásnou, mladou kněžkou villichí - a ještě panna. A oni se na ni dívali, jako by byla kusem masa a oni hladoví mrchožrouti. Takže jim ji Torian slíbil. Jakkoli hrubé zacházení bude muset snést ona sama od Toriana, Ryana zakusí mnohem víc.

Korahna toto pomyšlení nemohla unést. Musela něco podniknout! Ale co? Jestli Ryana, která byla o tolik silnější a schopnější než ona, nemohla uprchnout, tak jakou naději měla ona? V návalu zoufalství a strachu o přítelkyni vyšlehla hluboko v ní jiskřička naděje. Byla to malá jiskra, snad jen záblesk, ale pomalu začínala hořet. Byl to oheň, který vzplanul uvnitř těch, kteří nemají co ztratit. Pouze ti, pro něž znamenal život méně než určitý cíl nebo ideál, pocítili kdy takový žár. Když se od této jiskry vznítíl oheň, jež Korahnu zcela prostoupil, rozhodla se, že nějakým způsobem, i za cenu svého života, najde cestu, jak se zbaví svých pout a pomůže Ryaně. Její pohled se zarýval do Toriana, který se k ní opovržlivě otočil zády. Korahna tiše přísahala, že najde způsob jak ho zabít.

o o o

"Jedou velmi rychle," řekl Sorak.

"Torian se snaží dostat ven z pustiny před soumrakem," odpověděl Eyron. "Nechce riskovat a utábořit se bez ohně."

"Myslíš, že bude raději pokračovat, místo aby rozbil tábor?"

"Tma hraje ve tvůj prospěch. Já bych to na jeho místě nedělal," řekl Eyron. "Kdyby rozbil tábor, zdrží ho to, ale na druhé straně by ho oheň zase před tebou chránil, protože by pro tebe bylo obtížnější přiblížit se."

"Pro nás by bylo obtížnější přiblížit se," řekl Sorak.

"No, když jsme u toho, tak mě z toho vynech," řekl Eyron. "Mě násilí znepokojuje."

"Chceš snad říct, že strach tě znepokojuje," řekl na to Sorak.

"Říkej tomu, jak chceš," odpověděl Eyron. "Faktem zůstává, že já ti moc neprospěji, pokud budeš cítit moji... nervozitu. Ptal ses mě na radu, to už je samo o sobě dost šokující, a já jsem ti poradil, jak jsem nejlépe dovedl. Až k tomu dojde, raději bych spal a šel ti z cesty. Při našem putování jsem už měl dost vzrušujících zážitků, děkuji."

"Ty bys nechtěl vidět, co se bude dít?" zeptal se Sorak.

"Jestli můj plán správně provedeš, potom se dozvím, co se událo," odpověděl Eyron. "Jestli ne, tak dávám přednost smrti v klidu ve spánku..."

"Ty myslíš, že Přízrak a Kether a ostatní by dovolili, abychom zemřeli?" zeptal se Sorak.

"Musel bys mít na to čas, abys zavolał Kethera, čas, který ti asi bude chybět," řekl kousavě Eyron. "A co se Přízraku týče, třebaže je strašlivý, ani on není nezranitelný."

"Až příliš lpíš na svém životě, Eyrone," prohlásil Sorak.

"A ty si zase vůbec nevážíš našich životů," odpověděl Eyron. "A jelikož tvoje smrtelnost se dotýká i mě, je v mém zájmu čas od času tě na ni upozornit."

"To dává smysl," připustil Sorak a sám pro sebe se usmíval.

"A neusmívej se nade mnou tak blahosklonně," řekl Eyron rozčileně. "Nestál jsem pokaždé stranou, když jsme byli v nebezpečí. Tentokrát je to proto..."

"Ty se bojíš o Ryanu," přerušil ho trochu překvapeně Sorak. "Vždycky jsem si myslel, že ti její přítomnost jde na nervy."

"No... zpočátku, možná..." odpověděl trochu váhavě Eyron, jako by se zdráhal přiznat, že ho zajímá také někdo jiný, než je on sám. "Myslím, že jsem si na ni zvykl. A kdyby náhodou něco nevyšlo..."

"Tak to raději nechceš vidět," dokončil za něj Sorak jeho myšlenku. "A ty myslíš, že já ano? Cíty, které chovám k Ryaně, jsou mnohem silnější než tvoje."

"Já vím," řekl účastně Eyron. "Myslím, že jsem nakonec asi přece jen zbabělec."

"Jestli jsi, tak je to část mé osoby, která je zbabělá," řekl Sorak. "A mimochodem, to, že se někdo bojí, z něho ještě nedělá zbabělce. Zbabělce z tebe dělá to, když dovolíš strachu, aby tě ovládl při každé tvé činnosti. Není to tak, Ochránkyně?"

"Každý se někdy bojí," odpověděla. "Je to zcela přirozené."

"Ty také?" zeptal se Eyron.

"Dokonce i já," odpověděla. "Mám strach o Ryaninu bezpečnost stejně tak jako ty. A bojím se také o princeznu. Třebaže je dcerou nečistého, má ryzí srdce a zvolila si jít po Cestě Ochránce. Žít jako Torianova konkubína je osud stejně strašný jako smrt. A také se bojím o nás, o všechny z nás."

"A co Přízrak?" zeptal se Eyron. "Přízrak určitě nemá strach."

"Nemohu mluvit za Přízrak," odpověděla Ochránkyně. "On je ten z nás, který je hnán primitivní živelnou touhou po přežití. Uvnitř je to zvíře a všichni víme, jak strašný je, když se ukáže. Když se probudí, všichni se chvějeme. Když podřimuje, přece jsme vděční za jeho přítomnost. Přes to všechno jak mocný Přízrak je, přemýšlej, odkud jeho síla pramení. Pud sebezáchovy je Částečně produktem strachu. Takže, i když se Přízrak může zdát prostý veškerého strachu, bázeň musí být do určité míry součástí toho, co ho žene vpřed a motivuje. Nikdo není beze strachu, Eyrone. Strach je součástí každého živého tvora. Je to jedna z věcí, které nám umožňují pochopit, co to ve skutečnosti znamená žít."

Eyron se na chvíli stáhl, aby popřemýšlel o slovech Ochránkyně, a i ona sama se ponořila, aby nerušila Sorakovy úvahy. Nicméně nikdy nebyla příliš daleko a Sorak věděl, že se muže vždy spolehnout na její ochranu, mateřskou sílu a moudrost. Také Eyron, navzdory své svárlivosti, byl pro něho často útěchou, ačkoli mu šel občas na nervy. Eyronův negativní a cynický postoj byl pro něho cenný v tom smyslu, že to byly vlastnosti, které on sám postrádal. V minulosti mu překážely, ale nyní chápal, že Eyronovy

charakterové rysy jsou důležité a doplňují jeho vlastní rysy a povahu všech ostatních - Stopaře s jeho silně vyvinutým pragmatickým vnímáním, jeho hrdinným sebeovládáním a jeho láskou a oddaností k přírodě; Lyrika s jeho dětskou zvědavostí a nevinnou duší; Strážkyni, jejíž ostražitost a bdělá přítomnost byla zdůrazněna její mlčenlivostí; mystického Kethera, který byl v určitém smyslu jejich součástí a zároveň byl spíš duchovní návštěvník z jiné existenční roviny; dokonce i Kivaru s jejími nemorálními nápady a nepotlačitelnou touhou po smyslových požitcích a vzruchu. Samostatně byli všichni nedokonalí, ale společně dosáhli rovnováhy, která zachovala společenství v jednom.

Ted' byla tato křehká rovnováha společenství nezbytně nutná pro úspěch Eyronova plánu. Ryanu a princeznu museli zachránit, a museli tudíž všichni spolupracovat a časový plán bude rozhodující, protože se všichni nemohou projevovat najednou. I kdyby bylo možné zmobilizovat všechny síly naráz, plán by byl stejně nebezpečný. Ale možné to nebylo. Větší část plánu bude záviset na lom z nich, který je nejméně lidský a který je ztělesněním živočišných stránek jejich povahy. Všechno to začne Skřekem.

o o o

Torian se zastavil a rozhlédl se kolem. "Utáboříme se tady," řekl. Unaveně seskočil z kanka a nařídil dvěma najatým strážcům, aby začali sbírat nějaké suché kletí na oheň. Oba, Gorak i Rovik, vypadali vyčerpaně a Torian moc dobře věděl, jak se cítí. Jakkoli byl zdatný a fit, i jemu samotnému už nezbývala žádná energie.

Kněžka i princezna vypadaly, že jsou napůl mrtvé. Protože byly svázány a měly v ústech roubík, byla pro ně cesta ještě strastiplnější.

To nevadí, pomyslel si Torian. Kněžka to ještě po dobu, která jí zbývá, přežije a Korahna bude mít čas na zotavenou, až dojedou na jeho rodinné sídlo do Gulgu. Toto utrpení v ní alespoň zlomí vzdor a nezávislého ducha, pomyslel si Torian. Do té doby, než ji přiveze domů, bude poddajná a poslušná a nebude už schopná odporu. V duchu se usmál, když si pomyslel, že ženy jsou v mnoha směrech podobné kankům. Od přírody jsou vzpurné a těžko ovladatelné, ale jakmile je člověk zkrotí, poslušně vykonávají příkazy svého pána. Z Korahny udělá roztomilého malého kanka a pěkně si jí bude užívat. Co se kněžky týče... no, možná je to smůla, že ji musí zabít, ale neprovede to vlastníma rukama. Aspoň už dali konečně sbohem té proklaté Kamenné pustině. Torian cítil velké sebeuspokojení. Nejenže vystopoval elfčika a podařilo se mu vybojovat princeznu zpátky, ale překročil pustinu a je naživu. Je prvním mužem, kterému se to podařilo. Žoldnéře v to samozřejmě nepočítá. Mimochodem, už by se dávno otočili a vrátili, kdyby v nich neprobudil strach a nepobízel je. Po celé příští generace budou bardové zpívat o jeho činu. Vlastně hned, jak se vrátí do Gulgu, pověří pěvce, aby složil vhodnou baladu. "Cesta Lorda Toriana". Ano, to zní opravdu vznešeně.

Zatímco vojáci sbírali v okolí palivo na táborový oheň, Torian stáhl Korahnu z kanka a donesl ji k nejbližšímu pagafovému stromu. Pevný modrozelený strom s několika kmeny a ubohými větvemi neskýtal sice mnoho stínu, ale poslouží mu, aby mohl zajistit své zajatce. Korahna se nehýbala, ani neprotestovala, když ji přenášel ke stromu a opřel o jeden z kmenů. Oči měla zavřené a pouze slabě zasténala, když ji začal přivazovat. Jakmile ji pevně připoutal, vrátil se pro kněžku.

Když ji sundával dolů, zdála se být úplně vyčerpaná a neschopná většího odporu než Korahna, ale když ji přenášel ke stromu, začala sebou v jeho náručí zuřivě házet a svíjet se. Torian ztratil rovnováhu, spadl a upustil ji na zem. Nicméně okamžitě byl zase na nohách, a když se Ryana snažila postavit, vyřítil se na ni a kopl ji do boku. S potlačeným zaúpěním se zhroutila na zem a Torian ji uštědřil ještě jeden kopanec navíc. Ted' už ležela úplně klidně.

"Jsem příliš unaven na to, abych byl shovívavý, kněžku," řekl Torian. "A když jsem unavený, snadno se rozčílím. Připomínám ti, že jsi mi užitečná, když jsi naživu, ale nemusíš zůstat vcelku."

Potom sáhl dolů, chytil ji za chumáč jejích vlasů a táhl ke stromu. Tam se k ní sehnul, chytil ji za ramena, mrštil s ní proti stromu a prudce její hlavou udeřil o kmen. Zopakoval to ještě třikrát, dokud jí hlava bezvládně neklesla na hrud'. Potom ji pečlivě přivázal zády ke stromu vedle princezny.

Narovnal se, několikrát se zhluboka nadechl, zacvičil krkem a rameny, aby se zbavil křečovitého tlaku, a potom šel ke svému zvířeti a dlouze upil ze svého měchu s vodou.

"Mohli bysme dostat taky trochu vody, mylorde?" zeptal se Rovik, který přicházel za jeho zády.

"Už jste nasbírali dost paliva, aby oheň vydržel celou noc?" zeptal se.

"Ne, ještě ne, mylorde," řekl Rovik a nervózně si navlhl rty, "ale máme dost, aby alespoň chvíli hořel. Nasbíráme dřeva víc, ale šlo by nám to líp od ruky, kdybysme mohli svlažit hrdla."

"Dobrá," řekl stroze Torian, "ale pospěšte si. A mějte oči otevřené. Ten prokletý elfčík je určitě někde tady v okolí."

Rovikovi se nelíbil tón jeho hlasu, ale nic neřekl, přešel ke svému zvířeti a odvázal jeden měch s vodou. Dlouze se napil a Gorak, který se postavil vedle něho, čekal, až na něj dojde řada. Když Rovik skončil, podal měch svému kamarádovi.

"Lord Torian má nervy napjatý jako třetiva luku," řekl potichu a díval se poočku na Toriana, který seděl vedle svých zajatkyň s obnaženým mečem.

Gorak se odmlčel, aby se nadechl. Když promluvil, dával si pozor, aby mluvil potichu. "Jestli chceš vědět můj názor, měli bychom mu podříznout krk, vzít si obě ženské a skoncoval to."

"A být do konce života pronásledovaní za to, žeš zabil šlechtice?" opáčil Rovik. "Nebud' blázen."

"A kdo by se o tom dozvěděl?" zeptal se Gorak. "Nejsou tady žádný svědci, kromě těch ženskejch. A ty jsou sotva ve stavu, aby mohly svědčit."

"A co bys udělal, zabil bys je?"

"Potom, co bysme si užili, proč ne?"

"A po tom všem, čím jsme prošli, by nám nic nezbylo. Je pár okamžiků rozkoše dost, aby to všechno vynahradilo? Kromě toho, Toriana se jen tak lehko nezbavíš. Celý život cvičil u šermířského mistra. A pak nezapomeň, je tady ještě ten elfčík."

"Ále, nezapomněl sem," řekl Gorak, "ale není po něm ani vidu, ani slechu. Jak můžeme vědět, že to nevzdal nebo že ho nesežrala nějaká zatracená bestie?"

"Cítí se tady mnohem bezpečněji než ty nebo já," řekl Rovik. "Není to jen tak jednoduchý zabít mistra Cest. Ne, naše naděje je držet se Toriana. Tři jsou mnohem silnější než dva, zvlášť když máme ty ženské jako rukojmí. Až dojedeme do Gulgu, odměna nás nemine. A potom s nevýslovnou radostí u něho skončuju se službou."

"Dost!" vykřikl Torian od pagafového stromu, kde odpočíval. Mávl jejich směrem mečem. "Zpátky do práce! A dávejte pozor na toho zatracenýho elfčíka!"

"Skoro by se vyplatilo podříznout mu krk a vrátit ty ženské elfčíkovi," řekl Gorak. "Asi bychom měli měšce pořád prázdný, ale když se to tak vezme, byla by to přece jen určitá satisfakce!"

"Snad bych s tebou souhlasil," řekl Rovik, "kdybych si byl jistej, že s tím bude elfčík spokojenej a nechá nás jít. Ale nedělám si o tom žádný iluze, přítelíčku. I když se nám podaří dojet do Gulgu, splnit Torianův příkaz a odjet z Gulgu s tím, že se tam nikdy nevrátíme, budeme si muset po celý zbytek života hlídat záda. Radši rychle zemřu, než abych žil vleklej, úpornej život. Tak nebo tak, tady to skončí."

Vrátili se, aby nasbírali víc dřeva na oheň, a po celou dobu nespustili oči z krajiny kolem nich.

o o o

Sorak se rozhodl, že nebude čekat. Udeří dnes v noci. Stačí tři dny a Torian by dorazil do Gulgu. A čím bude blíž k městu, tím by to bylo pro něho výhodnější. Torian velmi spěchal, aby do soumraku opustil pustinu. On a jeho žoldnři budou unavení, a to nahrávalo Sorakovi. Nicméně Torian to určitě tuší a bude útok očekávat. Sorakovou jedinou šancí bylo, že osvobodí ženy takovým způsobem, jaký by Torian vůbec nečekal.

Pomalu se stáhl a do popředí se dostal Skřek. Skřek nikdy s nikým nemluvil kromě divokých zvířat. Pokud znal řeč lidí, elfů nebo půlčíků, nikdy to nedal najevo. Ale Skřek znal řeč divokých tvorů. Při těch málo příležitostech, kdy vystoupil do popředí, dával přednost společnosti zvířat, s kterými rozmlouval. S někým ze společenství nepromluvil nikdy. Skřek byl více zvíře než humanoid, ale byla mu vlastní prohnatost půlčíka. Teď mu Sorak uvolnil cestu, ale stáhl se pouze částečně a sdílel se Skřekem vědomí. Postoj jejich těla se nepatrně změnil.

Skřek se přikrčil a začal se mrštnými vlnivými pohyby plazit po čtyřech jako kočka. Skaliska a bludné balvany, které ukazovaly cestu do pustiny, se zvedaly směrem k úbočí Hraničních hor a jejich neskutečné siluety se jako přízrak vznášely proti černé noční obloze. Povrch zde tvořila písčitá půda smíšená s kamením a byla posázena zakrslými keři a vzácně malými pagafovými stromky. Tu a tam rozložitější keř janovce nebo větší soudkovitý kaktus poskytl možnost úkrytu, ale z větší části to byla otevřená krajina,

kteřá skýtala dobrý rozhled i v potemnělé záři srpků měsíce. Skřek se držel nízko při zemi a mučivě pomalým tempem se blížil k táboru, dávaje si pozor, aby ho neprozradil žádný prudší pohyb. Kdyby se člověk pohyboval tak pomalu, bylo by to pro něho strašlivě nepohodlné a trpěl by svalovými křečemi. Kolena by měl za chvíli samý bolák a jeho dlaně by byly rozedrané a krvácely by z odřenin způsobených pískem, kaménky, suchými trnitými větvíčkami a bodlinami kaktusů, které se válely po zemi. Sorakovy ruce byly tvrdé a mozolnaté a na kolenou mu kůže ztvrdla od mnohaletého plazení pod podrostem lesů. Nevšímal si malého hmyzu, který mu lezl po rukách a nohách. Jejich bodnutí, které působilo palčivou bolest, by uvádělo v šílénství každého obyčejného člověka, ale Sorak byl na to zvyklý. Skřek tyto malé tvory nevnímal vůbec. Svou pozornost soustředil výhradně na táborový oheň, který hořel před ním.

Najatí vojáci postavili ohniště z mnoha kusů suchých křovisek, takže hořelo jasně a ozařoval celé okolí jejich tábora. Většina paliva, které použili na rozdělání ohně, shořela velmi rychle, protože bylo úplně suché, a proto museli neustále přikládat. Ale dřevo pouštního janovce, které přiložili později, obsahovalo mnoho pryskyřice, dávalo větší žár a nebylo tak rychle stravováno. Za chvíli šlehalo mohutné plameny a vydávaly dostatek jasného světla. Žoldněři nebyli žádnými zelenáči. Oba byli zkušenými táborníky a věděli jak v poušti přežít.

Když se Skřek dostal ještě blíž, uviděl Toriana sedícího pod rozložitými, pokroucenými modrozelenými větvemi pagafového stromu. Ryana byla pevně přivázána k jednomu z jeho tenkých kmenů a princezna ke druhému. Ani jedna se nehýbala. Kmeny pagafového stromu nebyly o nic silnější než Sorakovo stehno, ale byly nesmírně pevné. Nebyla naděje, že by je Ryana nebo princezna, byť by nebyly zesláblé a vyčerpané, zlomily a osvobodily se.

Ti tři muži se očividně chystali spát po směnách. Sorak doufal, že dva z nich budou odpočívat, zatímco třetí bude na stráž, ale brzy zjistil, že Torian byl opatrnější. Jeden z nájemných vojáků se roztahoval na pokrývce mezi ohněm a stromem, zatímco jeho kumpán zůstal s Torianem vzhůru.

Žoldněř, který byl vzhůru, chodil sem a tam, aby se udržel v bdělosti. Občas přihodil na oheň trochu dřeva, ale většinou upřeně prozkoumával krajinu kolem a nikdy nesundal ruku z jílice meče. Když přišel blíž, Sorak poznal proč. Muž na rukojeť upevnil kožený proužek a smyčkou provlékl zápěstí. Kdyby se pokusil odzbrojit ho pomocí Cesty, meč by z jeho sevření nemohl vyskočit. Tito muži se učili velmi rychle.

Torian se držel blízko Ryany, seděl mezi ní a princeznou, zády opřený o strom. Svůj obsidiánový meč měl obnažený a ležel mu na klíně. Jeden rychlý pohyb, a Ryana ho měla pod krkem. Seděl úplně nehybně, takže si Sorak mohl myslet, že spí. Možná Torian opravdu chtěl, aby si to myslel. Ale tento muž byl až moc při vědomí a pozorně se díval a naslouchal. Kdyby se Sorak pokusil ho obejít a zaútočit zezadu, strážce by to hned uviděl, protože počítal s touto možností a měl pod kontrolou oblast tím směrem. Každý pokus zaútočit nejdříve na Toriana by poskytl dost času na to, aby Torian mohl ublížit Ryaně. A spící muž by se vzbudil a přidal k bitvě. Torian určitě nebyl hloupý. Nicméně nikdy předtím se nepustil do boje se společenstvím v jednom.

Skřek se nyní plazil po břiše jako had. Přiblížil se tak blízko, že kdyby si klekl, mohl by si ho žoldněř všimnout. Svým pronikavým zrakem Sorak rychle mapoval rozložení tábora a zásob. Napravo byli ke kůlům přivázáni kankové, a to asi patnáct nebo dvacet kroků od stromu. Žoldněř, který obcházel po obvodu tábora, byl ozbrojen mečem a malou kuší, kterou nesl v ruce, nataženou, připravenou ke střelbě. Spící muž měl také u svého boku natažený samostříl a obnažený meč připevněný řemínkem ke svému zápěstí. Torian seděl pod stromem s jednou nohou nataženou a jedním kolenem pokrčeným. Na klíně mu spočíval meč a jednu ruku měl položenou na samostřílu. Vyzbrojil se také navíc třemi dýkami. Neponechal nic náhodě.

"Teď, Skřeku," řekl Sorak.

Skřek se přitiskl k zemi, zavřel oči a vyslal psionické volání. O chvíli později bylo zachyceno. Ze všech stran kolem Torianova tábora se začaly k pagafovému stromu sbíhat malé, světle barevné ještěrky. Cupitaly nehluchně nahoru po hladkém kmeni stromu za princeznou a Ryanou a pustily se do pout, kterými byly ženy svázané. Mezitím vyslal Skřek další psionickou výzvu.

Ve vzdálenosti asi čtvrt míle ji zachytila kolonie pouštních antloidů ve svém mraveništi. Královna

odpověděla na zavolání a za okamžik se u obrovské mohyly, která byla vchodem do jejich labyrintu, začali rojit dělníci. Obrovští mravenci proudili v rovnoběžných liniích přes poušť, jeden za druhým, jako pěší pluk pochodující kaňonem. Pohybovali se rychle, znali svého cíle, neomylně vedeni Skřekovým voláním.

Ryana byla první, která si všimla, že se něco děje. Protože ji Torian zbavil nárazy její hlavy o kmen vědomí, vzpomínala se pomalu a bolestivě. Před očima měla mlhu, ale cítila, že jí cosi leze po rukách. Snažila se jimi pohnout, ale poznala, že nemůže. Když otevřela víčka, uviděla před sebou rozmazaný obraz tábora. Pomalu zaostřovala a vzpomínala, kde vlastně je a co se vlastně stalo. . . , vybavila si, jak ji Torian zkopál a zbil. Doznívající bolest nahradil zuřivý vztek. Ucítila za svými zády kmen stromu a uvědomila si, že je svázaná.

Podívala se doleva a uviděla Toriana sedícího po jejím boku s hlavou klimbající na jeho prsou. Jak ho tak pozorovala, najednou rychle napřímil hlavu, vzpomínal se a zadíval se do tmy za ohniště. Ryana sklonila hlavu a předstírala, že je v bezvědomí. Za okamžik, štěrbinou svých víček, viděla Toriana, jak mu opět klesá hlava. Potom zase ucítila, že jí něco leze po rukách. Celá ztuhla. Je to had? Byla úplně bezbranná. A potom cítila, jak se jedno z jejích pout uvolňuje. Otočila hlavu dozadu, jak nejvíc to šlo, a uviděla, že celý kmen se hemží barevnými ještěrkami. Přehryzávaly její pouta. Podívala se směrem, kde byla svázaná Korahna, a uviděla, že i kmen za princeznu je plný ještěrek. Byly jich tam celé tucty. A potom jí svítlo. Skřek!

Kdyby se teď Torian probudil a otočil nebo kdyby strážce přišel blíž, oba by si ještěrek okamžitě všimli. Ale jeden žoldák spal, zatímco druhý přecházel sem a tam u ohniště a neustále zrakem probodával tmou venku. A Torian se o tvorečky šplhající po kmenech stromů po jeho boku nestaral. Ryana ucítila, jak jedno z jejích pout povolilo. A potom druhé. Pomalu pomáhala ještěrkám a napínala opatrně ruce, aby nedělala ani nejnepatrnější hluk. Jedna z nich jí vylezla po zádech na krk, kde začala trhat roubík, který měla uvázaný kolem úst. Za chvíli povolil a Ryana se zhluboka nadechla.

V tichu noci, za táborovým ohněm se krčil Skřek s uchem přitisknutým k zemi. Teď už slyšel dunivý zvuk způsobený blížícími se antloidy. Běželi rychle. Zbývalo už jen pár chvil a už je bude zřetelně slyšet. Sorak věděl, že bude muset jednat rychle, až přijde ten pravý čas. Zatím ležel a čekal.

Gorak najednou přestal přecházet z místa na místo, vyrušen nějakým hlukem, který přicházel z temnoty. Bez přestávky pátral v poušti za ohněm po očích s ohnivou září, ale nic neviděl. Co to bylo? Znělo to téměř jako ozvěna vzdáleného hromu, ale ne tak docela. Pozvedl svůj samostříl a měl ho připravený ke střelbě a meč se mu pohupoval na kožené smyčce kolem zápěstí. Bylo to teď blíž a hlasitější, burácení jako když. . . , a náhle, ale příliš pozdě poznal, co to je. Vykulil oči a zařval. "Roviku! Lorde Toriane! Vzbud'te se, rychle!"

Rovik byl okamžitě na nohou a sahal po svém samostřílu. "Co je?" vykřikl a úzkostlivě se kolem sebe rozhlížel. "Co to je?"

"Antloidi!" zvolal Gorak. "A jdou sem!"

Když Gorak ztropil poplach, Torian sebou škubl, napřímil hlavu a první jeho starostí bylo zkontrolovat zajatce.

Když se obrátil k princezně, uviděl celý strom a její pouta obalená ještěrkami.

"Při krvi Githově!" zaklel a vyskočil na nohy. V ten moment se Ryana vysvobodila z pout, které překousaly ještěrky. Torian se na ni vrhl, ale uskočila stranou, a když se kutálela, vykopla nohu a podrazila mu nohy. Když Torian padal k zemi, uslyšel Gorakův smrtelný výkřik.

První z obrovitých antloidů se vyvalil z temnoty do prostoru ozářeného ohněm a Gorak stačil vystřelit ze svého samostřílu pouze jeden šíp. Neškodně se odrazil od silného pancíře stvůry a potom už byla na něm. Sevřela svá mohutná kusadla kolem jeho pasu a vymrštila ho do vzduchu. Gorakův chraplavý srdceryvný výkřik se nesl noční ozvěnou a zatím se do tábora hrnuli další antloidi.

Rovik se snažil utéct, ale věděl, že je to beznadějné. Pouze elf by mohl uniknout dospělému antloidu.

Čtyři tito tvorové zaútočili, ztratil se v jejich středu a pak už bylo slyšet jenom jeho řvaní ve spleti klapajících kusadel. Kankové, zpanikaření útočícími antloidy, vytrhli kolíky a zmizeli do noci. Antloidi je ale nepronásledovali.

Poté, co zakopl o Ryanu, Torian se zase postavil na nohy a hnál se pro princeznu. Ryana se předklonila a

strhla ho k zemi. Když znovu upadl, Korahna nabyla vědomí. První věc, kterou spatřila, byli antloidi, jak se rojí po táboře. Zakryla si rukama obličej, zaječela a vůbec si v té panice neuvědomila, že má volné ruce. Potom si všimla všech těch ještěrek, které se hemžily po stromě za jejími zády. Několik z nich bylo ještě nalepeno na jejich rukách. Plná hrůzy uskočila od kmene stromu a mlátila kolem sebe rukama ve snaze setřást ty ohavné tvory.

Torian zápasil s Ryanou. Vyprostil se z jejího sevření, vyskočil na nohy, ale když se otočil, že zaútočí, už se k němu pomalu sunuli tři antloidi. Ustupoval stranou, aby si stvůry vzaly Ryanu, a nepoznal, že jí jdou vlastně na pomoc. Otočil se znovu k princezně, ale další dva antloidi mu odřízli cestu. Korahna se snažila utéct, ale najednou se ocitla uprostřed stáda obrovského hmyzu. Opět začala ječet, ale znenadání jí čísi ruka zakryla ústa.

Za jejími zády se ozval známý hlas: "Neboj se. Neublíží ti."

Otočila se a spatřila Soraka. Vrhla se mu kolem krku a plná vděku se rozplakala na jeho prsou.

Torian ustoupil k ohništi, rozhlížel se doprava, doleva a zoufale hledal možnost úniku. Neměl však kam utéct. Byl obklíčen řadou antloidů. Ale ti se nehýbali. Stáli v tom velkém kruhu kolem ohně, obklopovali ho ze všech stran a jejich kusadla zlověstně klapala jako dvě hole bušící o sebe. Teprve teď si Torian všiml, že jeho dva vojáci jsou mrtví.

Stál tam, držel v ruce teď již zbytečný obsidiánový meč a věděl, že proti těmto netvorům jeho zbraň nic nezmůže.

I kdyby se pokusil jednoho z nich zabít, ostatní by ho roztrhali na kusy. Stál tam a čekal na svůj konec. Pak, k jeho velkému úžasu, jedna bestie ustoupila stranou a do kruhu vstoupil Sorak. Za ním se objevila princezna a Ryana. Antloidi neudělali ani jeden pohyb, aby jim ublížili. Torianovi blesklo hlavou, že elfčík nějakým způsobem zvířatům poroučí. Teprve teď opravdu pochopil, proti komu stojí, a proklínal sám sebe, že si kdy s ním něco začal. Pustil se po stopách své vlastní smrti, pronásledoval ji a teď ho dostala. "Čert tě vem, čaroději!" zaklel Torian a vyzývavě pozvedl meč.

"Na co si myslíš, že ti teď bude dobrý?" otázal se Sorak a hleděl na jeho zbraň.

"Bude mi prospěšnější, než si vůbec dovedeš představit," odpověděl Torian. "Zabrání tomu, abys nakonec zvítězil."

Jak to dořekl, otočil meč, sevřel ho oběma rukama a vrazil si ho hluboko do břicha.

Sorak na to nebyl vůbec připraven. Zíral celý užaslý na Toriana, který chroptěl bolestí a probodený vlastním mečem, s krví deroucí se z jeho úst klesal na kolena. Ryana zadržela dech a Korahna prudce oddychovala, když hleděla na umírajícího muže.

Torian pozvedl hlavu a upřeně se zadíval na princeznu. "Ty jsi byla moji zkázou," řekl a slova se mu těžce drala z úst. "Ty a moje vlastní... ambice. Kdybys mě... jen vyslyšela..., nezacházel bych s tebou špatně. Ale ne... byla jsi pro mě příliš dobrá. Byl bych... tě učinil královnou. A já... jsem mohl být... král..."

Jeho oči dostaly skelný výraz, jak z nich vyprchala jiskra života, a zhroutil se na zem. Antloidi se pomalu rozprchli a vraceli se do svých nepřehledných labyrintů a nechali Soraka a obě ženy stojící u ohně a zírající dolů na Torinovo mrtvé tělo.

Sorak vzhlédl k Ryaně. Unaveně se na něho usmívala. Potom se obrátil k princezně a vzal ji za ruku.

"Pojď, princezno," řekl. "Už je snad po všem a můžeme si odpočinout. Zítra tě zavezeme domů"

o o o

Z výšky předhůří Hraničních hor vypadala pustina, sahající až k západnímu obzoru, jako nekonečné moře rozpukané skály. Naši tři cestovatelé stáli na útesu, skalnatém výběžku, který vyčníval nad zpustošenou zemí jako příď korábu. Svažité kopce za jejich zády byly porostlé stromovou vegetací, která byla hustší, jak stoupaly hory. Najednou jim připadlo, jako by se ocitli v nějaké exotické zemi.

"Je možné, že už je to všechno za námi?" řekla Korahna, když se rozhlížela z útesu. Slunce za jejich zády už pomalu zapadalo a prodlužovalo stíny kopců pod jejich nohama. Poprvé za poslední tři dny se cítila zase svěží.

Stopař vypátral kanky - vojáky, které používal Torian a jeho žoldnéři, a Skřek poděšené tvory zavolal zpátky a uklidnil. Zvířata se mohla napást na křoviskách, které posbírali žoldáci, a když příštího rána opouštěli tábořiště, jejich oří byli čerství.

Teď na konci cesty Korahna už stěží připomínala princeznu. Oblečená do různých svršků, které vzali

vojákům, vypadala spíš jako lupička než jako nibenayská královská dcera. Nad svými vysokými mokasíny měla kožené legíny a tuniku bez rukávů, kterou Sorak zkrátil, takže jí byl vidět pas. Spodní část tuniky byla potřísněná krví a rozervaná kusadly. Kolem pasu měla uvázaný široký pás, který držel Torianův obsidiánový meč, ten samý, kterým spáchal sebevraždu. Přisahal, že si ho bude navždy vážit, pro službu, kterou prokázal. Přes tuniku měla přehozený hnědý plášť s kapucí. Její dlouhé světlé vlasy, česané pouze jejími prsty, se už tak nádherně neleskly, jako když si je kartáčovala každou noc před spaním ve svém stanu v karavaně. Ryana si pochvalovala, že navzdory náhodně sestavenému kostýmu, se její vzhled ve srovnání s tím, jak vypadala předtím, náramně zlepšil.

Během cesty ji Ryana držela v náručí na kankovi a Korahna v jejím obětí něco potichu mumlala ze spaní. Ryana ji nebudila. Nějaký čas bude asi mít nepěkné sny, ale bude lepší to mít za sebou. Později, když byla na řadě Ryana, aby si odpočinula, princezna nepromluvila ani slovo a mlčela i celý následující den a hluboce přemýšlela. Teď se konečně kousek jejího starého nebo snad nového já probudil k životu.

"Jsme snad první, kteří po Tulákovi přešli Kamennou pustinu," řekl Sorak. "Nebo lépe řečeno - po Mudrci."

"Ne, Po Tulákovi," řekla Ryana. "Tenkrát ještě Mudrcem nebyl."

"Ráda bych věděla, jak je to dávno," uvažovala nahlas Korahna.

Ryana zavrtěla hlavou. "To nikdo neví. Nikdo si ani nepamatuje, kdy se poprvé objevily Tulákovy zápisky."

"V templářské knihovně v paláci byla jedna kopie," řekla Korahna. "Četla jsem ji nesčetněkrát. Tenkrát mi připadalo, že Tulák musel žít báječný život. Volný jako pták, šel, kam chtěl, spal pod hvězdami a viděl celý svět, zatímco já jsem byla uvězněna v paláci a nemohla jsem se ani odvážit za zdi budov, dokud jsem nezačala v noci potají prchat. Jak jsem toužila po všech těch dobrodružstvích, která musel prožít!"

"No, teď jsi prožila svoje první," řekl Sorak. "Jak se ti to líbilo?"

Korahna hned neodpověděla. Když konečně promluvila, její slova byla tichá a rozvázná.

"Samozřejmě, nebylo to zhora takové, o čem jsem snila jako mladé děvče. Vymýšlela jsem si dobrodružství bez kruté reality. Představovala jsem si, že cestuji pouští, ale v mých snech nebylo místo pro únavné vedro, strašlivou žízeň, kterou člověk cítí, i bolesti svalů po mnohahodinové jízdě na nezvyklém zvířeti. Nedovedla jsem si představit tu hrůzu, když vás napadne dravec..., ať už zvíře nebo člověk. A nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že by se mnou mohl někdo zacházet takovým způsobem, jak to udělal Torian."

Sorak i Ryana mlčeli a čekali, jak bude pokračovat.

"Udělal ze mne bytost méněcennější, než je člověk," řekla po chvíli. "Byla jsem pouze prostředek k jeho ziskuchtivosti, věc, kterou si přivlastnil a chtěl použít k dosažení svých cílů. A když o mně řekl, že jsem jeho majetek..., myslím, že teprve tehdy jsem skutečně poznala, za co mě považuje, a probudil se ve mně všechn můj vztek." Podívala se na Ryanu. "Byla jsem takový blázen. Vůbec nevím, co mě to popadlo."

Ryana přikývla. "Někdy se to stává, když člověka poníží příliš hluboko."

Korahna se zadívala ještě jednou do dálky přes pustinu. "Když si vrazil do břicha meč..., skoro se mi to líbilo. Cítila jsem se dobře. Cítila jsem se pomstěna a tak živá..." Ztratila hlas. Zhluboka se nadechla a dlouze povzdechla a zatřásla hlavou. "Jaký se to ze mě stal člověk?"

"Zcela normální člověk," řekl Sorak, ale Ryana poznala, že to nebyl Sorak. Hlas zněl úplně stejně, ale znala ho až příliš dobře, aby nepoznala Ochránkyni, třebaže nepatrné proměny si mohla všimnout jen ona. A potom si najednou uvědomila, že Korahna to také zpozorovala, protože díky Ketherovi měly společné prožitky.

"Ochránkyně?" řekla Korahna a potvrdila tak Ryanino podezření.

"Ano."

"Ještě jsme se nesetkaly, že?"

"Znám tě prostřednictvím Soraka," řekla Ochránkyně. "Ale ty jsi o mně nevěděla."

"Proč, moudrá Ochránkyně?" zeptala se jí Korahna. "Proč? Jak to, že je normální cítit tolik vášně při cizí smrti?"

"Protože normální člověk zabíjí z vášně," odpověděla Ochránkyně. "Bud', anebo, je to čin pramenící ze

zoufalství a sebeobrany. Torian ti odepřel něco, co většina lidí považuje za nejdražší a nejpodstatnější věc svého bytí - tvoji vlastní identitu. Tvé potřeby a touhy. Odepřel ti tvoji svobodnou vůli. A také jsi věděla, že by nás zabil, kdyby mohl."

"Ale nebyl toho schopen," řekla Korahna. "A když si to uvědomil, poznal, že prohrál."

"Sám si zvolil," dodala Ochránkyně. "Dovedl utratit život, dokonce i svůj vlastní, a nic přitom necítit. A proto ty, Korahno, jsi normální člověk, zatímco Torian nebyl. Co teď cítíš, to jsou věci, které cítí každý obyčejný člověk. Kdybys neměla třeba jen jeden z těch pocitů, mohla by ses právem nad tím rmoutit, jaký že to člověk se z tebe stal."

Navíc, pokud by ses opravdu stala zvrácenou osobností, takovými myšlenkami by ses vůbec nezabývala, protože bys neměla svědomí."

Korahna se dívala do země. Když opět zvedla hlavu, v jejích očích se leskly slzy.

"Děkuji ti, Ochránkyně," řekla tiše. "Děkuji, žeš mi pomohla pochopit."

Té noci rozbili tábor v horách, rozdělali oheň a uložili se ke spánku. Když Ryanu začala přemáhat únava, uviděla, že se Sorak stáhl do svého nitra a vystoupil Stopař. Postavil se na nohy a beze slova zmizel v temné noci, bez jediného hluku jako horská šelma. Ryana se s rezignovaným povzdechem posadila, vzala do rukou meč, položila si ho napříč na svůj klín a čekala na Stopaře, až skolí zvěř a vrátí se z lovu.

Pozorovala Korahnu, jak klidně a nahlas oddychuje.

"Dobře si odpočiň, sestro," zamumlala si pro sebe. "Dobře si odpočiň. Tvé rány se už začínají hojit."

9

Hraniční hory byly horským hřebenem srpkovitého tvaru, prohnutým severozápadním směrem, s konečky směřujícími na východ a jih. Na nejjižnějším konci horského hřebene, poblíž hrotu kopcovitého půlměsíce stálo město Gulg. Na opačném konci srpku hor, oddělené od Gulgu širokým úrodným údolím, zastíněné opačným koncem pohoří, leželo město Nibenay. Z místa, kde Sorak stál, z vrcholku hory poblíž horního konce masivu, spatřil město pod sebou. Gulg byl sotva viditelný v dáli a halil se do ranního oparu na opačném konci údolí.

Obě města se rozprostírala v jedné z mála oblastí, která byla ještě svěže zelená. Krajinu tady zavlažovaly potoky dešťové vody, které proudily z hor, a podzemní prameny, které vyvěraly na povrch hlavně poblíž města Nibenay.

Podle Tulákových zápisků, které Sorak pročítal, když tábořili na kopcích, byl Gulg spíš než městem velkou osadou sběračů a lovců, kteří získávali obživu v lesích Hraničních hor.

Vladařem Gulgu, zvaným oba, byla čarodějka - královna Lalali - Puy. V jazyce jejího lidu to znamenalo "bohyně lesů". Těšila se velké přízni svých poněkud primitivních poddaných, kteří ji uctívali, jako by byla nějaké božstvo.

Oba obývala nejpodivuhodnější palác na celém Athasu, něco, co bylo postaveno vysoko ve větvích prastarého, gigantického agafarského stromu. Její templáři žili v chýších postavených v nižších patrech toho samého velikána.

Palác, psal Tulák, byl malý, ale velmi výstavný, jednoduchý, a přece překrásný, a vypovídal o pevném svazku, který existoval mezi obyvateli Gulgu a lesními stromy. I když oba byla nečistá čarodějka, ze všech vládců na Athasu byla nejbližší životnímu stylu druida. Nicméně to byla životní cesta poskvrněná jejím mocným nečistým čarodějnickým uměním.

Většina obyvatel v Gulgu bydlela v malých, kruhovitých doškových chýších tísnicích se kolem mohutného agafarského stromu, kde sídlila jejich královna. Jednoduché přístřešky byly chráněny obrannou "zdí", která ve skutečnosti byla pouze vzrostlým živým plotem trnitých stromů, vysázených lak blízko sebe, že ani půlčík by jimi neproklouzl, aniž by nebyl rozdrásán na kousky. Z větší části byli lidé v Gulgu divocí venkované žijící v kmenovém uspořádání, kteří lovili v lesích hor a odevzdávali své úlovky obě, která potom rozdělovala jídlo prostšímu lidu prostřednictvím svých templářů.

Obchodníci kupeckých cechů museli spíše vyjednávat s templáři než přímo s lidem, a z tohoto důvodu Torianův otec, jeden z královských templářů, vytvořil pevné spojení s Ankorským rodem. Svého syna vychoval podle bojových tradic judaga, tradic válečníků a hlavních lovců v Gulgu, nelétných bojovníků a smrtelných lučištníků, jejichž otrávené šípy zabíjely již nepatrným škrábnutím. Není divu, pomyslel si Sorak, že Torian vůbec neměl soucit s člověkem a nevážil si lidského života.

Naopak Nibenay bylo tradiční město, alespoň v tom smyslu, že zde byly budovy postavené ze dřeva a kamene. Jinak samotná architektura měla do konvenčnosti hodně daleko. Sorak byl úplně unešen Tulákovým popisem kamenických prací, kterými byl ozdoben téměř každý kousek nibenayských staveb. Lidé tohoto města byli řemeslníci a kameníci, oprávněně hrdí na své umění, a zdobili své budovy spleťtými ornamenty a výjevy. Některé zobrazovaly postavu majitele domu nebo jeho předků, jiné představovaly rituální tance s ještě více zdůrazněnými křivkami zvířat a příšer, které byly vyvedeny s mučivou přesností, jako by měly samotné stvůry a jejich nenasytnou žravost usmířit.

Lidé v Nibenay vytvářeli mnohem rozmanitější ekonomiku než lid v Gulgu, který veškeré zboží musel směňovat s kupeckými domy. Kromě malých sošek, bůžků, byst a zdobných prvků na domech, které tesali kameníci a po kterých byla velká poptávka, mělo Nibenay rozvinuté zemědělské hospodářství, které se soustředovalo hlavně na pěstování rýže na polích zavlažovaných prameny, jež byly pod správou šlechty. Ale nejvíce se Nibenay proslavilo výrobou zbraní, hlavně těch, které byly zhotoveny z tvrdého agafarského dřeva, jehož tvrdost a odolnost byla srovnatelná snad i s bronzem.

Agafarské stromy rostly velmi pomalu a byly odolné proti suchu, ale pokud se zavlažovaly nebo byly vysázeny v horách, kde byl dostatek vláhy, mohutněly mnohem rychleji. Válečné kyje zhotovené z agafarského dřeva byly schopné prorazit jakékoli brnění a agafarská kopí a bojové hole byly, navzdory své štíhlosti, neuvěřitelně pevné. Odolaly by úderům obsidiánových mečů a i velmi vzácné železné zbraně by je pouze lehce poškrábaly. Agafarské dřevo se prostě nedalo zlomit.

Práce s ním byla proto velmi obtížná a výroba zbraní z tohoto dřeva si vyžadovala zručné řemeslníky. Celé skupině dřevorubců trvalo i několik dní, než porazili jeden strom, a to pracovali s kamennými rýči a sekerami a vypalovali kořeny stromů. Obrábění zbraní z agafarského dřeva si žádalo speciální nástroje a dílnu s pečlivě kontrolovanou vlhkostí. Dlouhý luk vyrobený z agafarského dřeva bylo velmi těžké natáhnout, ale pokud měl lučištník potřebnou sílu, byl šíp vystřelen takovou rychlostí, že prorazil náprsní krunýř i ze vzdálenosti padesáti sáhů. Nibenayští řemeslníci byli oprávněně proslulí svými agafarskými zbraněmi a poptávka po nich mezi kupeckými cechy byla obrovská. Toto bylo podstatou nepřátelství mezi Gulgem a Nibenay.

Zbrojíři z Nibenay těžili agafarské stromy v Půlměsíčním lese, ale lovci a sběrači z Gulgu tam nacházeli svoji obživu. Agafarské lesy skýtaly úkryt divoké zvěři, která živila město Gulg, a pod rozložitým baldachýnem stromů rostly kola keře, pepřovníky a jiné rostliny, které doplňovaly výživu města Gulgu, ale také mu umožňovaly obchodovat s kořením a bylinami. Po více let, než by kdo mohl spočítat, mezi těmito městy existovalo hořké nepřátelství, které často přerostlo ve válku o dostupné přírodní zdroje. "Proč lidé z Nibenay prostě nevypěstují ze sazeniček nové agafarské stromy za ty, které pokácí?" zeptal se Sorak Korahny.

"Oni to dělají," odpověděla princezna, "ale vysazují lesíky kolem města, kde mohou být zavlažovány vodou z pramenů. Neobtěžují se tím, že by zalesňovali v Půlměsíčním lese, protože zavlažování těchto stromů by nebylo účelné a svážení dřeva dolů po svazích kopců by vyžadovalo mnohem víc času a námahy. Navíc templáři, kteří řídí tyto podniky, věří, že když zbaví Gulg zdrojů obživy, město se oslabí a stane se snadnější kořistí při případném útoku nebo se stane úplně závislé na Nibenay a s tím přijde i jeho kapitulace.

"A mezitím se celý Půlměsíčný les zničí," řekla Ryana, "a spolu s ním i životní cyklus rostlin a zvířat, pro které je les přirozeným prostředím."

"To je pravda," přikývla Korahna. "Jako děvče jsem nikdy o takových věcech nepřemýšlela, dokud jsem nezačala potají studovat spisy Ochránců a nespojila se s Bratrstvem zahalených. Lidé z Nibenay nechápou, že neničí pouze obyvatele Gulgu, ale že jejich kruté praktiky přinesou zkázu i jim samotným. Ale zdá se, že templářům, pokud to vědí, to na srdci neleží. To je jedna z věcí, kterou, jak doufám, jednoho dne změní."

"To by ale znamenalo postavit se proti svému vlastnímu otci," řekla Ryana.

"Už jsem to přeci udělala," řekla Korahna. "Jakmile jsem jednou složila sliby Ochránce, obrátila jsem se k němu navždy zády."

"A tak jsi v něm vzbudila nepřátelství," řekl Sorak.

"Kdyby jen tušil," řekla Korahna. "Nibenay se stále méně stará o záležitosti své rodiny a stejně tak o své

království. Víte vůbec, že jsem ho vlastně nikdy neviděla?"

"Nikdy?" zvolala Ryana. "Svého vlastního otce?"

"Ani jednou," řekla Korahna. "Jestli se na mě někdy podíval nebo podržel v náručí, když jsem byla dítě, tak si to nepamatuji. Jeho poddaní ho také nevidají. Po celý můj život žil v odloučení v centrální části paláce, kam nikdo, kromě služebně nejstarších templářek, nevkočil. Po celou tu dobu, co jsem naživu, ho zahlédlo jen málo z jeho žen."

"Kolik má žen?" zeptala se Ryana.

"Všechny templářky jsou jeho ženy," řekla Korahna. "Nebo to jsou jeho dcery. Nibenayští templáři jsou všichni ženského pohlaví a nejvyšší templářky jsou královny nejstarší manželky. Jmenování nejvyšších templářek se považuje za obrovskou poctu. Nejdříve musíš sloužit dvacet pět let v zasvěcených řadách, potom jsi do úřadu vybrána podle svých zásluh, které hodnotí jiné nejvyšší templářky. Služba končí pouze v případě tvé smrti a sliby jsou prý velmi kruté. Některé dokonce při jejich skládání zemřely."

"Znáš důvod, proč jsi nikdy nespátřila svého otce?" zeptal se Sorak.

Korahna zatřásla hlavou. "Často jsem o tom přemýšlela, ale pokaždé z toho mála, kdy jsem se zeptala, mi bylo řečeno, že mi nepřísluší klást takové otázky."

"Nikdy jsi ho neviděla, a to ze stejného důvodu jako jeho poddaní," řekl Sorak, "protože Stínový král už není člověk. Pohled na něho by byl velmi odpudivý."

"Co tím chceš říct?" řekla Korahna.

"Vydal se na cestu proměny v draka," řekl Sorak.

"Můj otec?" řekla Korahna.

"Všichni čarodějové - králové, co zbyli, jsou již v nějakém stupni proměny v draka," řekl Sorak. "Každý z nich se obává, že ten druhý dokončí transformaci dřív, takže do svých sáhodlouhých a krutých zaklínadel dávají všechnu svou sílu."

"Nikdy jsem to netušila," řekla Korahna se sklíčeným výrazem ve tváři. "Ani moji přátelé z Bratrstva zahalených mi to neřekli."

"Chtěli tě patrně ušetřit zármutku," řekla Ryana.

"Můj vlastní otec," řekla Korahna bezbarvým hlasem. "Bylo dost hrozné, když jsem si uvědomila, co znamená být nečistý, ale myšlenka, že se z něj stává ten nejhnusnější a nejzlověstnější netvor, který kdy vůbec chodil po tomto zpustošeném světě..." Zatřásla nevěřícně hlavou. "Proklínám den, kdy jsem se narodila do této zamořené rodiny."

"Nyní už možná chápeš, proč se Mudrc tolik snaží tajit místo svého pobytu," řekla Ryana. "Existuje pouze jedna bytost, která se může postavit draku, a to je avangion. Každý ze zbývajících čarodějů - králů by dal nevim co za to, aby se dozvěděl o Mudrcově úkrytu, protože on představuje největší ohrožení jejich moci."

"A když se jim podaří ho zneškodnit," řekl Sorak, "už nic je nezastaví. Dokončí svoji proměnu a obrátí se jeden proti druhému."

"Potom se všichni navzájem zničí," řekla Korahna.

"Možná," připustil Sorak. "Ale je pravděpodobné, že jeden z nich bude slavit vítězství. Nicméně do té doby se z Athasu stane kus spálené mrtvé skály."

"Musí se zastavit," řekla Korahna.

"Pouze Mudrc má šanci, že to dokáže," řekla Ryana. "Pokud se ovšem nepodaří zabít draky dřív, než dokončí svou proměnu."

"Udělám, co bude v mých silách, abych pomohla," řekla Korahna.

"Brzy budeš mít příležitost," řekl Sorak a díval se dolů na Nibenay.

o o o

Vstoupili do města hlavní branou, kterou tvořily dva obrovské pilíře zasazené do zdíva, ozdobené tesanými reliéfy s propletenými postavami hadů a draků sršících oheň. Znuděně vyhlížející půlobři ve strážnici je vpustili bez řečí, aniž by se obtěžovali je prohledat. Do města a ven neustále proudil zástup lidí a v Nibenay, stejně jako ve většině měst Athasu, byli všichni ozbrojeni. Pohled na meč nebo jeden dva nože nevzbuzoval žádný údiv. Kdyby strážé věděly, že tito otrhaní poutníci nosí železné meče, asi by se o ně zajímaly víc, ale ten den bylo horko a nemohly přece prohledávat každého, kdo prošel branou.

Potížisté se brzy za městskými branami setkávali s něčím, s čím nepočítali. Templářky netolerovaly porušování městských zákonů a půlobří, kteří tvořili městskou stráž a armádu, většinou s přehledem stačili na kdejaké kriminálníky.

První věcí, kterou naši cestovatelé udělali, bylo, že se vydali na hlavní městské tržiště, kde prodali své kanky. Korahna v Nibenay zůstane a Sorak a Ryana neměli představu o tom, jak dlouho se zdrží. Až přijde čas a oni budou muset odejít, mohou si kanky buď koupit zpátky, nebo si zajistit místo u karavany, či dokonce jít pěšky, jak to činili předtím. Nemělo smyslu utrácet omezené prostředky na ustájení kanků. Sorak chvíli smlouval a za pomoci psionické síly Ochránkyně se mu podařilo za ně dostat dobré peníze. Z těchto prvních příjmů si koupili v jedné z městských hospod dobré jídlo.

Korahna nepřítahovala žádné zvědavé pohledy. Jelikož většinu svého života strávila mezi zdmi paláce, žádný z obyvatel Nibenay ji nemohl spatřit, až na ty, které potkala mezi Bratrstvem, a ti by ji nikdy neprozradili. Princeznu teď už vůbec nepřipomínala. Oblečená ve dvou velkých kusech hadrů vzatých žoldněřům a celá zaprášená z cesty vypadala spíš jako honák z pouště než jako potomek Nibeanského královského rodu. Její dlouhé světlé vlasy jí zplihle visely rozpuštěné a pocuchané z hlavy, tvář měla samou šmouhu, ruce špinavé a mozolnaté, své kdysi dlouhé, pěstěné nehty měla krátce zastřižené a také během namáhavé cesty pohubla. Měla teď štíhlé pevné tělo a v její tváři se zračilo něco, co tam dřív nebylo - výraz zkušené ženy.

Pokud byli zahnuti zvědavými pohledy, nebylo to kvůli jejímu vzhledu, ale kvůli Sorakovi a Ryaně. Na rozdíl od většiny villichů byly Ryaniny vlasy stříbřitě bílé, namísto rezavé, a přestože postrádala nepřirozeně prodloužené končetiny, charakteristické pro villichy, byla nezvykle vysokou ženou. Její výška, barva vlasů a pleti spolu se štíhlým svalnatým tělem z ní dělaly působivou osobnost.

Sorak vypadal ještě podivněji. Lidé z Nibenay ještě jaktěživi elfíčka neviděli. Na první pohled vypadal Sorak jako člověk, ale byl jaksi jiný. Mnoho lidí, kolem kterých prošli, se otočilo a ani nevěděli proč. Bedlivější pozorovatelé si mohli všimnout jeho zašpičatělých uší, když vítr odvál dozadu jeho vlasy, nebo je mohly zaujmout jeho zvláštní ostře řezané elfí rysy nebo jeho lesklá, hustá kštice, připomínající hřívy půlčiků. Také si mohli povšimnout, že byl velmi vysoké postavy, i když toto snad nebylo pro člověka tak neobvyklé. Ale i ti nejméně všímaví lidé, když pohlédli do jeho tváře, si museli zapamatovat jeho oči, hluboce posazené s pohledem tak přímým a tak pronikavým, že většina z nich byla nucena podívat se jinam. Hospoda poblíž hlavního tržiště, kde seděli, byla otevřená ven a zastřešená plachtou proti slunci, takže se mohli dívat na ulici a pozorovat hemžení přicházejícího večera, kdy obchodníci začali zavírat své stánky. Kousek po kousku se začalo tržiště vyprazdňovat, jak se stíny prodlužovaly a lidé se ubírali do svých domovů nebo hospůdek či jiných zábavných míst. Hospoda, kde seděli, se brzy začala plnit hlučnými hosty, kteří se starali jak a kde spláchnout ze svých úst celodenní vedro a prach z tržnice.

"Tak jaké to je být opět doma?" zeptala se Ryana.

"Zvláštní," řekla Korahna, odstrčila svůj talíř s večeří a rozhlížela se kolem. "Když jsem odtud odjížděla, nedoufala jsem, že město znovu uvidím. Teď po dlouhé, únavné cestě pustinou a horami mi tolik lidí na jednom místě připadá zvláštní. Trošku mě to... deprimuje."

Ryana se usmívala. "Vím přesně, jak se cítíš," řekla. "V osamělosti a kráse pouště je něco, co proniká do naší duše. Zdá se, že se rozpíná, osvobozená od těsných prostor města a vesnice..., nebo dokonce chrámu villichů. Potom když se ocitneš opět mezi lidmi, cítíš se stísněně, utopená v davu."

"Ano," řekla Korahna, "to je přesně ono."

"Lidé nebyli stvořeni pro život ve městech," řekla Ryana. "Města byla uměle vytvořená, zrodila se nejprve z potřeby vzájemně se spojit kvůli přežití, ale později rostla kvůli výhodám, lepšímu bydlení, obchodu a průmyslu. Se zvýšenou hustotou obyvatel dostupný prostor už nestačil a duše člověka se v odpověď stáhla zpátky. Lidé už nejsou tak otevření. Jsou přemoženi rychlým rytmem života, který vzešel z přelidnění. Každý stále spěchá, každý pořád někomu překáží v cestě. Lidé se stali nervózní, méně si navzájem důvěřují, mají sklon reagovat násilně. Město, to je nezdravá věc. Nenechá lidi, aby svobodně dýchali."

"Když jsem byla děvče, snila jsem o procházkách městem, které voněly dobrodružstvím. Nyní si nedovedu vysvětlit, jak někdo může chtít žít takovým způsobem jako antloidi v mraveništi. Možná proto nečistí sídlí ve městech. Zapomněli, jak vypadá to, co poskvřili. Nemohou milovat svět, který vidí jen

zdálky."

"Ale přesto je to můj domov," řekla Korahna. "Tady jsem se narodila, vyrostla a zde musím vynahradit všechny škody za to, že jsem žila život privilegovaného, zatímco ostatní trpěli. Města se nezmění, Ryano, dokud na nich nezačne někdo pracovat."

"Může se z města zrodit něco jiného, než je teď?" zeptala se Ryana.

"Možná ne," odpověděla princezna, "ale může se stát něčím víc, než je teď. Nicméně vyplatí se vynaložit takové úsilí."

Ryana si povzddechla. "Bylo by pěkné si to představit."

"Stmívá se," řekl Sorak. "A noc je nejlepší doba ke zkontaktování Bratrstva. Budu se cítit lépe s vědomím, že jsi v bezpečí mezi nimi."

"Tak moc toužíš po tom, aby ses mě zbavil?" zeptala se Korahna.

"Ne," řekl Sorak. "Pouze toužím dokončit úkol, kvůli kterému jsme sem přišli. A to ještě nevím, co by to mělo být."

"A ty myslíš, že to Bratrstvo bude vědět?"

"Jestli starší z Bratrstva mají spojení z Mudrcem, pak nám to sdělí prostřednictvím nich," řekl Sorak.

"A jestli ne?"

"Potom nevím, co budeme dělat," řekl Sorak. "Kouzelný svitek nám přikázal jít do Nibenay. A konečně jsme sem dorazili. Udělali jsme, co jsme měli. Nyní je řada na Mudrci."

"Vezmu vás tedy k Bratrstvu," řekla Korahna, odstrčila židli a vyskočila na nohy. "Dovedli jste mě domů a já jsem vám za to nesmírně zavázána. Rozmazlenou princeznu jsem nechala v poušti a vrátila se jako žena, která odhalila některé ze svých schopností. Za to jsem vám také velmi vděčná..." Podívala se ze Soraka na Ryana. "Nevím, jak Kether provedl to, co udělal, ale za to pouto, které mezi námi vzniklo, mu budu nadosmrti vděčná. Ryano, bojím se, že ty jsi uzavřela nejhorší obchod, protože nemám nic zvláštního, co bych ti nabídla. Ale za to, co ty jsi dala mně..." Zavrtěla hlavou a nemohla najít správná slova. "Mohu jen říct, děkuji, a přesto to nemůže stačit."

"Bude to stačit," řekla s úsměvem Ryana. "Ale nepodceňuj sama sebe. Co jsem dostala od tebe, nebylo vůbec bezcenné. Dozvěděla jsem se víc, než jsem kdy věděla o životě a smýšlení šlechty, a teď také vím, co znamená najít smysl svého života, když jej postrádáš. Já jsem se s ním narodila, ale ty jsi ho hledala a našla a potřebovala jsi hodně odvahy, abys jednala podle své víry, a přitom se vzdala všeho, co jsi dosud znala. To vyžadovalo opravdu nemálo statečnosti."

"Nu...", řekla Korahna s neskrývaným pohnutím. "Pochvala z úst kněžky villichí, to je velká pochvala, opravdu."

"Z úst villichí, ano. Narodila jsem se jako villichí," řekla Ryana. "Ale kněžka? To je titul, na který si už nemohu dělat nárok. Porušila jsem svoje sliby."

"Já vím," řekla Korahna. "A také vím, že tě to nesmírně trápí. Ale zopakuj tvá vlastní slova. Jednat podle toho, čemu věříš, a přitom se vzdát všeho, co jsi dosud znala, to si opravdu žádá nemálo odvahy."

"Než si vy dvě složíte všechny poklony, snad bychom mohli jít do města a trochu se pobavit," řekl náhle Sorak, a přestože to byl jeho hlas, výška se naprosto lišila a celé jeho chování podstoupilo výraznou změnu. Stál s jednou rukou opřenou o bok, hlavu držel důležitě vzhůru, mírně nakloněnou na jednu stranu a ve tváři měl netrpělivý, znuděný výraz."

"Kivaro," zvolala Ryana.

Korahna na něho zírala a žasla nad tou náhlou proměnou. Díky svému spojení s Ryanou věděla a chápala, co je Kivara zač, ale vidět ji skutečně před sebou, to jí vzalo dech.

"Teď není ta správná doba, Kivaro," řekla Ryana.

"Už mě unavuje čekat na správný čas," odpověděla a zakroutila očima a pohodila zlostně hlavou.

"Nebyla jsem venku od té doby, co jsme odešli z Tyru. Na naší cestě nebylo nic zajímavého a teď, když jsme konečně dorazili do města, zasloužím si trochu povyražení."

"Nepřišli jsme sem, abychom se oddávali radovánkám, Kivaro," řekla Ryana. "Musíme Korahnu bezpečně předat Bratrstvu zahalených a potom zjistit, co zde máme dělat."

"Tak? V tom vám přece vůbec nebráním," řekla Kivara. "Ale co brání tomu, abychom se mezitím trochu nepobavili?"

"Jsme Ochránci a jsme v městě nečistého, Kivaro," vysvětlovala trpělivě Ryana, i když na ní bylo pomalu vidět, že už začíná být podrážděná. "A přivedli jsme nazpět vyhoštěnou princeznu. Je to tady pro nás poněkud riskantní."

"Dobře," řekla Kivara. "Zábava aspoň trochu zpestří naši doposud strašlivě nudnou cestu."

"Ochránkyně...," zavolala Ryana.

"Ne!" vykřikla Kivara a zlostně dupla nohou. Několik lidí se otáčelo a sledovalo to podivné chování.

"Nebyla jsem venku celé týdny! Nestáhnou se zase zpátky!"

"Kivaro," řekla Ochránkyně, třebaže ji ani Korahna, ani Ryana nemohly slyšet, "chováš se strašně. Na tomto jsme se nedohodli."

"Dohodla jsem se, že budu spolupracovat; nedohodla jsem se, že budu celou dobu v ústraní. Mám stejně tak právo projevit se jako kdokoli z ostatních!"

"Kivaro, tady není vhodný čas ani místo na podobné diskuse. Promluvíme si o tom později."

"Ne! To není férové! Nikdy si nemůžu užít legrace!"

"Kivaro..."

"Řekla jsem ne!"

Korahna úplně fascinovaná sledovala jednostrannou konverzaci, která se před jejíma očima odehrávala. Sorakova - či Kivara - tvář se pitvořila a šklebila, jak Kivara bojovala proti příkazům Ochránkyně.

"Ne... ne... ne!"

Ted' už na ně zírali všichni lidé v hospodě. Sorakovo tělo se třásl, pohazoval hlavou, cukala mu ústa a zaťatými pěsti si bušil do steh. Potom dostal skleslý výraz, tělo se trochu uvolnilo a za okamžik se narovnal a stál tu opět Sorak. Hosté v krčmě si něco mezi sebou bručeli.

"Měli bychom raději hned zmizet," řekl Sorak a rychle namířil ven z hospody.

Lidé je sledovali pohledy, jak vycházeli na ulici. Padla už noc a obě ženy spěchaly za Sorakem a sotva mu stačily, neboť ten se dlouhými kroky řítit pryč z hospody. Zastavil se o kousek dál na rohu jednoho stavení a unaveně se opřel zády o zeď.

"Soraku...", promluvila účastně Ryana. "Jsi v pořádku?"

Jen kývl hlavou. "Odpusťte," řekl.

"Nebyla to tvoje vina," řekla Ryana.

Korahna stála vedle něho, dívala se na něj a kousala se do spodního rtu. Nevěděla, co si má myslet.

Sorak zhluboka nabral dech a pomalu vydechoval. "Už dlouho neudělala něco podobného. Ochránkyně nikdy neměla potíže udržet ji pod svou kontrolou. Zdá se, že se stává silnější."

"Copak se s tím nedá nic dělat?" zeptala se Korahna.

Sorak jen zavrtěl hlavou. "Kivara je naší součástí," řekl. "Když jsem byl chlapec, za pomoci nejvyšší kněžky chrámu vilichi se mi podařilo ujednat dohodu mezi jednotlivými osobnostmi společenství, že budeme ve prospěch všech vzájemně spolupracovat. Ochránkyně byla vždy mezi námi ta nejmoudřejší a vždycky se jí podařilo udržet společenství v rovnováze. Něco takového se už dlouho nepříhodovalo."

"Budeš schopný udržet věci pod svou kontrolou?" zeptala se úzkostlivě Ryana.

"Myslím, že ano," odpověděl Sorak. "Jsem jen unaven. Byla to dlouhá, tvrdá cesta a moje únava umožnila Kivare proklouznout ven. Od nynějška si dám větší pozor." Zhluboka se nadechl a povzdychl.

"V pořádku, princezno," řekl. "Ved' nás."

Korahna je vedla temnými klikatícími se ulicemi Nibenay, pryč z obchodní čtvrti směrem do středu města. Když přicházeli blíž k palácovému komplexu v centru města, objevovaly se větší a honosnější stavby. Téměř každý dům, kolem kterého prošli, měl rozsáhlou vstupní dvoranu obehnanou kamennými sloupy a zdobenou spleťtými figurálními vlasy. V této době už sluhové zastrčili do nástěnných držáků louče, takže ulice byly ozářeny trochou světla. V ulicích nebyli téměř žádní lidé a ti, které potkali, spěchali na druhou stranu, aby se jim vyhnuli.

"Musíme vypadat strašně," podotkla Ryana, když si všimla, že několik lidí se jim klidilo z cesty.

"V této části města se lidé cizinců bojí," vysvětlovala Korahna. "Bohatší občané žijí blíž paláce, až na mocnou šlechtu, která sídlí hned za městskými hradbami. Občas sem zabloudí zoufalá individua ve snaze vyloupit nějaký dům nebo číhají v záloze na kolemjdoucí. Musíme si dát pozor na hlídky půlobrů. Určitě by nás zastavily."

"A když to opravdu udělají?" zeptala se Ryana.

"Raději věrme, že ne," odpověděla Korahna. "Pojďte, pospěšte. Tudy."

Utíkali ulicí a zmizeli na jejím konci. Přebíhali z uličky do uličky, drželi se těsně u domovních zdí a brzy se dostali k rozsáhlému palácovému komplexu. Vznášející se nad všemi ostatními budovami byl samotný palác ohromnou stavbou postavenou ze složitě zdobených kamenů, z jejichž středu vystupovala gigantická hlava. Sorak a Ryana se zastavili a udiveně si ji prohlíželi. Boční křídla paláce připomínala ramena a horní poschodí uprostřed vypadalo jako krk člověka. Vpadlé oči, ve kterých hořely ohně, přehlížely celé město. Mohutné čelo bylo zvrásněné a výrazná brada hrdě čněla dopředu. Hlava byla oholená a obrovská tvář se zdála být zároveň necitelná i zlovolná.

"Při všem, co je mi svaté, kdo to je?" zeptala se tichým hlasem Ryana.

"Můj otec," řekla Korahna.

"Tohle je Stínový král?" zeptal se Sorak.

Korahna přikývla. "Nejzručnějším kameníkům trvalo celé desítky let, než vytesali jeho podobu do těchto obrovských kamenných kvádrů, které pak pospojovaly maltou. Pro většinu z nich toto představuje jejich celoživotní dílo. Lopotili se celý den, od svítání do setmění, a v noci byli vystřídáni dalšími, kteří ve světle loučí pokračovali v práci. Říká se, že mnoho z nich zemřelo. Někteří spadli dolů z lešení, jiní skonali vyčerpáním. A zatímco kameníci pracovali na vnější fasádě, celé týmy řemeslníků budovaly vnitřní prostory a mramorem, alabastrem, rumělkou, obsidiánem a drahými kameny zdobily komnaty. A když práci dokončili, všichni byli popraveni."

"Proč?"

"Aby nikdo nemohl vyzradit, co se nachází v soukromých komnatách mého otce," řekla Korahna. "Když bylo dílo hotovo, nastěhoval se Nibenay dovnitř a nikdo ho od toho dne nespátlil."

"Vůbec nikdo?" zeptal se Sorak.

"Pouze nejvyšší templářky, které ho obsluhují," odpověděla Korahna. Ukázala na horní část tváře.

"Každou noc po setmění se v těchto očích rozhoří ohně, jako by sám Nibenay střežil město, jež nese jeho jméno. Někteří tvrdí, že vidí všechny přečiny a vysílá své templářky a půlobry, aby uplatňovali jeho zákon."

"A ty žiješ celý život pod tímto pohledem upřeným na tebe?" zeptala se Ryana.

Korahna se usmívala. "Když jsem byla malá, myslela jsem, že tato kamenná tvář je skutečně sám můj otec. Stávala jsem pod ní na palácovém nádvoří a volala jsem na něho. Ale nikdy neodpověděl. Pojďte, musíme pokračovat v cestě. Za chvíli tady budou hlídky stráží."

Spěchali na opačný konec města, minuli královský palác a vydali se směrem, jak říkala Korahna, do elfské čtvrti.

"V Nibenay je tolik obyvatel elfího původu?" zeptal se překvapeně Sorak.

"Hlavně jsou zde půlelfi," odpověděla Korahna, "ale najdeš mezi nimi i mnoho čistokrevných elfů, kteří upustili od svého kočovného života v kmenech. Říká se, že dnes do měst přichází elfů stále víc. Život na planinách je drsný a Velká slonovinová pláň jižně od města je stejně nehostinná jako pustina."

"Většina elfů z těchto končin žila kdysi v Půlměsíčitém lese a na vyšších kopcích Hraničních hor, kterým my ve městě říkáme hory Nibenayské. Ale byly vyštívání lesníky a také lovci z Gulgu. Lesní dělníci podtínají agafarské stromy a lovci pomalu vybíjejí zvěř, která ještě zbyla. Elfi v horách se ocitli úplně bez prostředků k obživě. Ještě dnes tam žije pár kmenů, ale jsou to většinou nájezdní lupiči a jejich počty se rok od roku snižují. Nikdo neví, kolik vlastně žije elfů tady ve čtvrti, ale každým rokem jich hodně přibývá."

"Čím se tady ve městě žije?"

"Dělají práci, kterou umí," odpověděla Korahna. "Většinou je to zaměstnání, které by jiní lidé neprovozovali. Někteří kradou, i když tresty, když je chytí, jsou kruté. Mnoho elfích žen prodává své tělo. Není to tady život pro ně, ale venku za městem by se neuživili vůbec."

"Kdysi to býval hrdý lid," řekl Sorak, "a teď tak upadají."

Ulice v této části města byly temnější. Před chátrajícími domy hořelo jen málo pochodní. Staveb pokrytých zdobnými ornamenty zde bylo poskrovnu a byly staré a žalostně volaly po opravě. Zbytek domů se nelišil od rozpadajících se chatrčí v nepřehledných slumech Tyru. Na ulici ale postávalo více lidí.

Podobně jako v Tyru ani v Nibenay se úřady neobtěžovaly poslat stráž do nejchudších čtvrtí města. Nedbaly na to, co se zde lidem mohlo přihodit.

Když se přiblížili k hospodě, kde po obou stranách vchodu hořely louče, několik elfích prostitutek, opírajících se o stěnu budovy, pokřikovalo na Soraka a lákalo ho provokativními pózami k sobě. Některé z nich byly opravdu nestoudné a názorně předváděly, co měly na prodej. Sorak a Ryana se s hrůzou dívali, jak některé z nich jsou mladičké, byli to nedávno odrostlé děti, zkažené bídou, fanatismem a nedostatkem příležitosti. Nikdo je nerespektoval, a tak si nevážily ani samy sebe.

"Tudy," řekla Korahna. "Tady dovnitř."

Vešli do krčmy. Vybledlý nápis, namalovaný na venkovní zdi, hlásal, že jde o hospodu Elfi ostří. Sorak pomyslel na Galdru a ujistil se, že je pečlivě skrytý pod jeho pláštěm.

Uvnitř hospody nenašli nic víc než velkou, jeskyni připomínající místnost s kamennou klenbou a prastarou prkennou podlahou. Lidé posedávali na hrubých dřevěných lavicích kolem dlouhých stolů. Většina z nich něco popíjela. Pár jich hrálo v kostky. Na malém vyvýšeném pódiu u jedné zdi brnkal slepý elfi hudebník na elfskou harfu a dva jiní ho doprovázeli na flétnu a bubínek. Mládě pteraxe, zavřené ve velké kleci, chňapalo po zbytcích jídla, které mu házeli zdejší hosté. Bosá dívka se proplétala mezi stoly s podnosy a pravidelně odcházela k baru, aby naplnila kameninové džbánky a donesla nové sklenice nebo keramické poháry.

Většina z hostů byli půlelfi a elfi, ale zahlédli i několik lidských tváří. Nebyli zde žádní trpaslíci, protože Elfi a trpaslíci se neměli příliš v lásce, a také sem nechodili půlčici. Půlčici byli divoši a v městech byste žádného nepotkali, třebaže, pomyslel si Sorak, to samé se říkávalo i o elfech. Několik očí se obrátilo k nim, když vstoupili, ale většinou se na ně nikdo přímo nepodíval. Podívat se někomu přímo do očí by se na takovém místě mohlo považovat za výzvu. Korahna pohlédla dozadu k baru a potom jim kývla, aby ji následovali, a vykročila sebejistým krokem přes místnost.

Když míjeli stoly, před Sorakem se najednou sesypala lavice. Muž, který na ní dřepěl, vyskočil na nohy a rozmáchl se proti němu pěstí. "Ty svinský hovno! Podříznu ti za to krk!"

Elf sedící naproti zavrčel, vyskočil a vrhl se přes stůl. Oba vrazili do Soraka, který se stále snažil vymanit elfovi, jenž ho udeřil. Všichni upadli na hromadu na zem a dva Elfi po sobě pokřikovali a ječeli na sebe. Náhle Sorak ucítil, jak mu zkušené prsty obratně berou váček a pochopil celou hru. Zatímco se několik ostatních snažilo ty dva od sebe odtrhnout, Sorak se posbíral ze země.

"Tak dost, vy dva, ven!" zařval statný hospodský a vyskočil zpoza baru s obrovským agafarským kyjem v ruce. "Vyřídíte si to venku!"

"Počkat," zvolal Sorak, když byli oba Elfi na odchodu.

"Co ty se do toho pleteš?" zakročil majitel krčmy, držící kyj stále v rukách.

Sorak namířil prstem na jednoho z elfů. "Má něco, co patří mně."

"Co?" naléhal hospodský.

"Můj měšec," řekl Sorak.

"Lže!" protestoval elf. "Nikdy jsem na jeho svinskej měšec nesáh..., i kdyby nějaký měl, když sem přišel!"

"Vaše hádka byla jen zástěrkou pro to, abyste mi ho mohli sebrat," řekl Sorak.

"Raději opatrně s tím obviněním, přítelíčku," řekl výhružně elf, zatímco jeho kumpán, který předtím vypadal, že ho zabije, mu stál po boku připravený okamžitě pomoci. "Tenhle váček je můj," řekl elf, vytáhl měšec a zatřepal s ním. Chřestilo tam pár keramických mincí. "Můj přítel mně to může dosvědčit a ta obsluhující holka, která mě viděla platit, taky. Podívej, je na něm vyšitý můj jméno!"

"Nemám na mysli tento měšec," řekl Sorak. "Myslím ten, který skrýváš v kapse svého pláště."

"Ty ses zbláznil!"

"Opravdu?" řekl Sorak. "Tak co je tohle?"

Sorakův váček s penězi vylétl z tajné kapsy zlodějova pláště a vznášel se mu před nosem. Elf na něho chvíli ohromeně civěl a potom ho se zlostným výkřikem smetl stranou a popadl svůj meč. Když se vrhl kupředu a rozmáchl se širokým svištivým obloukem, Sorak obratně vytasil z pochvy Galdru a jediným pohybem odrazil ránu. Elfův obsidiánový meč se rozprskl na tisíce maličkých štěpín.

Kapsář jen zíral a nevěřil svým vlastním očím, když Sorak zamířil širokým zakřiveným hrotem Galdry k

jeho hrdlu. "Můj měšec," řekl. Zloděj se zmateně rozhlížel kolem sebe a hledal pomoc, ale uviděl Ryanu, jak drží svou dýku pod krkem jeho společníka. V krčmě panovalo hrobové ticho. Všechny oči byly upřené na ně a bylo by slyšet upadnout i špendlík. Zloděj obrátil svůj vystrašený pohled zase k meči u svého hrdla a potom jako by si ho teprve teď doopravdy všiml. Do očí ho udeřil podivný tvar ostří, elfí ocel, ze které byl zhotoven, a elfí runy vyryté na čepeli. Jeho oči se široce rozevřely, zalapal po dechu a podíval se na Soraka, jako by uviděl zjevení.

"Galdra!" promluvil tichým hlasem. Odhodil svůj nůž a sklonil hlavu. "Odpusť mi! Nevěděl jsem!"

Hospodou se rozletělo vzrušené mručení.

"Vstaň," přikázal Sorak.

Zlodějíček poslušně vyskočil na nohy.

"Teď mi přines zpátky můj měšec."

"Hned," řekl a pelášil pro něj.

Zvedl ho ze země, kde ležel, a donesl ho Sorakovi. "Jsem zbabělej a nehodnej, můj pane. Dělej si se mnou, co chceš, ale co nejponíženěji tě prosím za odpuštění."

"Buď ticho," řekl Sorak. "Moc mluvíš."

"Ano, můj pane, budu. Odpusť."

"A teď mi zmiz z očí," řekl Sorak.

"Děkuju, můj pane, děkuju," říkal elf a hluboce se ukláněl, jak couval ke dveřím. Jeho kumpán ho následoval, také v předklonu, a bojácně po Sorakovi a Ryaně pokukoval. Když odešli, mnoho ostatních vyklouzlo ze dveří také.

"U hadích zubů!" zvolal hostinský. "O co tady jde? Jsi šlechtic?"

"Ne," řekl Sorak. "S někým si mě musel splést."

"Nejsi šlechtic, a přece nosíš meč vysoké ceny a nezvyklého provedení. Vypadáš jako elf, a přece elf nejsi. A máš oči a vlasy jako půlčik. Kdo vlastně jsi?"

"Je to můj přítel," řekla Korahna a přistoupila k hostinskému.

"A kdopak jsi ty?" zeptal se majitel hospody.

Korahna popošla ještě o kousek blíž, ztišila hlas a zašeptala. "Podívej se trochu pozorněji, Galavane. Nepoznáváš mě?"

Hospodský se zamračil a chvíli na ni hleděl, potom vypouklil oči a otevřel překvapením ústa.

"U hadích zubů!" zašeptal. "Mysleli jsme, že jsi mrtvá!"

"O tom si popovídáme později," řekla. "Víš, proč jsem přišla. Tihle dva jsou moji přátelé a vděčím jim za svůj život."

"Tvoje slovo mi stačí," řekl Galavan. "Pojďte tudy, do zadní místnosti."

Obešli bar a prošli podloubím zastřeným závěsem. "Dej pozor," řekl jednomu ze svých pomocníků a vešel dovnitř.

Vypadalo to jako skladiště s malým stolkem, židlí a lampou, nic víc. Stěny lemovaly dřevěné police, na kterých byly vyskládány náhradní poháry, džbánky, sklenice a jiné zásoby. Galavan přistoupil k jednomu z regálů, sáhl dovnitř a stiskl tajné tlačítko. Potom otočil celou polici, odsunul ji ode zdi a odkryl tmavou chodbu.

"Tudy," řekl, zvedl ze stolu lampu a pokynul hlavou směrem dovnitř. Podal svítilnu Korahně, a když vstoupili dovnitř, tajné dveře za nimi zabouchl.

"Kam to vede?" zeptala se Ryana princezny.

"Uvidíš," řekla Korahna a začala sestupovat po schodišti, které vedlo do tunelu pod úrovní ulice. Chvíli šli tunelem a potom najednou kolem sebe ucítili rozlehlejší prostory. Stěny tunelu tady končily a oni se ocitli na otevřeném prostranství, jenže v podzemí.

"Co je to za místo?" zeptala se Ryana, protože ve svitu lucerny toho moc nerozeznávala.

"Zříceniny," řekl Sorak, který svým zrakem rozpoznal v temnotě mnohem víc než ona. "Podzemní ruiny. Stojíme na nějakém nádvoří."

"Nibenay je postaveno na zříceninách jiného starověkého města," vysvětlovala Korahna, "které tady stálo před tisíci lety. Ani templáři, ani můj otec o tom nevědí, ale po celém městě je mnoho míst, odkud se dá do starodávného města sestoupit. Elfí ostří je jedním z nich. Galavan je tajný spojenec Bratrstva

zahalených."

"A co se teď stane?" zeptala se Ryana.

Jakoby v odpověď se kolem nich rozzářilo asi dvacet pochodní, jež osvětlovaly zahalené postavy v pláštích s kapucemi, které je ve velkém kruhu obestoupily.

"Vítej doma, Korahno," řekla jedna z nich. "Čekali jsme tě."

10

Jedna ze zahalených postav vykročila se svítilnou směrem k nim. Když se přiblížila, viděli, že její hábit je bílý a tvář pod kápí je zakrytá bílým závojem.

"Toto jsou moji přátelé," řekla Korahna. "Pomohli mi uprchnout ze zajetí a přivedli mě sem přes Kamennou pustinu."

"Vy jste překročili pustinu?" řekl ohromeně muž v kápí.

"Kdyby nebylo těch dvou, nepřežila bych," řekla Korahna. "Vděčím jim za svůj život."

Zahalený muž se otočil a pohlédl na Ryanu a pak na Soraka. "Ty jsi ten, kterému říkají Sorak - Nomád?"

"Ty mě znáš?" zeptal se Sorak.

"Tvůj příchod byl předpovězen."

"Kým?" zeptal se Sorak. "Mudrcem?"

Ochránkyně se to snažila vypátrat, ale muž jenom zavrtěl hlavou. "Nesnaž se užívat Cestu na mé osobě, Nomáde. Já ti neposloužím. Jsem pod ochranou."

"Tvé kouzlo je silné," řekl Sorak.

"Ano, ale ne dostatečně silné," odpověděl zahalený čaroděj. "Bohužel, Stínový král má mocnější kouzla. Jsme ti vděční a tobě také, kněžko, že jste nám přivedli Korahnu. Bude nám velmi nápomocna v našem boji. Ale vy sami jste měli vlastní důvody, proč jste ji vzali s sebou."

"Ano," řekl Sorak. "Doufali jsme, že by nám mohla pomoci vás najít. Byli jsme posláni do Nibenay..."

"Vím," řekl čaroděj. "Čekali jsme vás, ačkoli jsme nevěděli, jak přijdete a odkud. Domnívali jsme se, že byste mohli přijet s karavanou nebo možná málo používanou severní stezkou..., ale přes Kamennou pustinu? To je čin, o kterém se bude v budoucnosti po mnoho let vyprávět v legendách. Těším se, až uslyším podrobnosti o vaší cestě. Avšak to obstará Korahna. Obávám se, že vy byste se měli zabývat jinými věcmi."

"Co tím myslíš?" zeptala se Ryana.

"Templáři objevili, že Elfí ostří je místem schůzek Bratrstva. Posílají špehy, aby zjistili, kdo přichází a odchází. My jsme to nevěděli, dokud Korahna nezmizela, takže o tom nemohla vědět."

"Po tvém střetnutí byli viděni známí informátoři, jak rychle opouští hospodu. Poběží přímo k templářům. Je nepravděpodobné, že by poznali Korahnu, ale ty jsi se prozradil tím, jak sis podal toho zloděje. Stínový král se o vás brzy dozví a pak budete ve velkém nebezpečí."

"Ale jak může Stínový král vědět, že hledám Mudrce?" zeptal se Sorak.

"Nepodceňuj mocnosti Nibenay," řekl čaroděj. "Kromě toho nosíš Galdru, kouzelný meč dávných elfích králů. To stačí, aby v tobě viděli protivníka. Žádný nečistý by si nepřál vidět elfy sjednocené pod jedním vládcem, pokud by tím vládcem nebyl on sám."

"Ale já nejsem elfí král," protestoval Sorak. "Ten meč mi darovala Nejvyšší Paní Varanna a neříkala nic o dědictví, které se k němu váže. Nepřeji si nikomu vládnout ani nikoho sjednocovat. Nejsem zodpovědný za smyšlené příběhy, které vznikají kolem meče."

"Nícméně tyto příběhy se tě budou týkat. Příběhy, které se často opakují, se stávají legendami a lidé se legendami zásobují. Ať je proroctví pravdivé, nebo ne, najdou se tací, kteří je budou chtít naplnit. Pokusí se tě buď vtáhnout do role, nebo ti vzít meč a získat ho pro sebe."

Můžeš se samozřejmě meče vzdát, ale pak budeš riskovat, že se dostane do špatných rukou. Nibenay zmůže hodně s takovým mečem. Jestliže meč získává poddanství elfů, raději bych ho viděl ve tvých rukách. Tak či onak jsi v nebezpečí tak dlouho, dokud zůstaneš ve městě. Je možné, že ozbrojenci Stínového krále najdou tajný vchod do skladiště, a jestli ano, jsme připraveni na ně strhnout tunel. Existují i jiné cesty dovnitř a ven ze starých zřícenin, cesty, které ještě neobjevili. V tunelu je odbočka, kterou můžeš projít a zavede tě nahoru k uličce za Elfím ostřím. Bylo by nejlepší, kdyby tě neviděli, jak opouštíš hospodu. Mohli by tě pronásledovat."

Zahalený čaroděj sáhl do hábitu a vytáhl malý, srolovaný svitek, který byl převázán zelenou stužkou. Podal ho Sorakovi.

"Tohle ti poví, co potřebuješ vědět," řekl. "Už se mě na nic neptej, protože už nemám nic, co bych ti odpověděl."

Čaroděj se otočil a chtěl odejít.

"Počkej," zarazil ho Sorak. "Jak se s tebou znovu spojím?"

"Bylo by lepší, kdyby ses o to nepokoušel," odpověděl čaroděj. "Čím déle zde zůstaneš, tím větší to bude pro tebe riziko a pro kohokoli, kdo by ti pomáhal. Ty hledáš Mudrce a my máme svůj boj, který musíme vést. Snad na konci budou naše cíle stejné, ale musíme jít za nimi po jiných cestách. Mnoho štěstí, Nomáde. Ať najdeš to, co hledáš. Pojd', Korahno."

Princezna se otočila k Sorakovi a Ryaně. "Slovy se nedá vyjádřit to, co cítím," řekla. "Vždycky budu hluboce zavázána vám oběma."

"Nic nám nedlužíš," řekl Sorak.

"Ne, dlužím vám až příliš," řekla Korahna, "a snad vám to budu moci někdy řádně splatit." Objala Soraka, potom Ryanu. "Sbohem, sestro," řekla. "Nikdy na tebe nezapomenu."

"Ani já na tebe," řekla Ryana. "Ať jsi pevná na své Cestě."

"A ty též," řekla Korahna. "Sbohem."

Podala Ryaně lucernu a šla s ostatními. Jejich svítilny se vzdalovaly v temnotě podzemních zřícenin, dokud neodešli. Rozešli se různými směry a ztratili se z dohledu. Sorak se podíval na srolovaný svitek, který držel v ruce.

"Další stopa při našem dlouhém hledání," řekl. "Podívejme se, co skrývá." Rozvázal zelenou stuhu a rozvinul svitek. Stálo v něm pouze: "Spal ho na bezpečném a osamělém místě."

"Tohle místo se zdá být dost bezpečné a osamělé," řekla Ryana. Pozvedla lucernu. Sorak strčil roh svítku do ohně. Najednou, jakmile již oheň olizoval celý svitek, začal papír hořet modrozeleným plamenem. Sorak odhodil svitek na zem a oba ustoupili.

Když se okraje hořícího svítku zkroutily a zčernaly, začaly z něho vystřelovat jiskry a tančit ve vzduchu. Čím víc svítku shořelo, tím víc jisker vylétlo vzhůru, avšak místo toho, aby zhasly, rozjasňovaly se a kroužily v arabeskách jako šílené ohnivé mouchy, stále rychleji a rychleji, až nakonec vytvořily vířivý, jiskřivý sloup modrozeleného světla. Uvnitř světla se vytvořil nezřetelný obrys postavy, jejíž tvář nemohli rozpoznat, ale byla oblečena v hábitu. Postava byla ozářena ještě jasnějším světlem, jiskřila a vydávala záři, která osvětila celou podzemní dvoranu. A pak promluvila.

"Dobře jste si vedly, mé děti. Získaly jste Pečetě vědění, napravily křivdu tím, že jste zachránily princeznu Korahnu, a vyzkoušely jste svou cenu a vytrvalost svízelnou cestou přes Kamennou pouštinu. Ale větší úkoly a ještě větší nebezpečí leží před vámi. Musíte nyní opustit město Stínového krále a opustit ho rychle, protože on má velkou moc a čas ke střetnutí s ním ještě nenadešel. Vydejte se po cestě k vesnici Solná Vyhlídka, přes Velkou slonovinovou pláň za Mekillotské hory. Tam musíte hledat druida jménem Mlčící, který vás povede do starobylého města Bodach, kde leží další předmět vašeho hledání. Ochraňujte Pečetě vědění svými životy, protože společně s tím, co najdete v Bodachu, obsahují klíč, který otevře poslední předmět vašeho pátrání."

"Ale co máme v Bodachu hledat?" zeptal se Sorak.

Žádná odpověď. Zářící postava se jim ztratila z očí, jak vířící jiskry vystřelily do všech směrů a zmizely ve tmě podzemních zřícenin.

"Při krvi Githově!" zaklel Sorak zlobně. "Hraje si s námi a mluví v hádankách! Proč nemluví jasně a neřekne nám, co potřebujeme vědět? Kolik dalších zkoušek musíme ještě podstoupit?"

"Možná předává informace, které potřebujeme, v malých dávkách," řekla Ryana, "tak, abychom nemohli odhalit vše, kdybychom selhali a padli do rukou nečistého."

"Teď musíme hledat něco v Bodachu," řekl Sorak zklamaně, "a nevíme, co to je. A potom naznačil, že existuje ještě třetí předmět, který musíme najít, jenom nevíme co a kde."

"Snad nám to může říct druid zvaný Mlčící, který má být naším průvodcem," řekla Ryana.

Sorak si zlostně odfrkl. "Jenom abychom ho našli, musíme projít Slonovinovou pláň," řekl. "Pustina - to jsou celé míle rozpukané skály. Velká slonovinová pláň - tam není nic, jen moře soli. A jako by to

nestačilo, musíme jít potom do Bodachu. Mlčící by byl šílený, kdyby někoho dobrovolně vedl na to prokleté místo."

"Co je na Bodachu prokletého?" zeptala se Ryana.

Sorak si odfrkl. "Co na něm není prokleté?" Sáhl do tlumoku a vytáhl Tulákovy zápisky. "Poslechni si toto," řekl, otevřel knihu a začal číst:

"Bodach, ležící na hrotu poloostrova, který vybíhá do jedné z velkých bahnitých pánví vnitrozemí, byl nepochybně jedním z nejmocnějších starověkých měst. Jeho zříceniny se rozprostírají na ploše mnoha čtverečních mil. Když stojíš na okraji bahnité pánve, vidíš jeho věže zdvižené nad bahnem na míle daleko.

Naneštěstí Bodach a okolní území není vhodným místem, aby se tam někdo zdržoval. Jakmile temné slunce zapadne, vylézají tisíce oživených mrtvol a kostlivců ze sklepení, stok a skrytých kobek, potom začnou prohledávat město a jeho okolí. Jestliže zde zůstaneš po setmění, strávíš celou noc v dlouhé a lité bitvě.

Mluvil jsem s těmi, kdo říkají, že oživené mrtvoly jsou ovládány mocným nečistými, který je používá k tomu, aby udržel hledače pokladů daleko od města, zatímco sám je systematicky plení. Jiní tvrdí, že oživené mrtvoly jsou původní obyvatelé města, kteří nemohou odpočívat v pokoji, protože v srdci města je pohřbeno nějaké hrozné tajemství, které nesmí být odhaleno. V každém případě, jestliže půjdeš do Bodachu, buď připraven na mohutnou bitvu s tímto hrůzným vojskem."

"Oh," řekla Ryana. "Už chápu."

"Všimni si, že se nikde nezmiňuje, že by tam sám byl," řekl Sorak. "Dokonce ani Mudrc se neodvážil jít do Bodachu, a přece nás tam posílá."

"Jenže nebyl Mudrcem, když byl Tulákem," připomněla mu Ryana. "A teď když je Mudrcem, tak tam sám jít nemůže. Pyreenejka ti říkala, že toto hledání nebude lehké. Hledáš Mudrce, abys ho požádal o laskavost a našel smysl svého života..."

V každém případě, než budeme přemýšlet o Bodachu a jeho armádě oživených mrtvol, musíme nejprve bezpečně opustit město a dostat se do vesnice Solná Vyhlička. Co je to za místo?"

"Tulák ho popisuje jako vesnici bývalých otroků, kde nyní žijí jako zloději a potulní kejklíři. Vesnici ovládá jeden mulat, který byl kdysi gladiátorem, a marauderové, ti, které jsme předtím potkali, se utábořili nedaleko vesnice. Nepochybně používají vesnici jako základnu pro své zásoby a jako místo odpočinku. Jinými slovy, nemůžeme čekat, že tam najdeme přátele."

"Měli bychom jednoho najít v druidovi," řekla Ryana. "Neboj se, Soraku. Vydali jsme se na tuto cestu hledání společně a společně ji dovedeme do konce. Nevěděl jsi nic o své minulosti po celý svůj dosavadní život. Jistě neočekáváš, že najdeš všechny odpovědi během několika krátkých týdnů?"

Povzdechl. "To nepředpokládám. Jenom jsem doufal... No, na tom nezáleží. Zvolil jsem tuto cestu a nyní po ní musím jít."

"My jsme zvolili tuto cestu," řekla.

Podíval se na ni a usmál se. "Ano, my dva, společně. Promiň, sestřičko. A děkuji ti za tvou sílu."

"Je ti prominuto," řekla Ryana. "A rádo se stalo. Teď se hleďme dostat z tohoto hrozného místa. Lucerna hoří slabě a já nemám chuť tady klopýtat potmě."

Vydali se zpět tunelem a narazili na odbočku, o které jim pověděl čaroděj. Zabočili a šli krátkou chodbou, až přišli ke kamennému schodišti. Na konci schodiště došli pouze ke zdi z cihel.

"Co teď?" řekl Sorak.

"Někde tady musí být dveře," řekla Ryana.

Po chvíli hledání v matném, chvějícím se světle lucerny našla konečně železný kruh zasazený do zdi po jejích levici. Protože lampa dohořovala, zatáhla za kruh. Nepovolil na první pokus, ale podruhé, když to zkusila s větší silou, povytáhla ho poněkud ze zdi. Ozvalo se pronikavé skřípění, jak se zeď otevřela.

Byly to tajné dveře a otáčely se kolem středové tyče, která jimi procházela. Vedly do dřevěné kůlny, postavené u zadní stěny hospody. Opatrně otevřeli vrátka kůlny a vyhlédli ven. Cesta se zdála být volná. Vstoupili do uličky a nadechli se svěžího nočního vzduchu.

Téměř současně uslyšeli těžký dupot nohou, kroky mnohem těžší, než byly kroky lidské. Přitiskli se ke zdi, protože ústím uličky se valila skupina půlobřů. Nesli ohromné válečné kyje a pochodovali dlouhými

kroky za roh ke vchodu do Elfího ostří.

"Čaroděj měl pravdu," řekl Sorak. "Bezpochyby hledají nás."

"Takže by bylo v našem nejlepším zájmu někam zmizet," řekla Ryana, "a to co nejrychleji."

Běželi k ústí uličky a obezřetně se rozhlíželi kolem, ukryti ve stínu. Ulice se zdála být čistá. Ale jakmile se dostali ven z uličky a začali rychle kráčet k centru města, někdo za nimi vykřikl: "Támhle jsou! Podívejte! Támhle jsou! Tam!"

Pohlédli zpět a spatřili kohosi, jak stojí ve vchodu do hospody a ukazuje jejich směrem. Téměř okamžitě se několik půlobřů rozběhlo za nimi do ulice.

"Proč si nemohou dobří obyvatelé Nibenay hledět svých prokletých věcí jako v Tyru?" zaskřípal zuby Sorak. Otočili se a dali se do běhu. Za nimi hřměli půlobři, kteří se pustili po jejich stopě. Nemohli běžet tak rychle, ale svými ohromnými kroky urazili mnohem větší vzdálenost.

"Tudy, pospěš si!" řekl Sorak, zatímco letěli temnou uličkou. Doběhli na opačný konec a dali se boční ulicí, ale stále slyšeli řvoucí půlobry, jak je pronásledují a přibližují se. Znělo to, jako by Soraka a Ryanu pronásledovalo rachotící, splašené stádo mekillotů.

"Nemůžeme jim utéct!" řekla Ryana. "Udělají jeden krok a jsou dál, než když my uděláme tři, a znají toto město, zatímco my jsme se už ztratili!"

"Tak bychom se měli porozhlédnout, co můžeme udělat, abychom jim pronásledování znechutili," řekl Sorak. "Dovnitř, tady!"

Vmáčkli se do vchodu jednoho domu a přitiskli se ke dveřím, zatímco půlobři duněli směrem k nim.

Ryana vložila šíp do své kuše. Půlobři minuli jejich úkryt a Ryana pozvedla kuši a zamířila.

Najednou se obrysy stráží zastavily. "Tudy nešli!" zvolal jeden z nich. "Museli běžet zpět!"

Ryana vystřelila. Šíp zasvištěl vzduchem a zasáhl jednoho půlobra zezadu do krku, tam, kde končila jeho lebka. S řevem zdvihl ruce k šípu a zhroutil se na zem. Ryana právě zvedala kuši k druhému výstřelu, když se půlobři obrátili zpátky směrem k nim. Její druhý šíp neminul cíl, zasáhl jednoho půlobra mezi oči. Padl mrtvý do svých šlépějí. Několik dalších o něj zakoplo, jak padal, a všichni se zapletli do jedné hromady.

"Teď!" řekl Sorak a znovu vyběhli zpět cestou, kterou přišli.

O něco málo než půl tuctu půlobřů je pronásledovalo. Teď když dva z nich byli zabiti, byli strašlivě rozrušení. V oknech nad nimi se rozsvěcovala světla, jak si lidé přinášeli svíce a lampy, aby se podívali, co je to za rámus.

Jak Sorak a Ryana prchali z jedné klikaticí se ulice do druhé, někteří z obyvatel dost pomohli strážným tím, že na ně dolů volali a ukazovali jim cestu, kudy proběhli.

"Víš, kam utíkáme?" zeptala se Ryana a těžce za běhu dýchala.

"Ne a ty?"

"Proběhli jsme už tolika ulicemi, ztratila jsem úplně cestu."

"Někam se musíme dostat," řekl Sorak.

Zahnuli za roh a ocitli se v uličce, která jim připadala nějak povědomá. A vzápětí poznali proč. Téměř přímo naproti místu, kde stáli, byl vchod do Elfího ostří.

"No to je dobré!" zvolala Ryana. "Dostali jsme se tam, odkud jsme vyšli!"

"Dívej se na to z té dobré stránky. Aspoň víme, kde jsme," řekl Sorak.

Slyšeli půlobry, jak postupují za nimi.

"Tudy," řekl Sorak a ukázal na cestu, kterou poprvé přišli, když je Korahna vedla do hospody. Ale neurazili ani polovinu cesty ulicí, když uviděli další tlupu půlobřů stráže vycházející zpoza rohu a vedenou jednou z templářek Stínového krále.

"Tamty dva!" vykřikla, když se řítily doprostřed ulice. "Zastavte je!"

Otočili se, aby běželi jinudy, ale než mohli udělat pár kroků, uviděli své původní pronásledovatele ve hřmotu přicházet za rohem. Byli odříznuti a obklíčeni ze všech stran.

"Jsme v pasti!" řekla Ryana a rozhlížela se na obě strany.

"Už mě unavuje někam utíkat," řekl Sorak a vytáhl Galdru. Ryana vystřelila ještě jeden šíp, skolila dalšího půlobra, potom rychle přehodila kuši přes záda a vytáhla svůj vlastní meč. Zaujali pozici ve středu ulice, zády k sobě, každý držel v jedné ruce meč a v druhé dýku.

Půlobři se na ně vyhnuli z obou stran a s řevem zaútočili. První, který se dostal k Sorakovi, pozdvihl svůj válečný agafarský kyj a divoce se rozmáchl k ráně. Sorak úder odrazil Galdrou a válečný kyj byl hladce rozštípnut na dva kusy. Znovu sekl mečem a půlobr uskočil, ale ne dost rychle. Galdra mu rozpáral břicho. Půlobr zaječel a jeho vnitřnosti se vyvalily na ulici.

V tu samou chvíli se pohnula Ryana, aby se utkala se svými protivníky. Dva, kteří se k ní dostali jako první, si příliš důvěřovali, protože se měli utkat se ženou, ale brzy poznali, že kněžka villichí není obyčejná žena. Ryanina čepel se s oslnivou rychlostí zaleskla ve vzduchu, jakmile oba dva zvedli kyje. Než mohli udeřit, oba padli k zemi a z jejich smrtelných ran vytryskla krev. Ale přicházeli další.

Když ostatní půlobři dostihli Soraka, najednou pocítil závrať, jako by se propadal. Ztratil vědomí. Byl tu Přízrak, který se vynořil jako studený vítr z hlubin. Půlobři byli omráčeni ničivou silou, která se náhle přihnala mezi ně a rozháněla se mečem, který jako by sám ožil. Pohled tohoto nového protivníka byl stejně strašivý jako jeho čepel, neboť ti, kteří se setkali s jeho očima, pocítili mrazení až v morku kostí. Další tři půlobři padli stejně jako mnoho jiných a po Galdrovi stékala jejich krev. Čepel se blýskala a hledala nové oběti. Jednou rukou ťal do půlobrova pasu, zatímco druhou zachytil válečný kyj, který letěl dolů a mířil na jeho hlavu. Půlobr žasl, oči měl nevěřičně rozšířené, že někdo tak malý mohl tak lehce odrazit jeho ránu. Na další úvahy již neměl čas. Přízrak vymrštil nohu, rozdrtil půlobrovi koleno, a dokonce odrazil další úder jiného půlobra. Rozštípl další válečný kyj, jako by to byla tříška, a za okamžik další dva půlobři leželi mrtví na ulici.

Mezitím Ryana vynakládala veškerou svou rychlost a obratnost, aby se vyhnula ranám, které mířily na ni. Pohybovala se jak smrtící tanečnice, točila se a obracela, uhýbala útokům a mrštně se vlnila mezi půlobry, kteří se ji snažili obklíčit. Proletěla mezi nimi jako rozdrážděná vosa mezi dobyt看 a bolestně bodala na každém kroku. Jeden půlobr se zhroutil na zem, řval bolestí, protože mu přesešla šlachy u kolen; jiný ji uviděl nehybně stát před sebou a pozvedl svůj kyj, avšak jen proto, aby zjistil, že tam již není a že mu najednou prýští krev z otevřené rány na hrudi. Ryana ho bodla tak rychle, že ani nezahlédl ostří, které do něho vniká. Upadl, jak zakopl o jednoho ze svých kamarádů, a Ryana ho dorazila. Úzký prostor, kde se boj odehrával, se obrátil proti půlobřům. Naráželi jeden do druhého, jak se snažili dostat ke svým protivníkům, kteří se mezi nimi pohybovali se strašlivou rychlostí. Jeden půlobr se rozmáchl slepě svým kyjem, doufal, že se strefí, ale místo toho roztrástil žebra jednomu ze svých druhů ze stráže. Jiný, šílený bolestí a vztekem, promáčkl svým vlastním kyjem lebku svého kumpána.

A potom sám padl, když Ryana vyrazila s mečem v jeho stranu.

Templářka přihlížela ze vzdáleného konce ulice, ohromena, jak půlobři jeden po druhém padali pod zuřivým náporem. To není možné, pomyslela si. Kdo jsou tyto lidé? Nyní zbývala jen hrstka stráží, a jak se drali kupředu v útoku, nesetkali se s větším úspěchem, než ti, kteří šli před nimi. Hřmot boje a divoké řvání stráží přehlušil další zvuk, který se nesl nad rvačkou, zvuk, ze kterého přeběhl přihlížející templářce mráz po zádech.

Byl to hlas Přízraku, který vyl po krvi. Byl to zvířecí řev, hrůzný a nelidský. Další dva obři padli a pak další a další. Přízrak již neměl protivníky, kteří by se mu postavili. Otočil se a spěchal na pomoc Ryaně proti těm, kteří zbývali. Mezi ně se v okamžení svalili další tři půlobři. Zbyli pouze čtyři. Lidská stráž by se vzdala a utekla, ale půlobři na to byli příliš hloupí. Hnání pouze svým vztekem, rozmáchli se svými kyji, které dopadly na zem, když minuly cíl, a byli příliš pomalí na to, aby se vzpamatovali. Třebaže byli velcí, nemohli se vyrovnat svým rychlým protivníkům. O chvíli později všichni půlobři leželi v krvi na ulici, kde se teď povalovala těla celých dvou čet.

Templářka byla tak ohromená tím, čeho byla svědkem, že pouze přihlížela a stála jako přimrazená na místě. Ale když se k ní elfčík otočil a upřel na ni zrak, najednou ožila. Dělo je nejméně čtyřicet sáhů a ani tak nelůstný bojovník jako elfčík ji nemohl dostihnout dřív, než by odříkala zaklínadlo. To templářka věděla. Když pozdvihla ruce, aby se připravila, uviděla elfčíka, že zdvihl meč. Dokonce se nepohyboval směrem k ní. Na chvíli se zarazila a usmála se nad tím, co považovala za poslední, vzdorovité gesto, ale pak jí klesla čelist ohromením, protože elfčík vymrštil meč.

Zasmála se žalostnému pokusu, neboť věděla, že není možné, aby k ní meč doletěl. Ale úsměv jí zmrzl na rtech, když spatřila, jak smrtící, blýskající se ostří letí směrem k ní, točí se a očividně na ně nepůsobí gravitace. Meč se řtil na ni a zasvištěl pokaždé, když se otočil. Urazil dvacet sáhů, pak pětadvacet,

třicet...

"Ne," zašeptala a s hrůzou hleděla na blížící se zhoubu. Otočila se, aby utekla, ale Galdra ji rozt'al na dva kusy dřív, než udělala tři kroky. Kdyby zůstala naživu jako svědek, žasla by ještě víc, protože meč opsal ve vzduchu elegantní oblouk a vrátil se do vztažené ruky svého pána.

Sorak stál uprostřed ulice, obklopen mrtvolami půlobrů. Přízrak se stáhl a Sorak se rychle kolem sebe rozhlížel a uviděl za sebou Ryana, která těžce oddychovala a držela zkrvavený meč. Podívala se na něho a slabě se usmála, jak zápasila s dechem, pak její úsměv zmizel a Sorak spatřil, že se upřeně dívá za něho.

Na vzdáleném konci ulice se objevily další dvě čtyři půlobrů. Sorak a Ryana se otočili a uviděli ještě další četu, která přicházela za nimi.

"Soraku...", dívala se na něj s rezignací v očích.

"Zdá se, že jsme ještě neskončili," řekl a ucítil na sobě účinky Přízrakovy námahy.

Ryana jen zavrtěla hlavou. "Obávám se, že ano," řekla.

"Co by řekla Tamura, kdyby tě slyšela takhle mluvit?" zeptal se Sorak a doufal, že ji povzbudí, když jí připomene jméno jejich staré učitelky, která je tak často nutila, aby překročili všechny hranice vytrvalosti. "Jenom bych si přála, aby tady byla právě teď," odpověděla Ryana. "Už nemám sílu."

"Zůstaň blízko mne," řekl Sorak a byl zvědav, zda bude čas povolát Kethera. Ale půlobři už na ně útočili z obou stran.

"Vždy jsem ti byla nablízku," vykřikla Ryana, pozvedla meč a otočila se, aby čelila osudu.

Stáli vedle sebe, připraveni dál bojovat. Ale jak se k nim půlobři sbíhali, temnota ulice byla najednou ozářena oslňujícím světlem, protože kolem nich vybuchlo několik ohnivých koulí. Jedna se roztrhla přímo uprostřed blížící se čtyři půlobrů, kteří se dali na útěk, aby se ukryli nebo padli hořící na zem, křičeli a váleli se ve špině, aby uhasili plameny. Četa přicházející z druhé strany byla také ostřelována, ohnivé koule opsaly ve vzduchu oblouk, padly mezi ně, a jakmile dopadly na zem, vybuchovaly.

"Co se děje?" zeptala se Ryana a udiveně zírala kolem sebe na ohnivé koule, které padaly na jejich pronásledovatele.

"Bratrstvo!" vykřikl Sorak.

Na okolních střechách byly vidět bílé zahalené postavy čarodějů, Ochránců, kteří metali ohnivá kouzla dolů na městskou stráž.

"Soraku! Ryano! Tudy!" zakřičela Korahna. Stála ve vchodu budovy po jejich pravici a kývala na ně.

"Rychle! Pobězte!"

Rozběhli se k domu a zmizeli uvnitř. Korahna je vedla chodbou a pak ven zadními dveřmi, dále uličkou do sousední ulice.

"Nemohla sis to lépe načasovat," řekl Sorak. Korahna se otočila a široce se na něho usmála přes rameno. "Dobrá pomoc zasluhuje odměnu," řekla. "Musíte se dostat co nejrychleji z města. Doneslo se nám, že templáři přikázali městské stráži, aby se soustředila na tuto oblast. Viděli jste z nich jen část. Celá elfí čtvrť se za chvíli bude hemžit půlobry, kteří vás hledají."

"Nějak bych si najednou přála, abychom už byli na cestě," řekla Ryana.

Utíkali dolů dvorem a pak do ulice na opačném konci.

"Neběžíme na opačnou stranu, než jsou městské hradby?" zeptal se Sorak v běhu.

"Na konci elfí čtvrti je skrytý tunel, který vede pod hradbami města," řekla Korahna. "Tak budeme mít šanci dostat se z města bezpečně. Rozruch, který způsobili moji přátelé, by nám měl pomoci. Většinu městské stráže přiláká na místo boje v ulici před hospodou."

Když doběhli na konec uličky a zahrnuli za roh, najednou vběhli přímo před další četu půlobrů.

"Možná se to netýká celé stráže," řekla Korahna a vytasila svůj meč. Byli příliš blízko, než aby utíkali. Od stráže je dělilo pouhých dvanáct sáhů. Půlobři zařvali a zaútočili. Hrozivě přitom mávali svými válečnými kyji.

Ryana náhle pocítila, jak jí proběhlo mrazení po zádech, když se Sorak mihnul kolem ní. Měl smrtelnou vzezření nějakého dravého zvířete a Ryana poznala, že to není Sorak, ale primitivní bytost, Přízrak, který vystoupil do popředí z hlubin jeho podvědomí.

Přízrak se pohyboval s neuvěřitelnou rychlostí, srazil se s útočícími půlobry a pustil se do nich s blyštícím

Galdrou. V okamžiku byl jeden půlobr rozťat ve dvě a jeho rozpolcené tělo padlo ještě řvoucí na zem: Galdra se znovu zableskl a válečný kyj z agafarského dřeva se rozštípl, jako kdyby to bylo pouhé suché stéblo pouštní trávy. Na zem se svalil další řvoucí půlobr. Potom Ryana spatřila, jak se s ostatními stala nějaká změna.

Někteří z nich couvli a odhodili své kyje, bezmocně se krčili před protivníkem, zatímco jiní prostě prchli. Ryana náhle pochopila, proč cítila mrazení po celém těle. Každá ze Sorakových vnitřních osobností měla své vlastní psionické vlohy. Přízrak představoval auru nepoddajného, strach. Pocítila, jak se vzdmáhá, když ji mýjel, a nyní to cítila dokonce silněji, neboť se kolem něho šířil jako vlny čisté, zvířecí zloby. Byla to holá, prvotní hrůza, hypnotický, svírající strach, který zachvacuje malé savce, když hledí do očí hadovi, nedobrovolné ochromení hlodavce, když se na něj střemhlav vrhá okřídlený dravec, aby zabil. Ale i když si uvědomila, co se děje, byla tím sama zachvácená. Přízrak nepřenášel strach pouze na půlobry, kteří padali pod jeho blýskajícím ostřím; vycházelo to z něho všemi směry.

Korahna vykřikla, když ho pocítila, a podlehla panice. Dala se na útěk, křičela a běžela ulicí, jako by na tom závisel její život. Ryana běžela za ní nebo snad s ní, část její mysli se jí pokoušela vysvětlit, že jim nehrozí žádné nebezpečí, ale nemohla si pomoci. Musela utéci dřív, než by zkameněla bezmocnou hrůzou a úplně se jí poddala. Když minula jeden blok domů, ucítila, že strach ustupuje a vrací se jí zdravý rozum. Korahna stále běžela před ní, pohlcena ve svém útěku.

"Korahno!" křičela za ní Ryana a utíkala, aby ji dohonila. "Korahno počkej!"

A pak uviděla další četu půlobrů, bylo jich kolem dvanácti v čele s templářkou. Přicházeli ulicí. Korahna na svém útěku bezhlavě prchala přímo mezi ně.

"Korahno!" křičela Ryana. "Zastav se!"

Rozběhla se, jak nejrychleji dovedla, a vzdálenost mezi nimi se začala zmenšovat, pak skočila zezadu na princeznu a strhla ji k zemi. Obě upadly a ležely na ulici, jak dlouhé tak široké. Ryana se převálila na princeznu a přitlačila ji k zemi. Korahna se bránila, a tak jí Ryana uštědřila pořádný políček.

"Vzpamatuj se!" křičela. "Korahno, proboha!"

Znovu ji uhodila a Korahna trhla hlavou a pak se zdálo, že se jí rozjasňují oči. Dívala se na Ryanu, zmatená a nechápající.

"Korahno, jsme v nebezpečí! Vstávej!"

S námahou se zvedly, ale půlobři již stáli nad nimi. Obrovité strážce porušily řady a obklíčily je, škodolibě se usmívaly a poklepávaly si obrovskými válečnými kyji ve svých velkých, mozolnatých rukách.

"Tak copak to tady máme?" řekla templářka a udělala krok vpřed. "Zdalipak to není zrádná dcera, vrátila se, aby dostala, co si zaslouží."

"Narimi!" zvolala Korahna.

"Měla jsi zůstat, kde jsi byla, Korahno!" řekla starší žena a dívala se na ni s opovržením. "Jsi hanbou královského rodu."

"Královský rod je hanbou!" vykřikla Korahna. "Stydím se, že jsem se tam narodila!"

"To se dá lehce napravit," řekla templářka. "Nebudeš už muset déle žít se svou hanbou. Budeš popravena, jako byla tvoje matka, ale nejdřív nám prozradíš všechny své komplice z Bratrstva."

"To raději zemřu!" zvolala Korahna a sáhla po svém meči.

Ale když se ho snažila vytáhnout, templářka pozvedla ruku a ostří zamrzlo v pochvě. Korahna vynaložila veškerou svou sílu, ale nemohla meč osvobodit.

Ryana se soustředila a zaměřila svou psionickou sílu na kyj jednoho z půlobrů, kteří stáli za templářkou. Půlobr zamručel, jak se mu kyj vymkl ze sevření a vyletěl do vzduchu a obloukem padal na hlavu templářky. Ale ta se rychle otočila a znovu vymrštila ruku. Ukázal se záblesk světla a agafarské dřevo shořelo ve vzduchu dřív, než ji mohlo zasáhnout.

Pak se templářka obrátila a ukázala rukou na Ryanu. Ryanu udeřila neviditelná síla do hrudi a odhodila ji dozadu. Přistála u nohou půlobrů, kteří stáli za ní. Ohromená a s vyraženým dechem nemohla soustředit svou vůli.

"Dobrý pokus, kněžko," řekla templářka, "ale psionika se nemůže měřit s kouzly. Ty také zemřeš, ale nejprve mi řekneš, kde je elfčík."

"Nic ti neřeknu, čubko!"

"Ale řekneš," ušklíbala se templářka a znovu zvedla ruku. "Podržte ji."

Dva půlobři se sehnuli, aby ji zvedli, ale sotva to udělali, něco zasvištělo vzduchem nad jejich hlavami. Templářka se zajíkla a zalapala po dechu, hrudí jí projel nůž. Překvapeně pohlédla na střenku a zhroutila se na zem. Ihned potom se ulice ocitla v krupobití šípů.

"K zemi!" vykřikla Ryana, podrazila Korahně nohy a lehla si přes ni.

Všude kolem nich padali půlobři, řvoucí bolestí a vztekem, šípy jako by náhle vyrůstaly z jejich těl.

Během pár vteřin byla ulice plná mrtvých těl.

Krupobití šípů přestalo a Ryana zvedla hlavu. Ze stínů kolem nich se vynořila skupina vysokých postav, asi deseti nebo i víc, a všechny držely kuše. Elfi a půlelfi. Vedla je povědomá postava.

"Ty!" vykřikla Ryana.

Byl to zloděj z hospody. O chvíli později se za ním objevil Sorak. Ryaně se rozšířily oči, když ho spatřila. Byl celý zakrvavený.

"Soraku!"

"Všechno v pořádku," řekl. "To není moje krev."

"Měla jsi ho vidět!" nadšeně vyprávěl zloděj. "Byl skvělej! Půlobři před ním padali jako plevy!" Otočil se a promluvil se svým společníkem. "Neříkal jsem vám to, posměváčci? On je doopravdy král, kterého předpovídaly legendy!"

"Už jsem ti jednou řekl, že nejsem žádný král," řekl Sorak.

"Nosíš Galdru, meč dávných elfích králů."

"Meč z člověka krále nedělá!"

"Tento meč ano."

"Potom si ho vezmi fy!"

"Ne, já ne," řekl zloděj. "Ty jsi král."

"Říkám ti, že nejsem!"

"Nemohli byste si to vyříkat později, vy dva?" vmísila se Korahna. "Čtvrť se hemží strážemi. Nemáme moc času."

"Doprovodíme vás," řekl zloděj. "Je to to nejmenší, co můžu udělat, abych se napravil."

"Už jsi se napravil," řekl Sorak. "Jen nás odtud dostaň."

"Musíme se dostat k severním hradbám u kamenného dvora," řekla Korahna.

"Tak pojd'te tudy," řekl zloděj. "Znám nejkratší cestu. Věřte zlodějům, znají každou postranní ulici a uličku."

Běželi rychle přes vlnící se ulice a dál úzkými uličkami plnými odpadků. Někteří z elfů se drželi vzadu, aby jim kryli záda. Obě ženy napnuly veškeré síly, aby stačily tempu, které Elfi nasadili. Ti však běželi lehce, svým obvyklým tempem. Zanedlouho byli u kamenného dvora. Byl to velký, otevřený prostor blízko severní hradby města, kam se vozily velké kvádry z lomu, aby zde byly opracovány pro potřeby řemeslníků z města.

Korahna se rychle pohybovala v měsíčním světle a vedla je bludištěm kamenných kvádrů, které se kupily všude kolem nich. Většina elfů se držela vzadu, aby je chránila v případě útoku. Konečně se dostali k severním hradbám města, běželi podél zdi, dokud se nedostali k chatrčím na vzdálenějším konci dvora. Korahna se na chvíli zastavila, aby se zorientovala.

"Tudy," řekla a zmizela v úzké uličce. Počítala dveře. Ulička byla sotva širší než Sorakova ramena.

Byli v nejchudší části města, chatrče zde byly tak namačkané na sobě, že slumy v Tyru proti tomu vypadaly jako templářská čtvrť. U sedmých dveří po pravé straně se Korahna zastavila a sedmkrát zlehka zaklepala. Napjatě čekali. Za chvíli se zevnitř ozvalo třikrát tiché zaklepání v odpověď. Korahna zaklepala ještě jednou a dveře se otevřely.

Vstoupili do místnosti, která připomínala spíše malou komůrku. Malá laciná lampa vrhala slabé světlo na slavník na podlaze a několik hrubých kusů brakového nábytku, nízký stolek stlučený z prken a malou trojnožku. Pro další věci zde již nebylo místo. Stařec, který otevřel dveře, byl oblečen v hadrech a jeho řídké, šedivé vlasy mu splihle visely k ramenům. Beze slova, aniž by se podíval na cizince, kteří vstoupili do jeho stísněného obydlí, se odbelhal ke slavníku, na kterém spával, sehnul se a s bručením jej odtáhl od zdi. Odkryl tak padací dveře, které byly pod ním.

"Je to malý, úzký tunel," upozornila je Korahna, "budete muset lézt pomalu. Ale vede pod hradbou ven z města. Tam už bude záležet jen na vás."

"Musíme se znovu rozloučit," řekl Sorak a obejmul ji. "Vděčíme ti za naše životy. A tobě také, příteli," obrátil se ke zlodějovi a podal mu ruku.

Místo toho, aby ji stiskl, hluboce se uklonil. "Bylo mi ctí, můj pane. Věřím, že se jednou, a to brzy, setkáme."

"Snad," odpověděl Sorak. "A neříkej mi - můj pane!"

"Ano, můj pane."

"Aah!" řekl Sorak a zvedl ruce.

Stařec otevřel padací dveře.

"Pospěšte si," řekla Korahna. "Čím déle tady zůstáváme, tím je to nebezpečnější."

Sorak uchopil její ruku a políbil ji. "Děkuji, Výsosti," řekl.

"Běžte! Honem!"

Sorak slezl dolů do tunelu.

"Sbohem, sestro," řekla Ryana. "Budeš mi chybět."

"Ty mně také."

Rychle se objaly a Ryana vlezla za Sorakem dolů do otvoru. Dveře se za nimi zavřely a Ryana se ocitla v úplné tmě. Natáhla před sebe ruce a nahmatala malý otvor, sotva dost široký, aby jím prolezla.

"Soraku?"

"Pojd'," zavolal na ni z tunelu. "Ale měj skloněnou hlavu."

Protáhla se otvorem a začala lézt po čtyřech. Nic neviděla. Cítila se neuvěřitelně stísněně a napadlo ji, co by se stalo, kdyby se tunel na ně zřítil. Těžce polkla a lezla dál. Zase ji napadlo, že by tunel byl báječným místem pro hady a jedovaté pavouky. Proč ji takové myšlenky musí napadat právě teď? Byla vděčná Sorakovi, že leze před ní, protože to znamenalo, že kdyby byly v tunelu nějaké pavučiny, strhnul by je dřív, než by do nich vrazila hlavou. Tento postoj od ní nebyl asi příliš ohleduplný, ale byl alespoň upřímný.

Po určité době, která se zdála neuvěřitelně dlouhá, konečně pocítila, že tunel začíná zvolna stoupat. A najednou byla na jeho konci. Zjistila to tak, že narazila hlavou do zdi. Zaklela, stáhla se zpět a třela si hlavu. Pak šmátrala kolem sebe. Nahoře byla vyhloubená šachta. Dřepla si, pak vstala a nahmatala před sebou dřevěné příčky. Vylezla nahoru asi deset stop a ucítila Sorakovu ruku, jak ji chytil za zápěstí a pomáhal jí ven. Nadechla se příjemného, chladného nočního vzduchu a cítila mírný vánek. Stáli v houští u něčeho, o čem si nejprve myslela, že je to potok, pak ale poznala, že to je zavlažovací kanál. Byli asi třicet nebo čtyřicet stop za městskými hradbami. Vzdálenost, kterou urazili tunelem, se jí zdála být však mnohem delší.

"Nenávídím tunely," řekla Ryana a setřepávala z šatů špínu, než si všimla, že je to k ničemu. Po tom všem, co prodělali, byly její šaty špinavé a potrhane. Sorak nevypadal o moc lépe. Ve skutečnosti na tom byl ještě hůř. Byl plný zaschlých krvavých škráloupů, pokrytých vrstvou špíny.

"Co se díváš," řekl Sorak. "Nevypadáš o moc líp."

Stáli v lesíku agafarských stromů, kde je nemohl nikdo vidět. Ryana sňala z ramene kuši a odepnula si opasek s mečem, hodila na zem tlumok a vrhla se do vody. Cítila se nádherně, jak ji voda hladila po tváři.

"No tak?" řekla. "Jdeš do vody, nebo hodláš vypadat po zbytek naší cesty jako mrtvola?"

Široce se usmál, sundal opasek s mečem a tlumok a pak se vrhl do vody vedle ní. Voda jim sahala po prsa, oba se ponořili a začali si drhnout špínu z obličejů a ze šatů.

"To by bylo ale štěstí, kdyby nás tady chytili, jak se koupeme, po tom všem," řekla Ryana.

"Být tebou nepokoušel bych osud," řekl Sorak.

"Ano, můj pane."

Stříkl na ni vodu. "Nech toho."

"Ano, můj pane." Ryana ho na oplátku také pocákala. Najednou se smáli a stříkali po sobě, což nedělali od té doby, kdy si jako malé děti hrávali v jezírku u chrámu. Po chvilce se vyšplhali na břeh a chvíli si odpočinuli. Stékala z nich voda.

"To je příjemné," řekla Ryana a dívala se vzhůru do korun stromů.

"Jen si to vychutnej," odpověděl Sorak. "Je to poslední voda, kterou vidíme, dokud se nedostaneme do Mekillotských hor."

Vzdychla. "Myslím, že raději půjdeme, ať se dostaneme co nejdál od města, dokud bude tma."

Sorak vstal a opásal se mečem. "Kdybych nevěděl, že nemám jiný meč, byl bych v silném pokušení zahodit tenhle do kanálu."

"To bys pěkně zacházel s darem od Nejvyšší Paní," řekla Ryana a hodila si tlumok přes rameno.

Sorak vytáhl meč a podíval se na něj. "Meč elfích králů," řekl suše a povzdechl. "Proč připadl právě mně?"

"Měl bys být za to vděčný," řekla Ryana. "Zachránil nám život."

"A v první řadě dal náš život v sázku," opáčil Sorak kysele. Zastrčil meč zpět. "A přece je to dobrá a neobyčejná zbraň."

"A ještě ho budeme potřebovat," řekla Ryana.

Vydali se na cestu, šli lesíkem a setrvali co možná nejdéle pod jeho ochranou.

"Je zvláštní, že s námi není Korahna," řekl Sorak za pochodu. "Docela jsem si ji oblíbil."

Ryana přikývla. "Já taky. Nejdřív se mi nelíbila, ale pak dokázala, že je v ní mnohem víc, než by člověk soudil podle jejího zevnějšku. Myslíš, že bude v bezpečí?"

"Ne," řekl Sorak. "A nemyslím si, že by byla v bezpečí někde jinde."

Ryana se usmála. "Aspoň bude mít možnost trošku se zotavit," řekla. "Každý sval v mém těle je unavený a bolí."

"Pokusíme se najít nějaké bezpečné místo, kde bychom si krátce před rozedněním odpočinuli," řekl Sorak. "Máme před sebou dlouhý pochod."

"Nemohl by Skřek sehnat kanka?"

"Na Slonovinové pláni? S tím bych nepočítal. A pochybuji, že najdeme divoké kanky poblíž města. Ne, obávám se, že nemáme jinou možnost než jít pěšky."

"Myslíš, že nás budou pronásledovat?"

"Možná," řekl Sorak. "Domnívám se, že si budou myslet, že jsme se ukryli u Bratrstva zahalených."

Nejdříve budou prohledávat město. Až je napadne, že jsme unikli za hradby, budeme už daleko."

Brzy došli na konec lesíka. Před nimi se táhly obdělávané lány rýžových polí. Brodili se zavlažovanými poli a míjeli potměšilé odlehle statky. Oba byli příliš unaveni, než aby mluvili. Zanedlouho se dostali k území, které bylo mnohem řidčeji pokryto vegetací. Terén zvolna stoupal a Ryana poznala, že zanedlouho dosáhnou opět pouště. V zavlažovacím kanálu naplnili kožené měchy vodou a Ryana věděla, že jim voda musí vydržet co nejdéle. Vyhledky ovšem byly takové, že jim stejně nevystačí na celou dobu. Když se rozednívalo, došli k hřebenu a zastavili se, aby si za skálou odpočinuli. Když vyšlo slunce, podívala se Ryana do dálky přes hřeben a spatřila obrovskou plochu bílé země, která se leskla v ranním slunci.

"Velká slonovinová pláň," řekl Sorak.

V dálce viděla Ryana obrys Mekillotských hor, jejich příští cíl. "No," řekla odevzdaně. "Vždycky jsem se chtěla vydat na dlouhou pouť." Povzdechla si. "Ale tohle není přesně to, co jsem měla na mysli."

Sorak neodpovídal. Otočila se a uviděla ho, jak leží na zemi ve stínu skal a spí. Tentokrát nevyšel na povrch ani Stopař, ani nikdo z ostatních. Tělesná únava nakonec přemohla všechny.

"Spí dobře, Nomáde," řekla Ryana a natáhla se vedle něho. "Oba si odpočinek zasloužíme."

Zavřela oči a myslela na lesy Zvučících hor, na plynoucí řeku a rozložitou klenbu stromů. Zdálo se jí, že to nyní patří do jiného života. Krátce si představila, jaký by byl asi její život, kdyby se nerozhodla následovat Soraka, ale zůstala v chrámu villich. Byl by to příjemný, mírumilovný a poklidný život... a naprosto nudný. Nelitovala. A když usínala, usmívala se.

Epilog

Unavení cestovatelé padli vyčerpáním a usnuli vedle sebe na chráněném skalním výstupku, který přehlížel planinu pod nimi. Dřímali ve stínu pod ochranou převísle skály a temné slunce se zatím vyhouplo na nebe a blýskalo se myriádou jiskřiček na rozlehlém moři solných a křemencových krystalků, kterým byla Velká slonovinová pláň. Až se probudí, budou mít před sebou dlouhou obtížnou cestu, a když dosáhnou

Mekillotských hor, budou muset čelit ještě větším překážkám. Postava zahalená v bílém rouchu s povzdechem přejela dlouhou kostnatou rukou přes povrch křišťálové koule, a ta se opět zamlžila. Tváře unavených poutníků zmizely, jako by se zahalily mlhou. Obrovská koule dokonalého tvaru potemněla a byla černá jako samet, na kterém stál její stříbrný postavec.

"Ať chvíli v klidu odpočívají, Kinjaro," prohlásil Mudrc a odvrátil se od křišťálové koule. "Podíváme se na ně jindy."

Vzácný černobíle pruhovaný kirre temně a potom hlasitěji zamručel. Zvedl svou mohutnou hlavu se dvěma beraními rohy a mrkl svým ostnatým ocasem.

"Copak, Kinjaro? Máš hlad?"

Kirre v odpověď zachrul.

"No, nedívej se po mně. Víš, kde máme dveře. Jestli snad máš hlad, tak si musíš něco ulovit. Tak to prostě chodí."

Kirre žalostně zakňučel.

"Nehraj to na mě. Ale samozřejmě že jsem stále tvůj přítel. Ale to, že jsem ti poskytl přístřeší a svou společnost, neznamená, že tě začnu také krmit. Jen by tě to zkazilo."

Kirre zavrčel, vycenil rozmrzelé mohutné tesáky, vyskočil z podlahy na svých osm svalnatých nohou a zamířil si to se svižnou elegancí ke dveřím.

"Hodné koťátko," řekl Mudrc. "A pamatuj na naši dohodu. Nezabíjej žádné ptáčky."

Kirre mu odpověděl zavrčením.

"Ne, je mi líto. Žádné ptactvo a hotovo. Nebudu se pak na tebe dívat, jak po mně hladově pokukuješ, až mi začnou růst křídla. Moc dobře znám takové, jako jsi ty."

"Vrrrrr."

"Nápodobně. A teď už jdi."

Z druhé strany místnosti se blížila další postava oblečená v plášti s kapuci. Na první pohled mohla být zaměnitelná s lidskou bytostí až na to, že byla mohutná, vysoká přes šest stop a měla nesmírně široká ramena a hrudník. Ale na proporcích bylo ještě něco divného. Paže byly nezvykle dlouhé a na rukou měla pouze čtyři prsty, podobné pazourům, zakončené drápy. Obrovské nohy připomínaly spíš pařáty dravce než lidská chodidla. A vzadu zpoza pláště visel dračí ocas. Když postava vstoupila pod světlo, pod kapuci bylo možné zahlédnout tvář. Ani trochu se nepodobala tváři lidské. Otevřený zobák odkrýval řady malých, velmi ostrých zubů a žluté ještěřčí oči byly překryty mžurkami. Stvíra vydávala klapavé zvuky.

"Ano, Pečetě jsou v bezpečí, v jejich rukou," řekl Mudrc. "Vidiš, Tak-ko, zmýlil ses. Přežili cestu přes Kamennou pustinu, jak jsem říkal."

Pterran znovu promluvil svým zvláštním, klapavým, švitořivým jazykem.

"Ano, poslal jsem je, aby vyhledali Mlčícího, jehož pomoc budou potřebovat, aby mohli pokračovat ve své cestě."

Pterran zase zacvrlikal.

"Ne, Mlčící není blázen. Snad trochu podivný; výstřední, abych byl přesný, ale blázen? Ne, to si nemyslím."

Pterran zaklapal zobákem.

"Co tím myslíš, jestli jsem si jistý? Jak by si někdo mohl být v tomto světě něčím jistý?"

Klapy - klap, klapy - klap - píp - klap, klapy - klap - píp.

"Já se nevyhýbám odpovědi! Život je prostě plný nejistoty, to je vše. Dokonce ani já nemohu vědět všechno. Tedy s určitostí."

Pterran ještě jednou promluvil.

"Bolest? Děkuji za optání, dnes nemám tak velké bolesti. Je to prostě běžná, tupá bolest. Sotva si ji uvědomuji. S dalším stupněm proměny bude mnohem horší, ale ještě na ni nejsem úplně připraven. Naši přátelé musí nejprve obstarat pár nezbytných pomůcek."

Pterran tázavě zacvakal zobákem.

"Ano, jako příští musí získat Stříbrný náprsní krunýř."

Pterran opět zaklapal čelistmi.

"Ano, v Bodachu."

Pterran vydal další sérii pronikavých zvuků.

"Já vím, že v Bodachu jsou nemrtví. Co ode mne chceš? Já jsem je tam nedal."

Pterran potřásl svou masivní hlavou a několikrát zaklapal zobákem.

"Že to nikdy nedokáží? To jsi říkal, už když přecházeli Kamennou pustinu, jestli si dobře vzpomínám, a zdá se, že to nějakým způsobem přežili."

Pterran na to krátce odpověděl.

"Aha, měli tedy štěstí, ano? No, možná opravdu měli. Ale já si myslím, že s tím měla co do činění i obratnost, trpělivost, rozhodnost a vytrvalost, nebo ne?"

Pterran pokrčil rameny a zacvrlikal v odpověď.

"Ty vždycky vidíš na každé věci jen tu špatnou stránku, že?" řekl Mudrc. "Nu, zdá se mi, že se mýlíš."

Pterran něco řekl.

"Jestli bych se chtěl vsadit? No tedy, ty přerostlý, drzý prehistorický vrabčáku, ty máš ale pevné nervy!

Vsadit se! Chce se sázet se mnou! Jaká nestoudná drzost! O co se chceš vsadit?"

Pterran měl po ruce rychlou odpověď.

"Hmmm, rozumím. Zajímavé. A co když prohraješ ty?"

Pterran chraplavě zakrákoral a potom zaklapal zobákem.

"Mám udat výši sázky? No to jsou mi věci! Taková sebejistota u někoho, kdo ani neumí jíst, aniž by polovinu svého jídla neutrousil na podlahu. Dobrá! Řeknu svou sázku. Ale až ji prohraješ."

Pterran pohodil svou obrovskou hlavou a vydal ze sebe dlouhý, pronikavý vítězný pokřik.

"Směj se, jak je libo, můj příteli," řekl Mudrc. "Uvidíme, kdo se bude smát naposled."

S chraplavým krákoráním odešel pterran z komnaty.

Mudrc podrážděně zamručel a pomalu, jako nemocný muž, přešel k oknu. Díval se do krajiny na východ slunce.

"Vaše cesta je neméně bolestivá než moje, mé děti," řekl, jak vyhlížel z okna. "Udělám, co mohu, abych zmenšil vaše utrpení. Ale zbytek, obávám se, záleží jen na vás. To, co učiníte, má větší význam, než si vůbec dovedete představit. Naše osudy jsou nyní propojeny. Jestli neuspějete vy, neuspějí ani já. A jestli prohrají, tak už je pro náš neosvícený svět vše ztraceno."

Odvrátil se od okna, dobelhal se ke svému křeslu a pomalu se do něho sesunul. Načas bolest proměny trochu ustoupila. Ale brzy se vrátí. Pohlédl do zrcadla na svou mizející lidskou podobu. Už si na ni téměř zvykl. Když tak hloubal nad svým obrazem v zrcadle, už si vůbec nevzpomínal na mladého muže, který se kdysi vydal na cestu kolem světa, aby zmapoval a zaznamenal kraje a zvyky na Athasu. Teď je to Sorak, který kráčí v jeho šlépějích a který dojde ještě dál, kam se on sám neodvážil. Zaníceně doufal, že elfčík s kněžkou uspějí. Zatím mohl pouze čekat. Opřel si hlavu o křeslo, zavřel oči a vyhříval se pod slunečními paprsky, které proudily dovnitř otevřeným oknem. O chvíli později Tulák spal.

OBSAH

Prolog 9

1	28
2	53
3	77
4	103
5	124
6	139
7	155
8	169
9	194
10	214

Epilog 236

Temné slunce - cyklus
SPOLEČENSTVÍ V JEDNOM
svazek 2

Simon Hawke
Hledač

Z anglického originálu
TRIBE OF ONE - Book 2
The Seeker
vydaného firmou TSR, Inc.,
Lake Geneva, WI 53147 v roce 1994
přeložila Jana Bělohávková
Vydal Radomír Suchánek, ul. Kosmonautů 2,
Brno, v nakladatelství NÁVRAT
jako svou 358. publikaci v roce 1996
Vytiskla CENTA, s. r. o., Brno, Vídeňská 113
Tematická skupina 13
Doporučená cena včetně DPH 130 Kč

ISBN 80-7174-063-2

DARK SUN™
(Temné slunce)

TRIBE OF ONE
(Společenství v jednom)

Simon Hawke

Kniha 1.
The Outcast
(Zatracenec)

Kniha 2.
The Seeker
(Hledač)

Kniha 3.
The Nomad
(Nomád)

DARK SUN™
(Temné slunce)

CHRONICLES OF ATHAS
(Kroniky Athasu)

Kniha 1.
The Brazen Gambit
Lynn Abbey

Kniha 2.
The Darkness Before the Dawn
Ryan Hughes

Kniha 3.
The Broken Blade
Simon Hawke

Kniha 4.
Cinnabar Shadows
Lynn Abbey

Kniha 5.
The Rise and Fall of a Dragon King
Lynn Abbey